

Malgrat la seva edat i la seva salut, el Papa continua ferm en la seva activitat apostòlica.

Joan Pau II: «pescador» tenaç de 80 anys

El 18 de maig Joan Pau II fa 80 anys. Amb motiu d'aquest aniversari s'han previst diversos actes, entre ells, una concelebració del col·legi cardenalici que presidirà el Sant Pare. La celebració del seu aniversari coincideix amb el Jubileu dels Sacerdots (14-18 de maig), quan el clergat de l'Església catòlica durà a terme els actes religiosos per obtenir la indulgència jubilar a Roma. Joan Pau II segueix fidel a la missió d'evangelitzar i continua proclamant el missatge que ressona des de l'inici del seu pontificat: «No tingueu por! Obriu les portes a Crist!» Malgrat la seva deteriorada salut física, no ha renunciat al seu compromís de difondre la Bona Nova a tot arreu i de confortar els cristians que viuen la seva fe en circumstàncies difícils.

Pàg. 7

L'art que parla de Déu

L'expressió plàstica cristiana esdevé un vincle d'unió entre l'ésser humà i el Creador

«L'art cristià, "bé cultural" molt significatiu, continua prestant el seu singular servei, comunicant amb extraordinària eficàcia, a través de la bellesa de les formes sensibles, la història de l'aliança entre Déu i l'home i la riquesa del missatge revelat», va afirmar recentment Joan Pau II a l'assemblea plenària de la Comissió pontifícia per als béns culturals de l'Església. El dibuix, la pintura, l'escultura, el mosaic i el gravat són extraordinàries vies d'expressió utilitzades per infinitat d'artistes per evocar i glorificar el Misteri transcendent de Déu.

Des de les primeres imatges del cristianisme a l'obscuritat de les catacumbes romanes fins a les sorprenents propostes de les avantguardes del segle XX, l'art ha simbolitzat «un instrument de la pedagogia de la fe. És a dir, que plasma estèticament la fe que tenim nosaltres i la que han tingut els nostres avantpassats, perquè tots formem un cos: un cos místic». Són paraules de Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona i delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

«Pantocràtor», pintura mural originària de l'absis de l'església de Sant Climent, a Taüll.

PÀG. 8 i 9

Entrevista al prelat de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría: «L'Opus Dei a Espanya està començant»

De Mataró al món: 150è aniversari de les Missioneres de la Immaculada Concepció

PÀG. 20 i 21

Sumari

Pàg. 10 Nova York: adéu sincer al cardenal O'Connor

Pàg. 19 Nova abadessa al monestir de Sant Pere de les Puel·les

Pàg. 23 Solsona: Càritas amb els infants i joves

Pàg. 25 «Canta la teva fe», multiconcert jubilar jove a Reus

Pàg. 35 El Jubileu dels Treballadors reivindica la dignitat en el món laboral

Trobada d'educadors cristians a Montserrat

Les vuit diòcesis amb seu a Catalunya han organitzat per al 27 de maig la primera Trobada d'Educadors Cristians a Montserrat. Mercè Lajara, presidenta del Moviment Cristià de Mestres i Professors de l'arquebisbat de Barcelona, ha declarat que «l'objectiu de la trobada és celebrar conjuntament el Jubileu i poder revitalitzar i engrescar-nos a viure més joiosament

la nostra vocació d'educadors cristians enmig del món». El programa de la trobada s'iniciarà a un quart d'onze del matí amb l'acolliment dels responsables de cada bisbat. A les onze, se celebrarà l'eucaristia conventual presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i, en acabat, un temps de reflexió.

Pàg. 17

Editorial

L'evolució de l'art cristià

Un repàs per la història de l'art ens permet veure amb detall els múltiples canvis i tendències que hi ha hagut en pintura, escultura i arquitectura.

L'art no és estàtic, evoluciona i adquireix noves formes i estils, a vegades recuperant-ne o modificant-ne antigues concepcions. L'art cristià no és una excepció, encara que l'objectiu sigui sempre el mateix —representar Crist i els valors de la nostra fe—, els estils i les formes de fer-ho són molt variades.

També ha evolucionat molt la importància social de l'art cristià, si en determinades èpoques ha estat l'art majoritari i quasi únic, en aquests moments es veu en molts sectors com alguna cosa minoritària i particular. Alguns historiadors d'art contemporani exclouen dels seus manuals qualsevol forma d'art cristià, com si no existís o com si aquest no tingués cap importància.

Però la veritat és que en el nostre temps hi ha molts artistes cristians i molt art vinculat a la religió. No passaran a la història com Miquel Àngel, Velázquez o Murillo, però adaptant-se a les circumstàncies modernes realitzen obres mestres d'indubtable qualitat artística i espiritual.

Per tant no hi ha dubte que quan parlem d'art cristià no fem només referència al passat sinó que hem de mirar el present i valorar i potenciar el treball dels nostres artistes actuals. Potser serà més difícil englobar l'art cristià actual en unes coordenades comunes, perquè a diferència d'etapes històriques com el romànic, el gòtic o el barroc, les formes i estils actuals són molt plurals, i podem trobar des del que imita la iconografia clàssica oriental, a qui fa escultura semblant a la del renaixement passant pel que es deixa influenciar per les tendències més actuals de l'art no cristià.

Així doncs, no podem parlar d'un estil d'art cristià propi del 2000, però sí d'unes característi-

ques comunes que tenen i han de tenir totes les obres que vulguin aconseguir l'etiqueta de «cristianes» en el nostre temps.

1) *Qualitat artística*: parlar d'art cristià no pot significar abaixar el llistó de qualitat i conformar-nos amb qualsevol cosa argumentant que no tenim ni els diners ni les possibilitats d'altres institucions. Així, per exemple, quan s'encomana la part artística d'una església, ja sigui en el seu apartat arquitectònic, pictòric o escultòric no es pot confiar en qualsevol persona per molt profundes que siguin les seves conviccions religioses, se li ha d'exigir una contrastada qualitat, com a professional de l'art.

2) *Dignitat a l'obra*: encara que no tots entenem prou bé l'art estem acostumats a escoltar l'expressió «quin nyap» en passar per davant d'una obra que ha pogut costar molts diners. Potser hauríem de conèixer tots una mica més l'art actual i potser així valoraríem més algunes obres de les quals no entenem el sentit, però també és cert que hi ha molt art «escombraria» sense dignitat estètica, realitzat amb l'únic objectiu de provocar reaccions contrastades. L'art cristià ha de ser bell per naturalesa, perquè la bellesa ens acostava a Déu, i no podem associar a Déu el que molesta els nostres sentits.

3) *Sentit religiós*: no és imprescindible que l'artista sigui necessàriament creient si aquest és capaç de captar la profunditat espiritual que ha d'haver-hi darrere d'una obra d'art cristià, encara que això és certament prou difícil. Per això normalment és bo que l'artista professi la fe que després plasmarà en la seva obra. D'artistes profundament cristians han sortit les millors obres del nostre art. La setmana passada fèiem referència a un d'ells: Antoni Gaudí. No hi ha dubte que només un arquitecte de Déu podia realitzar una meravella artística i espiritual tan gran com la Sagrada Família.

Sumari

10

Nova York: adéu sincer al cardenal O'Connor

19

Nova abadessa al monestir de Sant Pere de les Puel·les

23

Solsona: Càritas amb els infants i joves

25

«Canta la teva fe», multiconcert jubilar jove a Reus

35

El Jubileu dels Treballadors reivindica la dignitat en el món laboral

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SESILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Dos mil anys d'iconografia cristiana

■ A través de l'art l'ésser humà s'acosta més a Déu

La voluntat que l'ésser humà ha tingut, al llarg de la història, de representar les seves creences religioses ha trobat en el dibuix, la pintura, l'escultura, el mosaic i el gravat uns grans aliats. Unes vies d'expressió que han estat emprades per infinitat d'artistes per aconse-

guir plasmar la bellesa sublim i l'expressivitat màxima amb un objectiu essencial: evocar i glòrificar el Misteri transcendent de Déu. Segons afirmava el gran pintor i gravador alemany Albrecht Dürer, l'art «el volem fer servir amb tot honor per a la glòria de Déu».

L'art cristià ha ofert al llarg dels segles un vincle extraordinàriament fèrtil entre Déu i l'ésser humà, fomentant-se en la riquesa del missatge revelat. Segons el Catecisme de l'Església catòlica, l'art conté «certa semblança amb l'activitat de Déu en la creació, en la mesura que s'inspira en la veritat i l'amor dels éssers». La divinitat i la humanitat entren en contacte gràcies a la mà mestra de molts artistes. En *La creació d'Adam*, Michelangelo Buonarroti il·lustra com Déu lliura la vida i l'esperit a la humanitat. Durant un sol instant, Déu i l'home es miren als ulls. Déu «vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2:4), és a dir, al coneixement de Crist.

Durant el segle iv, les diverses reformes impulsades per l'emperador romà Constantí I —Edicte de Milà (313), Concili de Nicea (325)— van permetre l'eclosió pública d'una nova tipologia artística: l'art cristià. Aquest havia sorgit en la foscor de les múltiples catacumbes i els sarcòfags que circumdaven Roma. Per a la seva decoració es van fer servir sobretot imatges de l'Antic Testament (Jonàs, Daniel, Abraham, Isaac), si bé també del Nou Testament, principalment les que es refereixen als miracles de Crist. Dos exemples excel·lents són *Crist com a Bon Pastor*, pintura mural de les catacumbes de Priscilla, a Roma, i el sarcòfag de Junio Basso, que representa en marbre deu escenes de la doctrina cristiana.

En l'imperi bizantí les arts figuratives —essencialment el mosaic, la icona, el fresc i la miniatura— es van caracteritzar pel seu enorme contingut simbòlic. Van concebre una nova forma de representació partint del classicisme grecoromà, però atorgant tot el protagonisme a les figures de Crist i de la Mare de Déu. Va ser un art prioritàriament místic, la funció del qual era enlairar la ment de l'home vers el pla de la divinitat.

La imatge de la divinitat

La concepció de l'art romànic, que es va desenvolupar a Europa occidental durant els segles xi, xii i xiii, es va sustentar en l'espiritualitat cristiana i va mirar d'establir una unitat entre el concepte i la funció de l'art, donant una visió de la bellesa com a transcendència. El món romànic tenia una visió de l'ésser humà com un microcosmos, és a dir, com una al·legoria del poder totpoderós de Déu.

«Pietà», de Michelangelo Buonarroti.

Les principals característiques de la pintura i de l'escultura romàniques van ser l'absència de perspectiva i la recerca d'unitat i de simetria en la composició.

L'art gòtic va florir en els segles xiii, xiv i part del xv. En el seu origen, evolució i propagació va tenir un paper fonamental l'orde del Cister. L'univers estètic del període anterior va donar pas a una humanització de l'art, en què la divinitat va deixar de ser concebuda com a jutge omnipotent per esdevenir un Déu-Home que patia i moria a la creu. Van proliferar també les representacions relatives a la vida de la Mare de Déu.

La bellesa, el moviment, la llum, la proporció i la perspectiva són els principis plàstics del renaixement, un moviment on ressegueixen els canons artístics grecoromans. El sistema teocèntric medieval entra en crisi i se substitueix per l'antropocèntric, alhora que s'estén per Europa l'humanisme. L'art cristià viu un dels moments més àlgids de la seva història, sobretot a Itàlia.

En la pintura barroca cal destacar un acostament més gran a la realitat (naturalisme) i una nova formulació de la llum, mentre que en els canons escultòrics sobresurt la gran expressivitat i el dramatis-

Font de bellesa i d'humanisme

«L'art cristià, "bé cultural" molt significatiu, continua prestant el seu singular servei, comunicant amb extraordinària eficàcia, a través de la bellesa de les formes sensibles, la història de l'aliança entre Déu i l'home i la riquesa del missatge revelat.» És una reflexió de Joan Pau II que forma part del discurs que va pronunciar davant dels participants en l'assemblea plenària de la Comissió pontifícia per als béns culturals de l'Església, celebrada del 30 de març a l'1 d'abril al Vaticà. Durant les reunions es va reflexionar sobre el tema: «Els béns culturals en el marc de la nova evangelització.»

El Sant Pare també va manifestar que, al llarg dels dos mil·lennis de l'era cristiana, l'expressió artística «ha manifestat de forma admirable l'ardor de nombrosos confessors de la fe, ha expressat la consciència de la presència de Déu entre els creients i ha sostingut la lloança que l'Església enlaira al seu Senyor des de tots els racons de la terra». I va reconèixer que «els béns culturals són documents qualificats dels diferents moments d'aquesta gran història espiritual».

Segons el Pontífex, l'art cristià té com a objectiu prioritari «promoure un humanisme autèntic, segons el model de Crist, "home nou" que revela l'home al mateix home». La bellesa és —juntament amb el catèquetic i el cultural— un dels grans valors de les obres d'art religioses. «En proposar la bellesa, que per la seva mateixa naturalesa té un llenguatge universal, certament ajuden l'Església en la seva tasca de trobar tots els éssers humans en un clima de respecte i de tolerància recíproca, segons l'esperit de l'ecumenisme i del diàleg interreligiós», va afirmar Joan Pau II.

Espiritualitat cisellada

El domini absolut de les diferents arts va convertir Michelangelo Buonarroti (Caprese, 1475 - Roma, 1564) en el model a seguir per l'humanisme. L'artista va escriure que no hi havia cap idea que no pogués ser expressada en marbre, amb la qual cosa anteposava la seva feina d'escultor a qualsevol altra. Entre 1498 i 1499 va crear una de les seves grans obres mestres: la *Pietà*, que es troba ubicada a la basílica de Sant Pere del Vaticà. Buonarroti va esculpir la *Pietà* per al Jubileu de l'any 1500. Cinc-cents anys després —i també en un any jubilar, el 2000— els pelegrins que visiten Roma podran admirar aquesta meravella de la història de l'art.

Aquesta obra, plena d'inspiració i d'espiritualitat, és un èxit admirable de l'art cristià. Damunt la falda d'una mare sorprenentment juvenil descansa el cos serè de Crist. Fins llavors, quan un artista representava aquesta escena aprofundia sobretot en el rictus de dolor. Això no obstant, Buonarroti va trencar motlles. La *Pietà*, punt culminant de l'escultura renaixentista italiana, constitueix un triomf admirable de la bellesa plàstica. Un altre gran encert és la seva perfecció estilística en una representació piramidal i equilàtera.

El rostre exquisidament bell de Maria està dotat d'una puresa sense comparació. El dolor que expressa la seva figura és dramàtic, però contingut, la qual cosa es reflecteix en el gest submis de la seva mà esquerra. Una angoixa reprimida, muda i commovedora, que es materialitza en marbre gràcies al prodigi plàstic de Michelangelo Buonarroti. L'artista va voler posar de manifest que el lligam entre Maria i Crist és inseparable. «Aquesta unió de la Mare amb el Fill en l'obra de la salvació es manifesta des del moment de la concepció virginal de Crist fins a la seva mort» (*Lumen gentium*, 57).

me de les seves imatges. Un dels trets més singulars de l'art barroco hispànic consisteix en l'escultura processional, que acompanya les germandats penitencials. Per Setmana Santa les ciutats espanyoles es transformen en un improvisat escenari sacre.

Durant els segles xix i xx els artistes, immersos en una societat progressivament secularitzada, abandonen les fonts d'inspiració bíblica. Dintre d'una llibertat de creació sense traves, alguns pintors i escultors contemporanis adaptaran als nous temps la seva visió particular del missatge cristià. (M.A.C.)

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

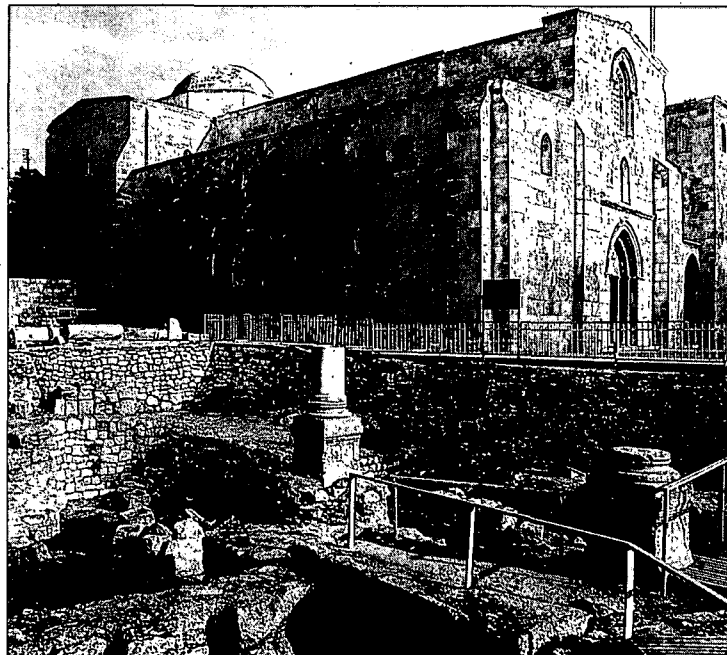
Del 6 al 13 d'agost

Del 29 d'octubre al 5 de novembre

Del 3 al 10 de desembre

**Del 27 de desembre al
3 de gener del 2001**

Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

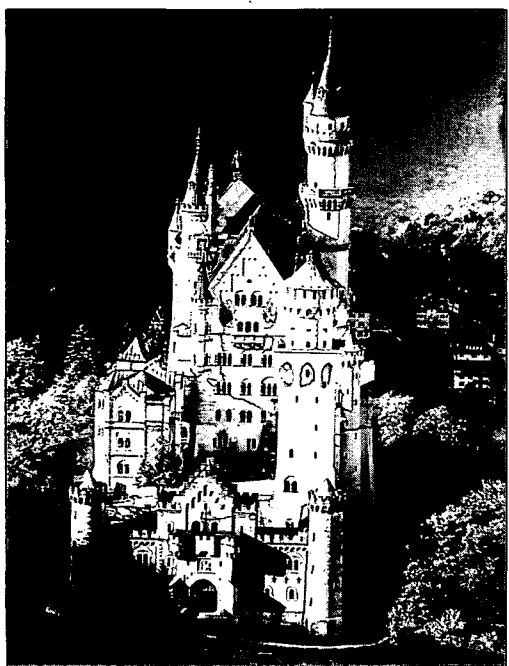

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

GC 612

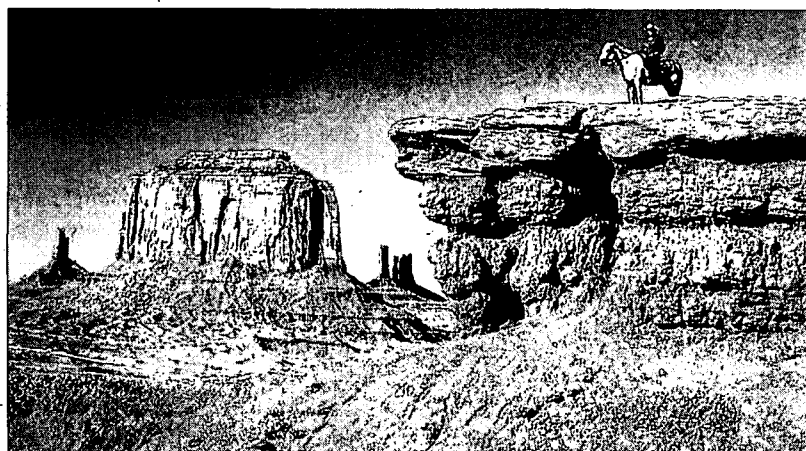

**Del 7 al
16 de juliol**

ALEMANYA

**Dels Alps
a Berlín**

Pels camins fressats
del'Europa secular
germànica

Del 30 de juliol al 14 d'agost

ESTATS UNITS: costa oest i Grand Canyon

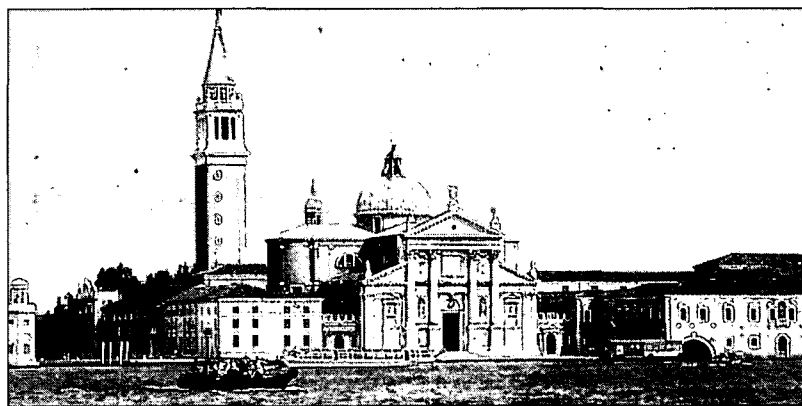
Califòrnia i Arizona, amb les seves belleses naturals

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 19 de novembre al 4 de desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem
del planeta:
els nostres
antípodes i el
seu entorn

Del 1 al 10 de desembre

DE LORETO A MEDDJUGORJE
passant per Trieste i Venècia

Ruta mariana pels santuaris de la costa adriàtica

Obres mestres

Aquesta llista no vol ser exhaustiva, sinó només representativa d'aquells artistes consagrats que en la seva trajectòria professional han treballat amb mestria la iconografia religiosa. Juntament amb aquests autors es menciona una o dues de les seves obres plàstiques, considerades referents essencials de la història de l'art cristià, des de l'època del romànic fins a les avantguardes del segle xx.

ROMÀNIC

- Beat de Liébana: *Comentari a l'Apocalipsi* (manuscrit il·lustrat).
- Pantocràtor (pintura mural de l'absis de l'església de Sant Climent, a Taüll).
- Davallament (talla policromada de l'església abacial de Sant Joan de les Abadesses).
- Crucifix de Ferran i Sança (talla d'ivori de la col·legiata de Sant Isidor, a Lleó).
- Divina Majestat (talla policromada de l'església de Sant Cristòfor, a Beget).

GÒTIC

- Pere Oller: *Retaule major*, a la catedral de Vic (alabastre policromat).
- Giotto: *Fugida d'Egipte* (pintura al fresc); *El Judici Final* (pintura al fresc).
- Duccio di Buoninsegna: *Maestà* (pintura sobre taula).
- Lluís Borrassà: *Retaule de la Mare de Déu*, a la catedral de Tarragona (pintura sobre taula).
- Pere Serra: *Retaule de l'Esperit Sant*, a la catedral de Manresa (pintura sobre taula).

RENAIXEMENT

- Michelangelo Buonarroti: *Pietat* (escultura de marbre); *Moisés* (escultura de marbre); la volta i la paret del fons de la Capella Sixtina (pintures al fresc); *Tondo Doni*

«La Sagrada Família de l'ocellet», de Murillo.

- (trep sobre taula).
- Leonardo da Vinci: *El Sant Sopar* (pintura al fresc); *Mare de Déu de les roques* (oli sobre taula); *Anunciació* (oli sobre taula).
- Rafael: *Mare de Déu de la cadenera* (oli sobre taula); *Madona del peix* (oli sobre taula).
- Alonso Berruguete: *L'adoració dels Reis* (retaula); *Sacrifici d'Isaac* (talla policromada).
- Juan de Juanes: *El Sant Sopar* (oli sobre taula).
- El Greco: *L'adoració dels pastors* (oli sobre llenç); *La Sagrada Família* (oli sobre llenç); *Crist abraçat a la creu* (oli sobre llenç).
- Albrecht Dürer: *Adam i Eva* (gravat sobre coure); *Adoració de la Trinitat* (oli sobre taula).
- Grünewald: *Crucifixió* (oli sobre taula).
- Donatello: *Sant Joan* (escultura en marbre); *Magdalena* (talla policromada i daurada).
- Masaccio: *Adam i Eva expulsats del Paradís* (pintura al fresc); *Tribut de la moneda* (pintura al fresc).
- Fra Angelico: *Anunciació* (trep sobre taula); *Crucifi-*

xió i sants (pintura al fresc).

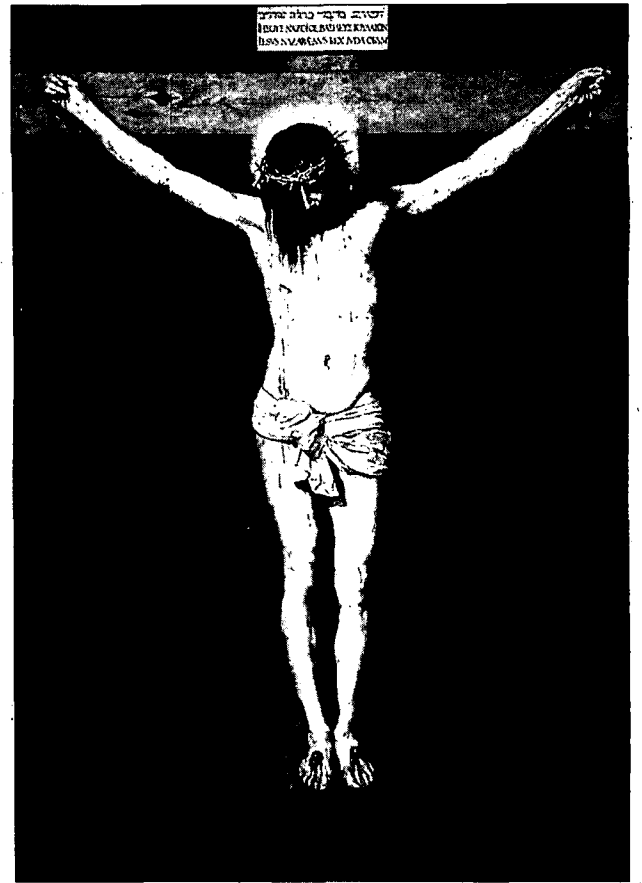
- Filippo Lippi: *La Mare de Déu amb el Nen i dos àngels* (trep sobre taula).
- Andrea del Verrocchio: *El baptisme de Crist* (oli sobre taula).
- Sandro Botticelli: *Adoració dels Mags* (trep sobre taula); *Pietat* (trep sobre taula).
- Perugino: *El lliurament de les claus* (pintura al fresc).
- Andrea Mantegna: *Trànsit de la Mare de Déu* (oli sobre taula); *Sant Sebastià* (oli sobre llenç).
- Giovanni Bellini: *L'oració a l'hort* (oli sobre taula); *Transfiguració* (oli sobre taula).
- Jaume Huguet: *Consagració de sant Agustí* (oli sobre taula); *Retaule dels sants Abdó i Senén* (trep sobre taula).
- Jan van Eyck: *Retaule de l'Anyell Místic* (oli sobre taula).
- Veronés: *Les nòces de Canà* (oli sobre llenç).
- Tiziano Vecellio: *Coronació d'espines* (oli sobre llenç).

BARROC

- Caravaggio: *El sopar d'Emaús* (oli sobre llenç); *El martiri de sant Mateu* (oli sobre llenç); *La mort de la Mare de Déu* (oli sobre llenç).
- Annibale Carracci: *Plor de les tres Maries* (oli sobre llenç).
- Gian Lorenzo Bernini: *Èxtasi de santa Teresa* (escultura en marbre); *Habacuc i l'àngel* (escultura en marbre).
- Pierre Puget: *Sant Sebastià* (escultura en marbre).
- Francisco Salzillo: *L'oració a l'hort* (talla policromada).
- Gregorio Fernández: *Ecce Homo* (talla policromada).
- Francisco de Zurbarán: *Sant Francesc d'Assís* (oli sobre llenç); *El vel de la Verònica* (oli sobre llenç); *Sant Hug al refectori dels Cartoixans* (oli sobre llenç).
- Diego Velázquez: *Crist crucificat* (oli sobre llenç); *La túnica de Josep* (oli sobre llenç).
- Alonso Cano: *Crist i la samaritana* (oli sobre llenç); *Immaculada* (talla policromada).
- Bartolomé Esteban Murillo: *Immaculada Concepció* (oli sobre llenç); *La Sagrada Família de l'ocellet* (oli sobre llenç); *El Bon Pastor* (oli sobre llenç).
- José de Ribera: *Martiri de sant Felip* (oli sobre llenç); *La comunió dels apòstols* (oli sobre llenç).
- Lucas Jordán: *L'Assumpció de la Mare de Déu* (oli sobre llenç).
- Peter Paulus Rubens: *La llançada* (oli sobre taula).

SEGLE XIX I XX

- Caspar David Friedrich: *La creu a la muntanya* (pintura sobre tela).
- Auguste Rodin: *La mà de Déu* (escultura en marbre).
- Paul Gauguin: *El Crist groc* (oli sobre llenç).
- Emil Nolde: *Vida en Crist* (oli sobre llenç); *Jesús i els nens* (oli sobre llenç).

«Crist crucificat», de Velázquez.

- James Ensor: *Entrada de Crist a Brussel·les* (oli sobre llenç).
- Pablo Gargallo: *El profeta* (escultura de bronze).
- Salvador Dalí: *Crist de Sant Joan de la Creu* (oli sobre llenç); *Crucifixió* (oli sobre llenç).

Som al 2000!

L'Any del Jubileu

Casa d'Espiritualitat del
SANTUARI DEL MIRACLE

Fem que aquest any que celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist, sigui un "veritable any de gràcia per a tothom". Uns dies de recés seran una experiència personal enriquidora.

Per a Tothom

■ EXERCICIS ESPIRITUALS

Del 12 al 18 de juny
Director: P. Daniel Codina, monjo.

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Del 16 al 18 de juny
Director: P. Daniel Codina, monjo.

Des de principis d'aquest any 2000 ja disposem de les 42 habitacions de la Casa, renovades amb bany, 4 adequades per a minusvàlids. Aquesta renovació permet oferir una estada senzilla i agradable, ajudar al recolliment i a la intimitat necessàries per a la reflexió i la pregària, i donar servei a un major nombre de persones.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS
I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43

«L'art és un instrument de la pedagogia de la fe»

■ Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona

«Quan nosaltres veiem una obra artística, veiem també l'expressió de la fe», afirma Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona i delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona. Així mateix, Mn. Martí Bonet pensa que el moviment abstracte contemporani «ha de procurar connectar amb els grans valors del cristianisme», ja que, segons ell, «té un lligam molt gran amb els inicis de l'art cristià».

—Creu vostè que l'art pot arribar a ser un instrument d'evangelització? Per què?

—Sí, evidentment. L'art, sobretot dins de les nostres esglésies, és una presentació i una veneració dels grans Misteris del cristianisme, tot començant per la figura de Jesús. Si entrem a la catedral de Barcelona, la clau de volta ja ens indica que es tracta de la casa de Jesús. A partir d'aquí, podem iniciar un itinerari on es palesen els grans continguts de la fe. L'art és un instrument de la pedagogia de la fe. És a dir, que plasma estèticament la fe que tenim nosaltres i la que han tingut els nostres avantpassats, perquè tots formem un cos: un cos místic. Per tant, quan nosaltres veiem una obra artística, veiem també l'expressió de la fe. És com una mena de ressò que prové dels nostres avantpassats, els quals volien demostrar quina era la seva fe. Per exemple, si contemplem la piscina baptismal del segle IV-V, hem de tenir present que la fe d'aquella gent estava basada essencialment en el baptisme. Es tracta, en definitiva, de la memòria de la nostra Església, concebuda d'una manera molt visible i molt bonica. Per això és tan important la relació que s'estableix entre la fe i l'art.

—L'art és sinònim de cultura.

—L'art fa una funció molt important, primordialment en l'època actual, en què a molta gent li falta el més fonamental: els elements de tipus religiós. Això és una mancança enorme des del punt de vista cultural. La nostra civilització europea, com diu el gran escriptor Eliot, no es pot entendre sense tenir present el cristianisme. És una civilització que va néixer la nit de Nadal de l'any 800 amb la coronació de Carlemany, la qual ha esdevingut el símbol de l'inici de l'Europa actual.

—Quina època de la història de l'art és la més fructífera pel que fa a la iconografia religiosa cristiana?

—Probablement, el romànic, perquè la seva representació de la iconografia té un profund sentit cristià. El romànic no dona tanta importància a les formes externes, sinó que penetra en el nostre interior. Aquells ulls, aquells gestos, aquells símbols... El romànic és un art que aprofundeix molt en la fe. Tampoc no hem d'oblidar el gòtic, que plasma molt bé la figura humana de Jesús i de la Mare de Déu. Aquestes figures ja no són tan estàtiques com en el romànic. Tenen més moviment, «parlen» més. És l'època de la gran devoció a Jesucrist. Pel que fa al renaixement,

és uns dels moments més insignes de l'art cristià. El barroc és un període artístic on predominen els sentiments. Avui dia ens costa d'entendre el barroc, ja que es pot considerar un art un xic superficial, però realment té una profunditat humana interessantíssima. Es tracta de la representació plàstica del bo i millor que una persona pot sentir davant de Déu.

—Digui'ns la seva opinió sobre l'art

inici de l'art cristià. A les catacumbes hi ha escepiat una mena d'art gairebé abstracte, a base de símbols. La figura de Crist —que no es representa gairebé mai, llevat de Crist com a Bon Pastor— s'hi sol representar com un peix. Això no obstant, és un art que té una enorme validesa, atès que els cristians ens movem moltíssim en l'àmbit de l'abstracció. Gran part del que fa referència al cristianisme són idees abstractes, idees que no es comprenen, intuïcions profundes, misteris, que requereixen la fe per tal de ser admeses i compreses. L'art abstracte ha de procurar connectar amb els grans valors del cristianisme. Ho intenta fer algunes vegades, però no acaba d'aconseguir-se de manera reeixida. Hi ha algunes excepcions, com és el cas a casa nostra de Grau

«L'Anunciació», de fra Angelico.

contemporani religiós.

—Ara ens trobem immersos en l'art contemporani abstracte, no figuratiu, on hi ha un trencament fortíssim amb tot els estils anteriors i que prescindeix de l'expressió artística anomenada realista. Malgrat tot, té un lligam molt gran amb els

Garriga. Cada canvi d'estil d'art ha provocat sempre unes reticències molt fortes. També a Gaudí en el seu temps se'l considerava un eixelebrat, perquè sortia totalment de les pautes acadèmiques de l'art.

—Quines característiques ha de te-

«Les pintures de fra Angelico són útils per a la pregària»

—Quin autor destacaria al llarg d'aquests dos mil anys de la història de l'art pel que fa a la vessant religiosa?

—Respecto tots els artistes, ja que cadascú és com és. Ara bé, quin artista m'ha impactat més? Sens dubte, fra Angelico. Cada any he de visitar durant unes quantes hores el convent de Sant Marc, a Florència, per veure les extraordinàries pintures d'aquest beat dominic. Fra Angelico va voler obsequiar els seus companys del convent amb escenes de la vida de Jesús o de la Mare de Déu. En total són unes quaranta cel·les decorades i també alguns passadissos. El visitant s'adona que fra Angelico és un pintor que, a més de fer unes representacions plàstiques magnífiques, les seves imatges tenen un missatge immens. Ell les va pintar perquè el frare dominic que es trobés en aquella petita habitació tingués una imatge, no com a ornament, sinó perquè li fos útil per a l'oració. Aquestes pintures estan fetes per a la pregària. I això és nota.

Mn. Josep M. Martí Bonet.

nir una pintura o una escultura per ser considerada una obra artística i cristiana?

—Primer de tot cal esbrinar què volen dir aquests dos conceptes: «artística» i «cristiana». La primera noció implica que una obra ha de ser bonica, que ens faci l'efecte de bellesa. Per tant, una peça que no sigui bonica no pot ser una obra d'art cristiana, perquè la bellesa ens porta cap a Déu i no hem d'oblidar que el Creador és la Bellesa suprema. Pel que fa al segon concepte, la figura que representi Jesús o la Mare de Déu no ha de desvirtuar la seva condició de Messies o d'Immaculada, respectivament. Els cristians no admetem segons quines representacions de Jesús. Són les més difícils de fer. S'hi exigeix una perfecció i una profunditat espiritual molt grans. En canvi, la Mare de Déu és més fàcil de representar, pel fet que sembla que sigui més propera a nosaltres. Això fa que n'acceptem una més gran diversitat d'expressions artístiques.

—Sabem admirar l'art com cal?

—La grandesa de l'art és que és interactiu, una paraula que es fa servir molt actualment. L'artista fa una obra i aquesta es transmet posteriorment amb un missatge al receptor potencial. Quan nosaltres visitem una exposició estem com a màxim un o dos minuts davant d'un quadre o d'una escultura, quan potser ha suposat per a l'artista anys de feina. Simplement mirem, ens agrada més o menys, però no sabem llegir el que hi ha dins de la peça d'art. Cal una pedagogia per saber veure les obres d'art en general i les obres d'art religiós en particular. L'objectiu és saber comprendre el missatge cristià i desxifrar els sentiments d'amor a Déu i a la Mare de Déu.

—«L'amor és l'ala que Déu ha donat a l'home per volar fins a ell», afirmava Michelangelo Buonarroti. L'art podria ser la materialització més bella d'aquest amor humà envers Déu?

—Sí, és una frase molt encertada. L'art és com una via que ens acostarà d'una manera molt ràpida cap a Déu, per dos motius, principalment. D'una banda, hi ha un contacte amb la bellesa, la qual s'identifica amb Déu. De l'altra, si es tracta d'art cristià, els continguts ens porten per ells mateixos indiscutiblement cap a l'esfera divina. És molt bonic deixar-se amagar, induir, per tot el que sigui una expressió artística cristiana.

Miquel Àngel Codina

Vaticà

església en el món

El Papa celebra el seu 80è aniversari

■ La jornada coincideix amb el Jubileu dels Preveres

ROMA.— Als 80 anys Joan Pau II, Karol Wojtyła, segueix fidel a la missió d'evangelitzar i continua proclamant el missatge que ressona des de l'inici del seu pontificat: «No tingueu por! Obriu les portes a Crist!» Tot i la seva deteriorada salut física, no ha renunciat al seu compromís de difondre la Bona Nova arreu del món i de confortar els cristians que viuen la seva fe en circumstàncies difícils.

El 18 de maig Joan Pau II fa 80 anys. Amb motiu d'aquest aniversari s'han previst diversos actes, entre ells, una celebració del col·legi cardenalici que presidirà el Sant Pare. La celebració del seu aniversari coincideix amb el Jubileu dels Preveres (14-18 de maig), quan el clergat de l'Església catòlica durà a terme els actes religiosos per obtenir la indulgència jubilar a Roma.

El Pontífex va néixer el 1920 a Wadowice (al sud de Polònia). Karol Wojtyła és un home sensible al sofriment i al dolor; en nombroses ocasions l'hem vist commoure's davant de la mort, hem sentit les seves denúncies sobre la situació dels refugiats i l'hem vist resar per la pau. I és que el Sant Pare ha patit, des de molt jove, cops durs: als 9 anys es va morir la seva mare, anys més tard, el seu germà, i el 1941, el seu pare. Aquestes experiències el van acostar més a Déu i van configurar una personalitat que no deixa indiferent ningú.

De jove, el futur Papa mostra una gran inquietud pel teatre i les arts literàries poloneses, però un encontre amb el cardenal Sapieha durant una visita pastoral el porta a considerar seriosament la possibilitat de ser prevere. Amb la Segona Guerra Mundial arriba la repressió. Els alemanys tanquen les universitats poloneses. Wojtyła, juntament amb altres joves, organitza una universitat clandestina. Són uns anys difícils en què el jove Karol treballa amb duresa en una pedrera com a obrer. Així és com coneix el cansament físic, la senzillesa, la sensatesa i el

fervor religiós dels treballadors i dels pobres, segons explica avui el Papa. El 1942 ingressa al Departament Teològic de la Universitat Jaguellaoniana. Durant aquests anys viu amagat, juntament amb d'altres seminaristes, acollit pel cardenal de Cracòvia.

L'1 de novembre del 1946 és ordenat prevere. Poc després obté la llicenciatura de Teologia a la Universitat Pontifícia de Roma Angelicum i es doctora en Filosofia.

Un bisbe jove

El 1958 és consagrat bisbe auxiliar de l'administrador apostòlic de Cracòvia i esdevé el membre més jove de l'episcopat polonès. Participa activament en el Concili Vaticà II, especialment en les comissions responsables d'elaborar la

Segells commemoratius

La Santa Seu i el govern de Polònia han llançat una edició conjunta de tres segells per commemorar els 80 anys del Papa. Els tres segells, dissenyats per l'artista polonès Czesław Ślania, representen un retrat del Papa, una imatge de Nostra Senyora de Czestochowa, i les mans del Pontífex agafant el crucifix que remata el seu bàcul. El Vaticà llançarà 500.000 còpies de la sèrie. (ACI)

Constitució Dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium* i la Constitució Conciliar *Gaudium et spes*. Durant aquests anys Karol Wojtyła combina la producció teològica amb una feina apostòlica intensa, sobretot amb els joves. Amb ells comparteix moments de reflexió, de pregària, de distracció..., els joves sempre han ocupat un lloc privilegiat en el cor d'aquest Papa; en totes les celebracions, Joan Pau II té unes paraules per a la joventut. Aquesta predilecció pels que són el futur de l'Església té la seva expressió més evident en les Jornades Mundials de la Joventut.

El 1964, Karol Wojtyła ocupa la seu de Cracòvia com a titular. Dos anys després, Pau VI converteix Cracòvia en arxidiòcesi. Com a arquebisbe, la seva tasca es caracteritza per la integració dels laics en les tasques pastorals, la promoció de l'apostolat juvenil i vocacional, la construcció de temples malgrat la forta oposició del règim comunista, la promoció humana i la formació religiosa dels obrers i l'impuls del pensament i de les publicacions catòliques.

El 1967, als 47 anys, és creat cardenal per Pau VI. El 1974 el nou cardenal ordena 34 preveres en l'ordenació sacerdotal més nombrosa des que havia acabat la Segona Guerra Mundial.

Joan Pau II

El 15 d'octubre del 1978, el cardenal polonès Karol Wojtyła és elegit com el successor de Pere, i trenca així amb una tradició de més de 400 anys de triar papes d'origen italià. Karol Wojtyła, ja Joan Pau II, és un Papa que ve de l'Est, d'un país situat rere el «teló d'acer». Prové d'unes terres on s'intenta ofegar la vida de fe i eliminar Déu. Les seves primeres paraules són com un revulsiu per als cristians d'Occident: «No tingueu por! Obriu les portes a Crist!» Aquestes pa-

En l'aniversari del Papa no podrà faltar el pastís.

raules les ha anat repetint al llarg del seu pontificat, sempre amb energia renovada, amb il·lusió, amb urgència també.

Joan Pau II és un home que no s'acovardeix davant de les dificultats i al llarg del seu pontificat n'ha tramejades moltes. L'atemptat que pateix el 13 de maig del 1981 i que gairebé li costa la vida ens ensenya el costat més maridat d'aquest Papa. El Sant Pare sempre recorda que va ser la Mare de Déu de Fàtima la que li va salvar la vida. Aquest esdeveniment a més ens mostra com aquest Papa aplica l'Evangelí a la vida: el Sant Pare no dubta un instant a perdonar qui l'havia intentat assassinar.

La confiança il·limitada en el Senyor i la necessitat de portar la Bona Nova l'impulsen a visitar indrets com Cuba i últimament Terra Santa, on ha portat un missatge de pau i de reconciliació.

Joan Pau II és l'encarregat de conduir l'Església cap al tercer mil·lenni. En aquest Any Sant, el Papa crida tots els fidels a viure amb goig els 2.000 anys de l'Encarnació. En aquest canvi de mil·lenni, Joan Pau II convida a la conversió, a la reconciliació i a treballar, especialment per la unitat dels cristians. La missió de l'Església continua i com recorda el Pontífex, en la seva carta apostòlica *Tertio millennio adveniente*, «Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles» (He 13:8). (C.C.)

ITALIA

Beatificació de Joan XXIII

BÈRGAM.— Sotto Il Monte, el poble que va veure néixer Angelo Giuseppe Roncalli, Joan XXIII, viu un any dens en esdeveniments. L'any del Jubileu coincideix amb l'any de la beatificació del Pontífex, que tindrà lloc el 3 de setembre. Joan XXIII va conservar sempre la humilitat del seu origen. Aquest fet, unit a la seva sensibilitat, va conquerir l'estimació de tothom. La convocatòria del Concili Vaticà II, inaugurat per ell l'11 d'octubre del 1962, és una mostra de la novetat del seu pontificat. Definit pel poble com el «Papa bo», va morir el 3 de juny del 1963. Recentment va ser a Barcelona el nebot-nét d'aquest Papa, Emanuele Roncalli, en un acte organitzat per la delegació de l'Organisme Oficial Italià per al Turisme, la regió de Llombardia i l'Associació Bergamo Iniziative. Roncalli va destacar el fet que la Ciutat Comtal tingui una avinguda dedicada a aquest Papa, ja que «és un testimoni d'afecte molt important». (R.M.J.)

«L'Opus Dei a Espanya està començant»

■ Entrevista a Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei

L'actual prelat de l'única prelatura personal del món, l'Opus Dei, dona gràcies continuament per haver estat cridat a formar part d'aquesta institució i per haver viscut al costat d'un sant, el beat Josepmaria Escrivà. Diu que «la justícia social no està circumscrita a les activitats de caràcter assistencial» i afirma que «la família es basa i construeix sobre la forma particular de saviesa i intuïció tan pròpia de la dona». Mons. Echevarría es mostra esperançat amb la idea que neixin noves prelatures personals. El seu optimisme també s'endevina quan fa referència a les vocacions, que augmenten, diu.

—L'Opus Dei va néixer a Espanya. Quina és avui la realitat de l'obra en el context espanyol?

—La realitat de l'Opus Dei a Espanya és la d'un ferment de vida cristiana. Per la gràcia de Déu, i no per mèrit dels fidels de la prelatura; en aquests setanta-dos anys transcorreguts des de la seva fundació, centenars de milers de persones han trobat o retrobat Jesucrist, en el medi de la feina o mitjançant l'amistat d'una dona o d'un home de l'Opus Dei. Al mateix temps, es podria dir que l'Opus Dei a Espanya està començant: si em permet l'expressió, hi ha molta «demanda», molt d'interès per aquest ideal de seguir Jesucrist en les circumstàncies ordinàries de la vida.

—Quin és el paper del santuari de Torreciudad?

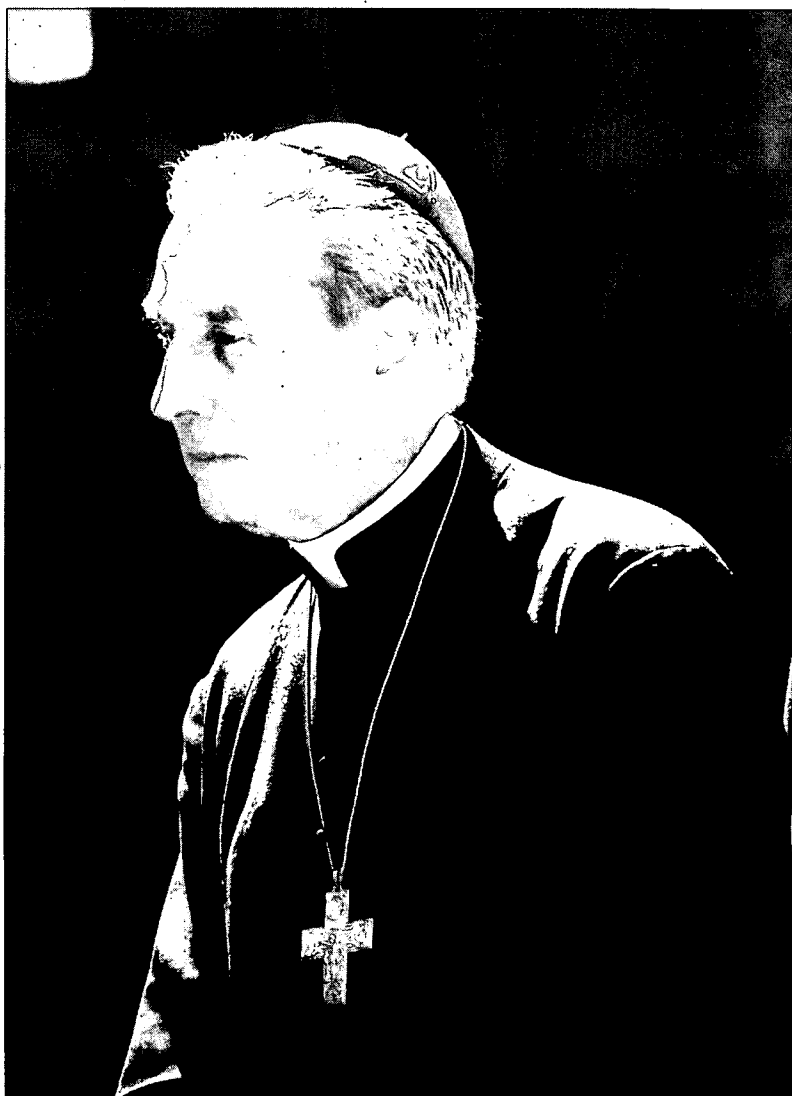
—Pel santuari de Torreciudad, que celebra el seu 25è aniversari el proper mes de juliol, han passat ja milions de dones i homes de molts països per resar a la Mare de Déu, per rebre el sagrament de la Reconciliació, per renovar la seva vida cristiana. Aquí radica la raó de ser del santuari: facilitar la trobada personal

amb Jesucrist, mitjançant Santa Maria. Per això, molts espanyols, i també persones d'altres nacions, guarden de Torreciudad una memòria plena d'afecte, i ho enquadren com un moment significatiu en la història de la seva vida.

—El nombre de joves que aspiren al sacerdoci és estable, creix o disminueix?

—En l'Església s'està verificant, i no en pocs països, un augment de sacerdots i seminaristes, de joves que es preparen per al sacerdoci. Aquestes dades constitueixen un motiu de goig i agraïment a la Santíssima Trinitat. Demostren que seguir Jesucrist de forma radical, posar-se totalment al seu servei, constitueix un projecte de vida atractiu per a joves o professionals dels més diversos ambients. La crida de Crist és sempre actual. Pel que fa a l'Opus Dei, precisament fa uns dies he tingut l'oportunitat de conferir l'ordenació sacerdotal a uns quants fidels de la prelatura, i ara al maig i al setembre n'ordenaré uns quants més. Des de la meua consagració episcopal, el 1995, he ordenat més de dos-cents fidels de la prelatura de l'Opus

Des de la seva consagració episcopal ha ordenat més de dos-cents fidels de la prelatura de l'Opus Dei.

Dei. Però mirant les necessitats del món, tots em semblen pocs. Per això, no esmento aquestes xifres amb orgull, sinó amb agraïment al Senyor, al mateix

temps que prego pels sacerdots i seminaristes de totes les diòcesis.

—Se sent orgullós de pertànyer a l'única prelatura personal del món?

Mons. Echevarría defensa una assistència que sigui evangelitzadora.

Tota una vida per a l'Obra

Javier Echevarría és el cap de l'Opus Dei. Aquest sacerdot nascut a Madrid el 1932, fill petit de vuit germans, és el tercer prelat de l'Obra, després del fundador, Escrivà de Balaguer, i Álvaro del Portillo. És doctor en Dret Civil i Canònic i pertany a l'Opus Dei des del 1948. Va ser ordenat sacerdot el 1955, però ja feia dos anys que era secretari de l'actual beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, càrrec que va ocupar fins a la mort d'aquest, el 1975. És membre del Consell General de l'Obra des del 1966. Fora de l'Obra, té el càrrec de consultor de la Congregació per a les Causes dels Sants i de la Congregació per al Clergat. El 20 d'abril va celebrar sis anys de la seva elecció i nomenament com a prelat.

—El meu sentiment constant es tradueix en una acció de gràcies al cel. Cada dia vull lloar més i més Déu per la seva providència, per la família en la qual vaig néixer, perquè em va cridar a formar part d'aquesta porció del poble de Déu —l'Opus Dei— i anys més tard al sacerdoci, perquè he viscut al costat d'un sant, el beat Josep Maria Escrivà, i per molts altres motius que allargarien massa la meua resposta. D'altra banda, espero que amb el temps i d'acord amb les propostes del Concili Vaticà II, s'erigiran a l'Església altres prelatures personals, nacionals o internacionals, per atendre necessitats específiques pastorals que estan ja a la mateixa vida de l'Església o que sorgiran.

—En quin sentit afirma que la dona és la peça clau a la família?

—Segons el meu parer, és peça clau

Què implica incorporar-se a l'Opus?

El compromís que pren la persona que decideix entrar en aquesta institució, es basa d'entrada a acceptar la jurisdicció del prelat i procurar santificar-se i fer apostolat segons l'esperit de l'Obra. Això implica conrear la vida espiritual amb la pregària, el sacrifici i la recepció dels sagraments, així com usar els mitjans que la prelatura proporciona per adquirir una formació intensa i permanent en la doctrina de l'Església i l'esperit de l'Opus Dei. El vincle establert amb la prelatura cessa en finalitzar el termini de vigència de la convenció amb la prelatura, o abans, si l'interessat o interessada ho desitja, d'acord amb l'autoritat de la prelatura.

en sentit estricte. La família, cèlula fonamental de la societat, constitueix un projecte comú que depèn de l'aportació de tots: del marit, la dona, els fills... Penso, concretament, que en els nostres dies és molt necessari recordar la grandesa de la paternitat i la responsabilitat del pare en la família. Però sense plantejaments excloents, perquè si el pare és fonamental, ho és igualment la mare. Negar el valor immens i insubstituïble de l'aportació de la dona a la família equival a tancar els ulls a la realitat. No em refereixo a l'habilitat per a les tasques de la llar, sinó més aviat a una sèrie de qualitats morals, que no es poden resu-

mir en poques paraules: es corre el risc de simplificar i fer curt. Les mares posseeixen una meravellosa capacitat d'expressar l'amor, de fer feliços als altres, estimant cadascú tal com és, de forma desinteressada i incondicional. Penso que la família té el seu suport i es construeix sobre aquesta forma particular de saviesa i intuïció tan pròpia de la dona.

—Quina seria la seva proposta de cristianitzar les estructures civils i laiques per resoldre els problemes de justícia social?

—Per il·luminar amb la llum de l'Evangelí les estructures socials no existeix una sola fórmula ni un sol programa. A més, la justícia social no està circumscrita a les activitats de caràcter assistencial, ni a un tipus de països, ni a determinats grups d'individus. La justícia abasta totes les relacions entre els homes. Per aquest motiu, «cristianitzar les estructures civils», com vostè diu, representarà sempre una missió fonamental dels laics, d'homes i dones que visquin la seva fe de forma coherent en totes les professions: empre-

saris i treballadors, polítics, mestres, funcionaris, advocats... Ningú no està exempt d'aquesta responsabilitat. En aquest context, adquireix un valor capital la tasca de formació cristiana, que ha de ser profunda, madura, realista. Una bona formació intel·lectual, professional, espiritual, ètica, ajuda a inventar o descobrir mil formes d'exercitar la justícia a la feina ordinària i en totes les relacions entre els homes. Com a bisbe, considero aquesta tasca un repte pastoral apassionant.

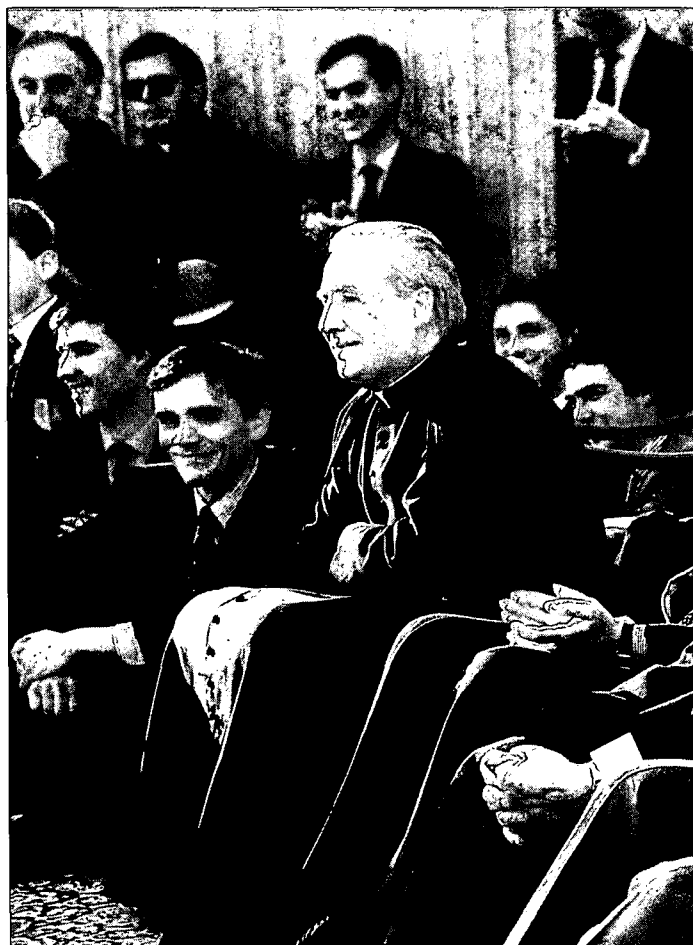
—Quina prioritat es planteja l'Obra en aquest Jubileu?

—Insistim en la necessitat de la conversió personal a Jesucrist, mostrant que els seus «manaments» són proves del seu amor. Hem de ser coherents amb la fe que tenim i penedir-nos d'allò que no fem prou bé. Si fóssim sants no estariem a la Terra!

—Pensa en una evangelització di-

Javier Echevarría amb el papa Joan Pau II.

Javier Echevarría va celebrar el 20 d'abril sis anys de la seva elecció i nomenament com a prelat.

L'Opus Dei en xifres

La prelatura està formada per 80.000 persones, la majoria laiques. Els sacerdots són 1.600. Hi ha tres tipus de membres: supernumeraris, agregats i numeraris. Els supernumeraris, un 70%, són la majoria, solen ser homes o dones casats que tenen com a missió la santificació dels seus familiars. Els agregats són homes o dones cèlibes que viuen amb la seva família o allà on els calgui per circumstàncies professionals. Finalment, els numeraris, també cèlibes, es troben plenament disponibles per atendre les tasques apostòliques i solen viure als centres propis de la prelatura. Per incorporar-se a l'Opus Dei cal ser major d'edat, i entre la incorporació temporal i la definitiva han de passar com a mínim cinc anys. L'Opus Dei és sobretot una prelatura establerta a Europa, encara que està a molts altres indrets. Al continent europeu hi ha 46.000 membres —mes de la meitat—; a Amèrica, 27.000; a Àsia i Oceania, 4.000, i a Àfrica, un miler.

recta i explícita?

—Som fills de Crist, no podem negar la nostra identitat cristiana, que és l'autèntica realitat. El cristianisme dignifica la persona. Estem cridats a portar el cristianisme a la situació concreta. Hem d'evangelitzar sense pors, no hem d'ocultar que som fills de Déu: la fe es viu en tots moments, no es pot ser bon pare o bona mare de família i no ser honest en els negocis.

—En quin punt es troba el procés de canonització d'Escrivà de Balaguer?

—Per a la canonització s'ha de demostrar l'existència d'un miracle obrat per intercessió del beat, en temps posterior a la beatificació. Des del 17 de maig del 1992, data en què el sacerdot Escrivà de Balaguer va ser declarat beat, s'han recollit dades de diversos casos de guaricions científicament inexplicables. L'estudi d'aquests casos es troba en diferents fases: alguns ja estan instruits i presentats a la Santa Seu. Les instàncies eclesiàstiques que hi intervenen, analitzen amb rigor i sense precipitació els elements que es presenten. Mentrestant, em causa molta alegria comprovar que la devoció al beat Josep Maria s'estén als nous països i ambients. No tinc cap dubte que la canonització arribarà en el millor moment.

Miriam Díez i Bosch

Estats Units

Adéu sincer al cardenal O'Connor

■ Unes 40.000 persones passen per la capella ardent del purpurat

NOVA YORK.— Amb una multitudinària eucaristia a la catedral de Sant Patrici, centenars de persones es van acomiadar, el 8 de maig, de les restes mortals de l'arquebisbe de Nova York, el cardenal John O'Connor. Durant algunes hores, la zona de Manhattan es va paraitzar pels funerals del purpurat, un dels pastors més estimats i respectats del país.

Més de cent cardenals, bisbes, sacerdots i religiosos i religioses dels Estats Units i d'altres països, van arribar a Nova York per a la missa, presidida per l'arquebisbe de Boston, el cardenal Bernard Law, en companyia del secretari d'Estat vaticà, el cardenal Angelo Sodano, enviat especial del Papa per a la cerimònia. Entre els assistents es trobava el president dels Estats Units, Bill Clinton, i la seva dona; el vice-president, Al Gore; l'expresident George Bush; el candidat presidencial republicà George W. Bush; el secretari general de l'ONU, Kofi Annan, i la secretària d'Estat, Madeleine Albright, entre altres.

El cardenal O'Connor va ser enterrat a la cripta sota l'altar de la catedral de Sant Patrici. Unes 40.000 persones van passar per la capella ardent per acomiadar-se del purpurat, que va morir com a conseqüència d'un tumor cerebral. El cardenal va ser una de les figures més eminents del col·legi cardenalici en les dues últimes dècades. Joan Pau II el va fer cardenal l'any 1985.

El Papa va expressar als catòlics dels Estats Units el seu condol per la mort de l'arquebisbe de Nova York: «Com un home profundament espiritual, un pastor entregat i acollidor, un eficaç mestre de fe i un defensor vigorós de la vida humana, el cardenal O'Connor va plasmar la seva vida i el seu ministeri en la figura del Bon Pastor que al final dona la vida per les seves ovelles. (...) Ha treballat infati-

gablement per construir més bones relacions ecumèniques i interreligioses, i per als catòlics i altres cristians i homes i dones de bona voluntat arreu del món, va ser font d'inspiració en servir Déu en els nostres germans i germanes menys afortunats.»

Per la seva banda, el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro Valls va afirmar que «ha estat un pastor fidel i un testimoni exemplar de la fe i de la dignitat humana, una figura extraordinària de l'Església catòlica als Estats Units. El cardenal O'Connor va assumir els seus compromisos sacerdotals amb gran passió i sempre amb la màxima atenció per a les persones necessitades».

Un bon prevere

«Espero que es recordin de mi com un bon prevere.» Aquest era el desig que John O'Connor havia expressat en diverses ocasions. Segons els observadors, els Estats Units han perdut un líder religiós que va ser molt més gran que els seus títols i que totes les definicions. Així ho reflecteix, per exemple, el fet que la seva mort es va convertir en la notícia del dia per als principals mitjans de comunicació nord-americans.

Líders polítics i civils de tot el país es van pronunciar després de la mort del cardenal, considerat com un dels pastors més estimats i respectats dels Estats Units. Així, Clinton va reconèixer que «la seva vida de fe va ser una benedicció, des de

El cardenal John O'Connor.

la seva distingida carrera com a capellà de la Marina fins a la seva determinació per parlar pels pobres i marginats a Nova York i de tot el país». Per la seva part, el director nacional de la Lliga Antidifamació, Abraham H. Foxman, va recordar que «sempre va evidenciar el seu suport a la comunitat jueva i va ser incansable a promoure la millora de les relacions catolicojueves».

Els nord-americans sempre miren Nova York com una ciutat avançada i O'Connor va tractar d'utilitzar aquesta realitat per posar-la al servei de l'evangelització, aprofitant totes les ocasions per difondre els ensenyaments de l'Església. Va ser un defensor de la vida en la seva totalitat, prenent posició contra l'avortament i la pena de mort. Es va oposar al reconeixement jurídic de les unions entre homosexuals i va mobilitzar tota l'arxidiòcesi per assistir els malalts de sida. Amb la seva mort, el col·legi cardenalici queda format per 149 purpurats, dels quals 104 són electors. (C.C.)

BOLÍVIA

Inaugurat un hospital per als més pobres

LA PAU.— La solidaritat d'una diòcesi d'Illinois (Estats Units) ha permès que els bolivians més necessitats de l'arxidiòcesi de Sucre tinguin un hospital catòlic que atén tot tipus d'emergències. El nou hospital tindrà un equip de dotze metges de l'organització mèdica cristiana PROSAC. Mon. Jesús Pérez, arquebisbe de Sucre, ha agraït la solidaritat de la diòcesi nord-americana per a la construcció «d'aquest nou centre mèdic», un projecte que ha permès treballar les dues diòcesis conjuntament. (ACI)

MÈXIC

El cristianisme surt de la marginació pública

MÈXIC.— L'Església catòlica va celebrar el 6 de maig una missa històrica a l'aire lliure, amb la participació de 50.000 persones en el cor del país. Fins fa vuit anys, l'Església catòlica no gaudia de cap reconeixement legal i ni tan sols tenia relacions amb el Vaticà. En aquesta celebració eucarística el cardenal Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic, va afirmar que «la nostra Església no pot ser l'Església del silenci». La presència més significativa va ser la del president Ernesto Zedillo. Va ser la primera vegada que un mandatari mexicà participa en un acte popular tan important per als catòlics mexicans. Com a legat papal hi va assistir el cardenal Jorge Medina Estévez, prefecte de la Congregació vaticana per al Culte Diví i els Sagraments. A més a més dels bisbes i cardenals mexicans hi van estar presents els purpurats de Cuba i Puerto Rico. El cardenal Rivera, va assegurar que «la fe en Crist és part integrant de la nació mexicana. No deixeu apagar aquesta llum de la fe, ja que Mèxic la continua necessitant per poder construir una societat més justa i solidària. (...) L'Església té una paraula de justícia, de perdó, de pau i de progrés per a tots els mexicans». (Zenit)

ESPANYA

Condemna de l'últim atemptat d'ETA

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola ha emès un comunicat davant de l'últim atemptat d'ETA que va costar la vida al periodista i fundador del Fòrum d'Ermua, José Luis López de la Calle, que fa poc temps havia estat objecte d'amenaques i intimidacions. Els bisbes lamenten i condemnen «terminantment l'aberració ètica que suposa matar una persona per raons ideològiques». Amb aquesta nova mort, «ETA ofèn greument Déu, creador de l'home i del món, i menysprea el seu do més preuat, la vida humana, el primer dret de tota persona. Atempta contra la llibertat d'expressió, una de les bases de la convivència, conrea inseguretat i intimida els que tenen dret a manifestar-se sense coaccions ni amenaces», assenyalen els prelatos. També pregunten perquè «Déu converteixi el cor dels autors d'aquest brutal assassinat i dels qui els donen suport i els encobreixen i que concedeixi al nostre poble el do de la pau tan desitjada». Per la seva banda, el bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, i el seu bisbe auxiliar, Carmelo Echenagusía, han dit que «un cop més recordem que la vida de tota persona és inviolable i ningú no pot convertir-la en instrument de cap objectiu. Treure la vida a una persona per expressar públicament les seves opinions és tornar als anys més negres i durs de la convivència humana». A més, demanen pregària per la pau definitiva del País Basc. (C.C.)

**VOLEU DONAR
SENTIT A
LA VOSTRA
VIDA?**

**EXERCICIS
ESPIRITUALS**

Dirigits per un sacerdot de la Unió Lumen Dei.
Inspirats en sant Ignasi, en règim
d'internat i silenci.

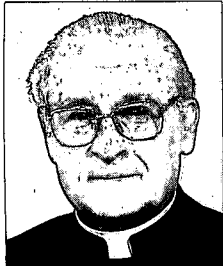
ORGANITZA: LUMEN DEI

DATES: 3 I 4 DE JUNY
(entrant el 2 a la tarda)
933 013 194

c/ Xuclà, 10 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de mes

Carta Dominical

Un nou atemptat contra la cultura de la vida

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Va ser trist que en el dia joïós de la Pasqua de Resurrecció, dia del triomf de la vida sobre la mort, hagués de parlar en l'homilia del perill d'un nou triomf de la «cultura de la mort» sobre la vida. Perquè va ser justament aquell matí que els mitjans de comunicació ens informaren que el dimecres següent el Parlament de Catalunya, on s'havia perdut ja aquesta votació l'any 1998 per dos vots, tornava a insistir en una votació per aprovar l'eutanàsia.

I es basava —com no, si és un argument sempre repetit, encara que gens cert?— en el fet que la nova llei d'eutanàsia no obligaria ningú a fer-ne ús. Quan van començar els debats sobre el divorci i, més tard, sobre l'avortament, l'argument fou el mateix: no s'obligarà

ningú. Res no és menys cert que això. Seria impossible calcular els homes i les dones que han estat separats del seu espòs o esposa contra la seva voluntat, perquè va ser l'altre qui ho va decidir. I més difícil seria saber quants avortaments s'han fet per pressions morals o d'altre tipus sobre dones que, per elles mateixes, mai no ho haurien fet.

Respecte de l'eutanàsia, els qui tenim llarga experiència en el tracte amb malalts sabem que un malalt pot ser molt influenciable i, en conseqüència, que la seva llibertat és molt relativa si se l'indueix a prendre una decisió. En saber que a Holanda només durant l'any 1997 es va aplicar una llei molt semblant a la que se'ns vol imposar a 3.600 malalts, no ens preguntem si certament els 3.600 van morir voluntàriament? Encara és més temible la llei si, com algun parlamentari va suggerir, quan «la malaltia porta a una incapacitat extrema, aleshores cal que es permeti la intervenció subsidiària dels representants del pacient».

Tampoc no és una qüestió estrictament religiosa. El debat en curs a Bèlgica i Holanda demostra que un gran nombre d'agnòstics també estan contra l'eutanàsia. I els especialistes en el tractament del dolor ens diuen que la farmacologia actualment pot evitar el dolor en el 96 o 97% dels casos. L'Associació Catalana d'Estudis

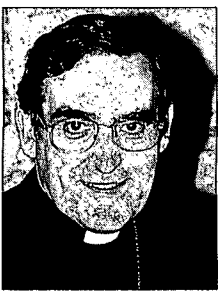
Bioètics i la de Metges Cristians de Catalunya han aportat raons ben convincentes contra aquest nou atac a la vida.

No seria una glòria per a Catalunya que, quan la majoria dels països rebutgen la legalització de la mort assistida, aquí els ciutadans comencessin a sentir el temor amb què viuen els de certs països en què l'edat o la malaltia són un risc afegit en determinats centres mèdics. Aquesta llei, com alguna altra ja aprovada a Catalunya, no ennobleix precisament la nostra cultura humana, no ens fa ser pioners de cap avenç sinó esclaus de corrents que rebaixen el nivell d'un poble. Gràcies a Déu, el Col·legi de Metges de Barcelona va assegurar que entre el 90 i el 99% dels metges són contraris a l'eutanàsia activa.

Un diputat afirmà que serien intolerants els qui s'oposessin a la llei, «ja que no s'obliga ningú». Els metges, pel que sembla, no creuen que siguin intolerants pel fet de negar-s'hi, sinó conseqüents amb la seva vocació. Ja que, com afirma el president de Metges Cristians de Catalunya, si s'aprovés l'eutanàsia, «es produiria una situació d'esquizofrènia professional, ja que els metges que fan tractaments per prevenir, guarir, confortar i consolar, es veurien sotmesos a la pressió de fregar l'homicidi».

Paraula i vida

La veritat, camí de felicitat

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Catalunya ha viscut d'una manera accelerada el procés de secularització. Hi ha certament una secularització que en si és bona: és aquella que reconeix i respecta l'autonomia de les realitats terrenes. Les coses creades i les mateixes societats posseeixen lleis i valors propis que la persona humana ha de descobrir, aplicar i ordenar gradualment,

Tanmateix la nostra secularització no sempre coincideix amb això, sinó en la concepció que les realitats creades no depenen de Déu i que l'home les pot usar sense cap referència al Creador. Constatem el caràcter força generalitzat de la increença en la nostra societat. No es tracta d'un refús obert i sistemàtic a Déu, sinó més aviat d'una actitud d'indiferència i de falta de sensibi-

litat davant el plantejament de la fe en Déu. Però això té moltes conseqüències per a la vida de les persones i de la mateixa convivència humana. El Concili Vaticà II recorda que «sense Creador, la criatura s'evapora».

La indiferència religiosa en general no és fruit d'una decisió personal ni conclusió d'un raonament teòric; és més aviat el resultat pràctic d'una clima on el que és religiós ha anat esdevenint irrellevant en perdre importància social. La cultura actual s'inclina a no acceptar aquelles afirmacions que vagin més enllà de la realitat experimental. La forta impressió de canvi en moltes coses que rodegen l'home el porten a una inseguretat i a una incertesa enfront de la veritat i dels valors de la vida.

Tanmateix l'home d'avui, com el de sempre, només pot aconseguir la plenitud en el trobament amorós amb Déu que és amor i en l'acolliment de la seva voluntat salvadora. No es pot oblidar el valor preuat que té per a la persona humana la veritat. Tots desitgem conèixer la veritat. Aristòtil ja deia que «tots els homes desitgen saber». La veritat és l'objecte propi d'aquest desig profundament humà. Té molta raó sant Agustí quan escriu: «He trobat molts que volien enganyar, però ningú que volgués deixar-se enganyar.»

Mai no podríem fonamentar la pròpia vida sobre el dubte, la incertesa o la mentida; aquesta existència estaria contínuament amenaçada per la por i l'angoixa.

Quan la cultura moderna nega Déu i oblida la transcendència, està tancant a l'ésser humà l'únic camí que el pot portar al seu últim i ple destí, que és la vida eterna.

Enmig d'aquesta realitat social i cultural, celebrem el Jubileu dels dos mil anys del naixement de Jesucrist, Déu i home, esperança per a totes les persones humanes. En el fet de l'encarnació de Déu trobem el punt essencial pel qual el cristianisme és diferent de les altres religions. En aquestes s'expressa la recerca de Déu per part de l'home. En el cristianisme no sols és l'home qui cerca Déu, sinó que Déu també cerca l'home. L'encarnació del Fill de Déu dona testimoni que Déu cerca totes les persones.

I si ens preguntem per què Déu cerca l'home, la resposta senzilla i directa és perquè l'home s'ha allunyat de Déu. Cercant l'home a través del seu Fill, Déu vol induir-lo a abandonar els camins del mal, en els quals tendeix a endinsar-se cada cop més. La religió de l'encarnació és la religió de la salvació del món pel sacrifici de Jesucrist, que comprèn la victòria sobre el mal, sobre el pecat i sobre la mateixa mort. El cristianisme és la religió que comunica la vida mateixa de Déu.

Per això el Jubileu el volem viure amb actitud de solidaritat envers tothom, però especialment envers els pobres i necessitats, perquè ressonen fortament aquestes paraules de l'apòstol Joan: «El qui no estima el seu germà, que veu, no pot pas estimar Déu, que no veu.»

opinió

Zoom

Dotze anys després que els veïns de Lockerbi (Escòcia) fossin sorpresos per una pluja de ferralla i restes humanes per l'explosió d'un avió de la Pan Am, —dues-centes setanta-sis víctimes— s'ha pogut reunir un tribunal de jutges escocesos, en terreny neutral (Holanda) accedint a les exigències del dictador libi Muàmmar al-Gaddafi, per jutjar el cas. Hom dubta de la sentència que els rinxolats jutges puguin emetre contra els dos ciutadans libis inculpats del tràgic fet. Han passat dotze anys. Massa temps, certament. I gairebé es pot assegurar que el petroli de Líbia és qui ha guanyat la partida.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Una plaça dedicada al bisbe Casaldàliga

És freqüent a les ciutats i als pobles dedicar una plaça o un carrer a un personatge significatiu del món de la política, de l'art i, fins i tot, a un sant vinculat més o menys al lloc. Aquesta dedicació pot tenir finalitats pedagògiques per als infants i els adolescents quan se'ls informa sobre qui va ser el personatge i per què se li dedica un carrer o una avinguda.

Fa poques setmanes, a la ciutat de Balaguer (Lleida) van dedicar una plaça al bisbe Pere Casaldàliga —missioner claretà— i candidat al primer Nobel de la Pau en diverses ocasions per la defensa dels drets dels indis del Brasil. Més de cinc-cents escolars de centres de tot Catalunya associats a la Unesco es van desplaçar a la

ciutat per assistir a l'acte. Va ser una iniciativa de l'Escola Pia i de l'Ajuntament de Balaguer. En el moment de la col·locació de la placa, el director del centre escolari, el pare Josep Morros, va revelar que havia adreçat una carta al bisbe del Brasil comunicant-li que tindria una plaça dedicada a la ciutat del Segre. Segons el mateix pare Morros, Casaldàliga li va contestar: «M'agafa de sorpresa el que em comuniqués. Si poseu el meu nom a la plaça, digueu a tota la joventut que el que compta són les causes per les quals lluito...» L'alcalde, Miquel Aguilà, va resumir aquestes causes dient que el bisbe missioner català es caracteritzen per la defensa dels febles davant de les injustícies dels poderosos, comesa aquesta que sovint li ha valgut l'animadversió dels governants.

Pere Casaldàliga ha escrit diversos llibres entre els quals cal assenyalar *Jo crec en la justícia i en l'esperança...*

L'acte a Balaguer és d'una pedagogia lloable. Els nens i les nenes sempre recordaran la bona persona que és aquest personatge quan juguin a la plaça. És probable que alguns no es tiraran pedres, i d'altres, fins i tot, es repartiran l'entrepà amb un company d'escola, negre o magribí, que no en té cap.

Notes insignificants

Germà Adrià

Tu ets el cep

Senyor, a l'Evangeli del V Diumenge de Pasqua se'ns presenta la curiosa paràbola del cep.

Tu ets el cep i nosaltres les sarments i si no estem units a Tu no som sarments, sinó tan sols uns troncs secs que només serveixen per cremar.

I a l'Evangeli insisteixes una vegada i una altra que hem de donar fruit. I acabes dient-nos que tan sols si donem fruit abundant serem deixebles teus.

Quin fruit, Senyor?... A les sarments se'ls demana que el seu fruit sigui el raïm, no que siguin peres o pomes.

Tu ens demanes que el nostre fruit sigui el teu fruit. Si només donem un altre fruit no serem deixebles teus. Podem donar fruits de ciència, o de vigor, o fruits d'organització política... però tan sols amb aquests fruits no som deixebles teus.

El teu fruit, Senyor, és l'amor.

I hem de donar fruits d'amor. Hem d'estimar. I estimar, fins i tot, aquells a qui ningú no estima, com feies Tu. I, que n'és de difícil, estimar segons qui. Molts s'omplen la boca i proclamen el seu amor pels pobres i pels marginats. Però, tan sols els estimen de lluny, o amb el contacte fals d'una almoïna, o amb una estoneta de voluntariat (que ja és molt). Però Tu saps, Senyor, que n'és de difícil estimar un marginat quan el tens sempre a sobre. Tu saps, Senyor, que a mi n'hi ha molts que em repugnen i que, sense voler-ho, els evito o me n'oblido.

El teu fruit, Senyor, és la lluita per la veritat. La teva veritat, no la nostra.

El teu fruit és l'enfrontament amb qualsevol autoritat que no serveix realment els seus subordinats. Tu mai no vas callar davant l'autoritat de tota mena, civil o religiosa... Amb respecte, valentia, claredat...

Que poques vegades, Senyor, sabem cantar les quaranta a l'autoritat que no ho fa bé. Perquè és inevitable, Senyor, que els de dalt s'oblidin dels de baix; o que els carreguin amb lleis i més lleis; o que els dominin amb temors falsos...

I nosaltres no donem fruit, perquè continuem callant.

El teu fruit, Senyor, és el servei al més feble, que tu tradueix en el fet de guarir el malalt, tornar la vista al cec, convidar els pecadors, defensar els desgraciats... Com i en què, Senyor, servim els més febles?

El teu fruit, Senyor, és compartir amb els altres les nostres coses i, fins i tot, les nostres vides.

Tu, Senyor, tot i ser Déu, vas compartir la nostra misèria humana. Vas compartir la nostra manera de ser, les nostres alegries i les nostres pors. Què compartim nosaltres amb el proïsme, sobretot amb els necessitats?

El teu fruit, Senyor, és la sembra de la teva Paraula.

El teu fruit, la donació als altres.

El teu fruit, el sacrifici total, fins i tot, la vida per nosaltres.

Tu ets el cep, Senyor, i nosaltres les sarments. I tan sols donarem fruit si estem units a Tu mitjançant la pregària. Hem de viure en pregària.

I hem de viure en la meditació de la teva Paraula. La Salle volia que els germans portéssim sempre a sobre el llibre dels evangelis per llegir-lo sovint.

Per donar el nostre fruit, el teu, hem d'estar i viure units a Tu. Units per la pregària i per la teva Paraula.

Punt de vista

Ferran Blasi
capellà i escriptor

El domini de l'autopista

Tothom, un dia o altre, té ocasió d'anar amb vehicle per alguna autopista, autovia o via urbana ràpida: uns en un cotxe particular, altres en transports públics o col·lectius. I hi ha també els qui contemplen la via des d'un pont, o d'una certa altura.

Vull dir amb aquesta introducció que pràcticament tothom ha pogut fixar-se en el fenomen que tracto de descriure i que interpreto a la meua manera, i viure'l, passivament o activament.

És un fet que els cotxes de més gran cilindrada hi circulen a la velocitat màxima que els permet la norma vigent, i encara amb un sobrepuig: el que els ve als conductors d'un suposat esperit esportiu i de la seguretat en ells mateixos, o de la urgència que senten per arribar al lloc de destinació.

Amb certa freqüència entren en aquests autòdroms cotxes més petits o que porten anys rodant i que, en molts casos, tenen la necessitat de sortir-ne després d'un recorregut més aviat curt, unes vegades per la dreta i altres per l'esquerra, i a més, si els xofers no coneixen bé la via es veuen obligats a alentir la marxa a fi d'intentar llegir els cartells

indicadors, per prendre la decisió encertada.

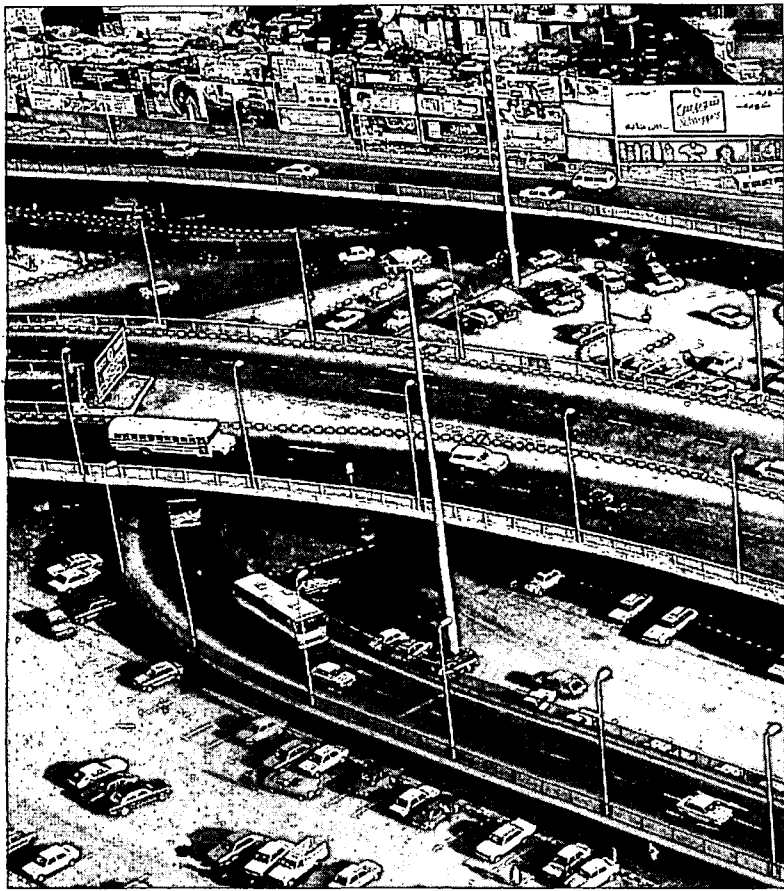
I la situació sovint es fa angoixosa perquè els de darrere fan sonar el clàxon amb una insistència desconsiderada i aquells conductors no saben què fer. No és que els pobres a qui hom escridassa no hagin previst la dificultat; fins i tot han intentat d'efectuar la maniobra amb molta anticipació, per anar-se posant en el carril adient, però els altres, més potents, i incomprensius, no els han deixat passar ni cap a la dreta ni cap a l'esquerra, i ara si no volen que un altre auto se'ls tiri al damunt, amb la possibilitat de causar així un accident en cadena, es veuen obligats també a córrer com uns esperitats.

De vegades, no gaire sovint però, troben algú que ha captat el seu destret, o un altre que badava una mica, i poden passar al carril que els convé.

A l'interessat —i a l'observador— això l'impacienta, o li dol, però no el sorprèn perquè és el que sol succeir a la vida: hi ha gent que pensa —en la vida professional, en el terreny

de la cultura, o en el camp de la política— que aquest sector és seu, i rebutja que un altre es consideri amb dret a fixar-s'hi.

I així, poques possibilitats els queden, tant als joves com als vells: als qui tracten d'obrir-se camí a la vida, i a aquells a qui hom ja voldria definitivament jubilats. Com en l'autopista, el jove bé prou desitjaria anar de pressa, però de vegades no pot agafar velocitat perquè l'automòbil no és nou; i l'ancià, perquè els que hi són fan de manera que no hi entri, i si admeten que vulgui anar a poc a poc, procuren que utilitzi les carreteres antigues, ara secundàries, i que es recreï en la nostàlgia del passat.

saber escoltar

Pregària a Maria per als qui tarden a fer les coses

Un bon amic, que gasta bon humor, m'ha enviat la següent pregària:

Verge rapidíssima

- us bastaren cinc minuts per decidir-vos, el dia de l'Anunciació, a «ser l'esclava del Senyor»;
- quan us assabentàreu que la vostra cosina Isabel estava a punt de tenir un fill i us necessitava, us vau encaminar diligentment a un poble de les muntanyes de Judea,
- per recollir les coses i fugir a Egipte quan Herodes volia occir l'Infant, en tinguéreu prou amb molt menys temps que nosaltres necessitem per anar de visita,
- fóreu la primera a adonar-vos que manca el vi a les noces de Canà,
- quan us adonàreu que Jesús s'havia perdut en el Temple, retornàreu a Jerusalem com un llamp...

Pregueu per nosaltres

- que sovint tardem moltíssim a donar a Déu el que ens demana,
- que som lentíssims a acomplir els nostres deures religiosos, laborals, familiars i civils,
- que tardem tant a adonar-nos de les necessitats dels altres, fins i tot tenint-los a poca distància,
- que caminem a pas de tortuga —si és que caminem— quan es tracta d'ajudar els fills, familiars i veïns que es troben amb dificultats...

Agraïxo a l'amic aquesta pregària. Ens descobreix la necessitat de ser laboriosos, generosos amb Déu i vertaderament caritatius amb els germans. Ens cal fer-ho tot amb el mateix amor i bon humor de la Verge Maria.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Serps

Aquests dies hem vist nedant pel riu que passa pel costat de casa unes quantes serps. Quan aquest animal es desplaça sense por per la superfície de l'aigua és majestuós i sorprenent. Aleshores oblidem la por que sentim per aquest rèptil...

A la Bíblia la serp pot representar el Maligne o també ser un símbol de salvació. El mateix Jesucrist s'identifica amb ella (Jo 3:14). Em refereixo a la serp de bronze que durant la invasió del desert va salvar els israelites que havien estat mossegats (Nm 21:8).

Una de les fotografies del Papa més reproduïda aquests dies a les revistes nacionals i estrangeres, és aquella en què se'l veu al mont Nebo mirant la Terra Promesa. Ho fa al costat d'una escultura singular, es tracta d'una creu monumental que té cargo-lada una serp. Crec que ja ho vaig dir en una altra ocasió, la idea del monument és del meu amic el Gmà. Rafael Dorado, aquest li va comunicar a l'arqueòleg P. Picirillo i, aquest, a la vegada, la va encarregar a l'artista. Els jueus i els cristians podem mirar el monument i sentir-nos-hi identificats.

Segons es diu, aquesta serp de bronze del desert se la van endur els israelites i la van conservar durant molt temps. Era un record de la bondat de Jahvé. Va arribar un moment que es va perdre la referència a Déu i es va deificar el metall i els israelites s'hi van prostrar al davant. El rei Ezequies, pietós i valent, va saber destruir-la.

Penso que avui dia conservem una sèrie d'antigalles a les quals donem categoria de gran humanitat i, fins i tot, de vegades volem que substitueixin o s'apropriïn d'una religiositat falsa. Quin sentit té celebrar el Carnestoltes i dedicar-hi tantes hores d'altres feines si ignorem què és la Quaresma? Quin interès té l'àpat de Nadal, els regals de Reis, en una família que ha arraconat la seva fe a les golfes de l'oblit i no s'apropa mai a l'església? On podem trobar motius per celebrar les onomàstiques i els aniversaris, si no es té en compte el sant patró i moltes persones obliden donar gràcies a Déu per la seva existència?

No he pogut veure'l bé, però l'acte que es va celebrar a Roma per celebrar els homes dels cinc continents que van dedicar tota la seva vida a Crist, a les diferents Esglésies i comunitats cristianes, i van ser capaços de sacrificar-la, és d'una gran actualitat. De vegades, lamento comprovar que molta gent que es professa cristiana dedica les seves energies a valors intermedis i oblida que hi ha un deure únic i necessari, que al final de la vida se'ns examinarà de fe, d'esperança i de caritat, i no de tantes coses que ens agrada magnificar, i decebem els que cerquen sincerament sentit a la seva vida. Sorgirà un cristianisme valent capaç de destruir els ídols que hem aixecat en el si de l'Església i que trobarien el seu lloc a fora, no dic en contra, d'ella?

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

Sobre la beatificació de Gaudí

► Sr. Director,

Considero que és una actitud molt oberta i sincera que es reconegui per part del *corpus* del món eclesiàstic la beatificació de la genialitat d'un artista que ha sabut concebre l'arquitectura com un espai obert per a l'aglutinació de la mística que ens acosta cap a la construcció de l'essència de la natura i de l'esperit que l'estructura. No tan sols cal subratllar això, sinó que també cal destacar la importància de la senzillesa de l'obra de Gaudí i el que conforma el seu estil de vida. La seva existència era una entrega i una devoció a la descoberta del treball de la matèria i de tot el misticisme que genera.

Posats a fer, també caldria obrir el procés de beatificació a Michelangelo Buonarroti, Leonardo da Vinci o Rafael pel que fa a l'espiritualitat que es pot percebre en les seves obres. Per acabar, Gaudí estaria d'acord en el procés de la seva beatificació? Per què ara?

NÚRIA BOMBARDÓ i CODINA
Bellaterra

► Sr. Director,

Des de sempre m'ha estat familiar la figura d'Antoni Gaudí. He viscut molts anys a pocs metres de la Pedrera i fins i tot he tingut amics que hi vivien, però fins ara no havia llegit cap biografia. Ho he trobat tan interessant que me n'he llegit quatre. És impossible resumir la impressió que m'ha fet conèixer Gaudí.

Un home genial, que va treballar moltíssim i sempre amb senzillesa. Feia servir els materials de l'entorn i s'inspirava en la naturalesa de la manera més directa. Callat i perseverant, acabava fins al final, amb tots els detalls, el que començava. Serè i sense estridències, era respectuós amb el treball dels seus col·laboradors.

Es va envoltar de professionals que feien bé la seva feina: paletes, manyans, forjadors, pintors, escultors, guixaires, etc. Els respectava la seva col·laboració i els deixava iniciativa.

Era el cinquè fill d'una família de Reus. El pare era calderer, treballava força per a la indústria de la destil·lació del vi. L'Antoni i el seu germà Francesc van fer el batxillerat a Reus, a les Escoles Pies. Després van estudiar a la Universitat de Barcelona. En Francesc, medicina, i l'Antoni, arquitectura.

Gaudí no tenia gaire salut. De petit va patir asma i de gran va tenir diverses malalties. La seva mare va morir el 1876, quan ell estudiava a Barcelona, i la seva germana va morir dos anys després. Va tenir cura de la seva família. En acabar els estudis, es va instal·lar a Barcelona amb el

seu pare, la seva neboda Rosa Egea i el seu cunyat.

Amant de la naturalesa, li agradaven les excursions. Era soci de l'Associació Excursionista de Catalunya, que després va esdevenir el Centre Excursionista. Li agradaven les plantes i les flors del camp. Això el va portar a conèixer i estimar el seu país.

Després de fer el Parc Güell, va comprar una de les torres i hi va viure amb la família. Posteriorment es va traslladar al taller de la Sagrada Família, on va viure fins a la seva mort, als 74 anys, atropellat per un tramvia a la Gran Via.

Va ser un home familiar. Després d'un desengany amorós, va romandre solter tota la vida. Gaudí va ser fonamentalment un home de fe, encara que en la seva joventut va tenir rauxes. En aprofundir en l'art i desenvolupar el seu geni, es va convertir en un vertader poeta de l'escultura.

Treballava sempre en presència de Déu, fins i tot en obres privades, com la Pedrera. S'hi pot llegir a la part superior d'aquest edifici un cant a la Mare de Déu. La casa Batlló acaba amb un anagrama de Jesús. La majoria de la seva obra és religiosa, amb una gran simbologia litúrgica. Els seus amics el van ajudar a aprofundir en la fe: el bisbe d'Astorga Joan Grau, Enric d'Ossó, el pare Manyanet, Mn. Cinto Verdager, Joan Maragall, etc.

A la darrera època de la seva vida, caracteritzada per una gran austeritat, es va lliurar a una feina plena de simbologia religiosa. La seva activitat es va convertir en una pregària, en un diàleg amb Déu.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

► Sr. Director,

El programa *Informe Semanal*, de Televisió Espanyola, del 8 d'abril passat va dedicar un dels seus temes a Antoni Gaudí. Va cridar l'atenció l'espai preferent que es va reservar a un cap de la maçoneria i a J. M. Carandell, que van tractar de fer-se seva per a la maçoneria la figura del sant arquitecte. L'esmentat gran mestre va gosar dir que quan Gaudí fos canonitzat, aquest seria el cinquè sant maçó. Els altres quatre, segons va dir, eren els «Quatre Sants Coronats», uns germans que van ser martiritzats per negar-se a fabricar imatges d'ídols a finals del segle i i que des del segle iv ja tenien una església dedicada a Roma per honrar la seva memòria. En el segle xviii va néixer la maçoneria a Anglaterra i després a França, la qual sempre ha estat mirada amb recel i rebuig per l'Església catòlica.

El Sr. Cardenal de Barcelona ha afirmat sobre aquesta qüestió que no hi ha cap prova que verifiqui que Gaudí estigués

afiliat en cap moment de la seva vida a la maçoneria. En el cas poc probable que fos així, encara tindria més valor com a virtut heroica haver sortit d'aquella situació, convertir-se i projectar la Sagrada Família com a símbol de la seva fe i com a reparació de la seva anterior militància.

La majoria dels sants, en iniciar-se el seu procés de beatificació, han estat atacats i desacreditats. Són els últims especternecs del Maligne.

JAIME PRATS SABATER
Barcelona

► Sr. Director,

Durant l'emissió del reportatge sobre el procés de beatificació de Gaudí (*Informe Semanal*, TVE, 8 d'abril del 2000) vaig comprovar-ne com gran part girava a l'entorn de la suposada condició de maçó de Gaudí, que tenia com a suport dos inconsistents i risibles testimonis.

J. Bassegoda Nonell, màxima autoritat en el coneixement gaudinià, va publicar una biografia de l'arquitecte —que segons sembla no s'ha consultat en l'esmentada realització televisiva—, on no he sabut trobar la connexió de l'artista amb la maçoneria. Dedueixo, doncs, que l'enfoc ha estat esbiaixat voluntàriament amb l'objectiu de desprestigiar el cristianisme de Gaudí i, com ja és habitual en certs sectors informatius, d'atacar l'Església, ja que la pertinença a la maçoneria i un procés de beatificació són del tot irreconciliables.

Fa por pensar com es tergiversen els fets a rampells dels qui fan públic qualsevol tipus d'informe, i si el que es pretenia en aquest cas era sembrar la confusió entre els televidents, crec que l'objectiu s'ha aconseguit plenament. Que Gaudí els perdoni.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

Finestral de la caritat

- Esposa abandonada amb una filla de mesos a càrrec seu. Cobra el subsidi d'atur. Ha acumulat deutes de lloguer. Necessita 36.000 pessetes.
- Ancià estranger. Viu acollit amb uns parents. No pot treballar. Per aportar a les despeses generals (dos mesos), 45.000 pessetes.
- Dona separada amb dos fills menors a càrrec seu. Treballa en el servei domèstic. No arriba a cobrir les despeses fixes. Per deutes de subministraments sol·licita 52.368 pessetes.
- Jove sol amb una filla a càrrec seu. La mare els ha abandonat. Guanya el sou mínim. Per despeses de guarderia (tres

mesos) necessita 49.500 pessetes.

- Dona estrangera. Treballa en el servei domèstic. Els ingressos són insuficients. Per despeses derivades dels tràmits de papers, 14.600 pessetes.
- Home sol. No troba feina. Viu de recollir ferro vell i cartrons. Per a aliments necessita 35.000 pessetes.
- Matrimoni amb dos fills menors. El pare s'ha quedat sense feina. La mare no pot treballar per problemes de salut. Per deutes del menjador dels fills, 22.000 pessetes.
- Viuda estrangera. Acaba de trobar feina. Mentre no cobra el primer sou, per pagar un mes de l'habitació on viu rellogada, necessita 26.000 pessetes.

- Noi estranger. Fa poc que ha arribat a Barcelona. No té feina ni diners. Per pagar quinze dies d'una pensió li urgeixen 20.000 pessetes.
- Home separat. No té família. Està convalescent d'un accident. Viu en una pensió. Per deutes de pensió i farmàcia, 51.000 pessetes.
- Matrimoni estranger amb dues filles menors. Estan en tràmit de regularització de la documentació. No troben feina. Per pagar un mes de lloguer urgeixen 41.000 pessetes.

Càritas diocesana de Barcelona: plaça Nova, 1-08002 Barcelona, tel. 933 013 550, fax 933 013 961.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

La missa dominical, tema de sempre

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Més enllà del Jubileu

Estem arribant a la meitat de l'any del Gran Jubileu 2000, i cal reconèixer que l'esforç del papa Joan Pau II està donant bons fruits —en la mesura que això es pot comprovar— en la vida de l'Església. Hi ha una concordança de veus a admetre-ho, malgrat algunes de discords que continuen pensant diversament.

Una mica a tot arreu es va plantejant la pregunta per al «després» del Jubileu. Hom fa notar que és habitual que, després d'un temps d'intensitat pastoral, hi hagi una certa caiguda d'interès i d'esforç; el mateix passa en la vida civil. Per això és bo que hi hagi una certa previsió que ens ajudi tots a no caure en aquesta situació de pèrdua de ritme.

El mateix Joan Pau II va indicar, ara fa dos anys, en la Carta Apostòlica sobre *El dia del Senyor*, una pista important. Al final de la Carta, després de destacar l'oportunitat del Jubileu per remarcar el valor del diumenge, afegeix aquesta con-

sideració: «En l'any del Jubileu moltes iniciatives el caracteritzaran i li donaran el to singular que no pot deixar de tenir la conclusió del segon mil·lenni i l'inici del tercer de l'Encarnació del Verb de Déu. Però aquest any i aquest temps especial passaran, esperant altres jubileus i altres escaïences solemnes. El diumenge, amb la seva ordinària «solemnitat», romandrà per marcar el temps del pelegrinatge de l'Església, fins al diumenge sense posta» (Vegeu la Carta, núm. 87).

Les motivacions de la missa

Ara bé, el diumenge és, en primer lloc, la missa. I per això no podem parlar de valoració del diumenge, en el seu sentit cristià més propi, si no tenim molt clar què significa la convocatòria de tots els cristians a la celebració de l'Eucaristia, en aquest dia del Senyor.

Les motivacions per participar a la missa no són externes al fet d'ésser cristià i catòlic, sinó rigorosament inter-

nes. En altres paraules: hom no és un bon cristià i, a més, com una mena de torna o l'afegitó, participa en l'Eucaristia dominical; no és aquesta la veritat. Un bon cristià és —com ja deia un document del segle III— el qui, havent participat a la missa dominical, i havent rebut el Cos de Crist, surt de l'església disposat a dedicar-se a les bones obres.

Aquesta motivació primera i profunda no es pot confondre amb altres motivacions, algunes legítimes, altres no tant, però totes, en definitiva, secundàries. Probablement hi ha cristians que confonen allò que és secundari com si fos principal; això els bloqueja sovint en la decisió a participar de l'Eucaristia.

Un breu diàleg repetit

Per poc que es faci l'experiència de les preguntes que arriben al telèfon d'una parròquia sobre el tema de la missa dominical, s'observa de seguida com n'és de diversa l'actitud. Hi ha persones que s'interessen per saber «quant temps

dura» la missa en aquella església. Això fa pensar en la recerca d'una «curta». Efectivament, hi ha cristians que elegeixen amb plena consciència la «missa més curta» que poden trobar a prop —o no tant a prop— del seu lloc de residència. És un criteri acceptable? Fa pensar en el compliment estricte d'una obligació, que com més fàcilment pugui complir-se, millor.

Altres cristians estan motivats pel sacerdot que celebra o que predica l'homilia; altres per la presència o no dels amics —això afecta particularment els joves— o pels cants de la celebració... Són aspectes que poden tenir una certa validesa, sempre que no arribin a decidir sobre el sí o el no de la participació. Sovint, són aspectes que cal purificar amb una intensa dosi d'objectivitat. Alguna vegada es justifiquen amb l'excusa que «la missa és avorrida»... Però l'avorriment només sorgeix quan no se sap què s'ha de fer, i és penós observar que hi hagi cristians que no saben què han de fer a missa.

petites homilies

Estigueu en mi...

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

... i jo en vosaltres. Pasqua. Crist ha mort. Solidari amb els morts. En fer-se home, Crist endinsava les arrels en el terror de la mort. Quan la rabassa va ser morta, expirà el contracte de la mort. Llavors el vinyater —el meu Pare és el vinyater— va signar un nou contracte. No va ser a rabassa morta. Fou de vida eterna. Crist ha ressuscitat perquè els morts tinguessin vida. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit. El fruit de la vida. No sols la d'allà. Sinó també la d'aquí. I començant precisament per aquesta vida d'aquí, que a partir de Pasqua ha quedat profundament marcada per la resurrecció. Fins les cendres de les tombes l'adoraran, s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols.

L'hivern de la mort ha consumit el seu temps. La primavera de Pasqua s'obre camí. El cep que s'havia mantingut quiet, com adormit, esclata en borrons que es despleguen en pàmpols. La pluja i l'escalf del sol —l'escalf i la rosada de l'Esperit— fan créixer el cep. Ara surt la flor que es transforma en raïm. Llavors el pagès esporgarà i escabellarà. Tallarà les vergues que no porten fruit. Taurà alguns pàmpols perquè la llum ajudi a madurar els raïms. El cep, el sol, la pluja i el pagès formen una sola cosa. La comunió. Si mireu les vinyes amb ulls de fe —com un nou Francesc d'Assís meravellat enmig dels ceps redivius— entendreu la resurrecció i la vida cristiana. Jo sóc el cep veritable.

El sembrador, obra de Van Gogh.

Semblava mort, però mireu-lo ple de vida nova. Vosaltres sou les sarments. Som cristians perquè hem estat empeltats al Crist. El meu Pare és el vinyater. Ell és present i actua en la vinya de la nostra història. La sarment que no dona fruit en mi, el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més... La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i si-gueu deixebles meus. Bon pagès.

Som bones sarments, nosaltres? Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i de paraules, sinó de fets i de veritat. Les paraules se les emporta el vent. O els pàmpols secs. Únicament les vergues ben arrapades als ceps aguanten el vent que escombra les vinyes. És per l'Esperit que ens ha donat, que coneixem que ell està en nosaltres. No hi ha altre certificat que acrediti la comunió i l'eficàcia cristiana. Sense mi, no podríeu fer res. Units a Jesucrist, perquè és ell qui ens ha cridat, malgrat el que érem o aparentem. Llavors Bernabé

prengué Saule, el presentà als apòstols, i els contà com pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat... Des d'aquell moment vivia amb ells... predicava amb valentia el nom del Senyor. El fruit de la unió amb el cep. Així l'Església creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Pasqua (Salteri: setmana 1)

MAIG

21. Diumenge

V de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 9:26-31 / Salm 21 / 1 Joan 3:18-24 / Joan 15:1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Valent, b. mr.; Polius, diaca, mr. Santa Virgínia vda.

Festa Major: a l'Albagés, Alcoletge, Cabanes, Gargallà, Jorba, Peguerols i Vilablareix.

22. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 14:5-18 / Salm 113B / Joan 14:21-26. BARCELONA i TARRAGONA: Santa Joaquina de Vedruna, fund. (MO) Blanc; altres diòcesis, MLl. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcia i Ató, bs.; Venust, mr.; Fulc. Santa Rita de Càscia, vda. mja.

Festa Major: a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanaüja i la Vilella Baixa.

23. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 14:19-28 / Salm 144 / Joan 14:27-31a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, Mercurial i Eufebi, bs.; Epitaci, b. mr. i Joan Bta. de Rossi, prev.

Festa Major: a Bovera.

24. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 15:1-6 / Salm 121 / Joan 15:1-8 ALTRES CELEBRACIONS: Maria Auxiliadora, La Mare de Déu de la Providència, La Mare de Déu de la Strada. Sants, Rogacià i Servili, mrs.; Vicenç de Lerins, prev. Santes, Susanna, Marciana, Pal·làdia i Afra, mrs.

25. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 15:7-21 / Salm 95 / Joan 15:9-11. Si es vol: Sant Beda el Venerable prev. dr. (MLl) Blanc. Santa Maria Magdalena de Pazzi, vg. (MLl) Blanc. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori VII, p.; Urbà I, p.; Adelm, b.; Robustià, mr. Santes, Magdalena Sofia Barat, fund.; Maria Magdalena de Pazzi, vg. i Vicenta M. López Vicuña, fund.

Festa Major: a Foradada.

26. Divendres

Sant Felip Neri, prev. fundr. (MO) Blanc. Lectures: Fets 15:22-31 / Salm 56 / Joan 15:12-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eleuteri, p. mr.; Zacaries, b. mr.; Quadrat, deix. dels Apòstols.

27. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 16:1-10 / Salm 99 / Joan 15:12-17. Si es vol: Sant Agustí de Canterbury, bisbe (MLl) Blanc. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ranuli, mr.; Eutropi, b.; Juli, mr.

Festa Major: a Talavera.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Pasqua

Cicle B

Lectura primera

Fets 9:26-31

Els contà com pel camí
el Senyor se li havia aparegut

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

Salm responsorial

21:26b-27, 28 i 30ab, 30c-32 (R.: 26a)

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. En menjaran els humils fins a saciar-se, lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, i diran: «Viviú per molts anys.»

R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.
O bé: Al·leluia.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor tots els països de la terra; es prosternaran davant seu gent de totes les nacions. Fins les cendres de les tombes l'adoraran, s'agenollaran davant seu els qui dormen a [la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, els meus descendents li seran fidels. Parlaran del Senyor a les generacions que [vindran, i anunciaran els seus favors als qui naixeran [després, i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

Lectura segona

1Jo 3:18-24

El seu manament és que creguem i estimem

Lectura de la primera carta de sant Joan

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

Al·leluia

Jo 15:4,5b

Estigueu en mi, i jo en vosaltres, diu el Senyor. Qui està en mi dona molt de fruit.

Evangeli

Jo 15:1-8

Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi, el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres, Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

Barcelona

diòcesis

Trobada d'Educadors Cristians a Montserrat

■ El P. Pifarré pronunciarà la conferència «Què diu el Jubileu als educadors cristians?»

BARCELONA.— Amb el propòsit de ser un impuls de l'associacionisme entre els professors i mestres cristians de Catalunya el dia 27 de maig se celebrarà la primera Trobada d'Educadors Cristians a Montserrat. Es tracta d'una iniciativa conjunta de tots els bisbats amb seu a Catalunya.

«L'objectiu de la trobada és celebrar conjuntament el Jubileu i poder revitalitzar i engrescar-nos a viure més joiosament la nostra vocació d'educadors cristians enmig del món», ha destacat Mercè Lajara, presidenta del Moviment Cristià de Mestres i Professors de l'arquebisbat de Barcelona. També en el marc de l'any internacional de la cultura de la pau va semblar que era un moment molt adient per iniciar una cosa nova. «La trobada pretén ser un punt de començament en alguns bisbats i un encoratjament per a altres de l'associacionisme entre els educadors cristians», ha incidit Lajara. I és que, de fet, a Catalunya només els bisbats de Barcelona i de Tortosa tenen pròpiament un Moviment d'aquestes característiques. El dia 11 de maig passat hi havia, segons comptes de Lajara, un centenar de participants inscrits.

La trobada, en aquest sentit, també vol

Mercè Lajara, presidenta del Moviment Cristià de Mestres i Professors.

donar una resposta activa a la resolució núm. 25 del Concili Provincial Tarragonense: «...el Concili fa una crida urgent a tots els subjectes de la pastoral (...) a animar el major nombre possible a organitzar-se (...) a fi d'assolir la formació necessària per poder donar testimoni de la fe i desenvolupar llur santificació en les situacions ordinàries de la vida, amb una actitud transformadora de la societat d'acord amb els valors evangèlics.»

Referent a això, el bisbe auxiliar de Barcelona Joan-Enric Vives, encarregat

d'Ensenyament per la Conferència Episcopal Tarragonense, llançava així mateix la següent pregunta: «No creieu molt bo que ens puguem trobar, com a educadors cristians actius en les diverses escoles de Catalunya, i compartir, posar en comú experiència i sobretot intercedir junts, en comunió de pregària, perquè els infants i els joves, les famílies i els nostres companys dels claustres escolars —és a dir, tots els implicats en el món educatiu— trobem el coratge i l'encert d'anunciar Jesucrist, "el mateix ahir, avui i per sempre"?»

«Per això», continua Mons. Vives, «goso invitar-vos de cor a celebrar junts, a Montserrat,

una trobada joiosa d'acció de gràcies a Déu, en aquest any jubilar dels 2.000 anys de l'encarnació de Jesucrist. És en Ell, i només en Ell, que trobem la imatge perfecta de persona que volem viure i fer viure als qui servim des del treball educatiu i formatiu. Ell és l'únic Mestre, que precedeix i acompanya el nostre esforç evangelitzador.»

«Pugem a Montserrat», finalitza la invitació, «a renovar-nos en la nostra vocació, a reprendre forces i a acollir la misericòrdia de Déu, que sempre és font de felicitat i de pau. Que Santa Maria de

Montserrat protegeixi els educadors cristians de Catalunya i ens enforteixi per "donar raó de la nostra esperança" amb amor i amb compromís de servei a l'Església i a la societat».

El programa de la trobada, que organitzen conjuntament tots els bisbats amb seu a Catalunya, s'inicia a un quart d'onze del matí amb l'acolliment dels responsables de cada bisbat. A les onze, se celebrarà l'eucaristia conventual presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i per Mons. Joan-Enric Vives i, en acabat, un temps de reflexió, en què s'ha de triar entre tres opcions diferents. La conferència *Què diu el Jubileu als educadors cristians?*, en primer lloc, a càrrec del P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat i professor de l'Institut Superior de Litúrgia, tindrà lloc a la sala Argeric del mateix monestir.

En segon lloc, *Contes per la pau*, a càrrec de la Penya Contacontes de la Facultat de Magisteri de la Universitat de Barcelona, concretament del Seminari Permanent d'Educadors per la Pau. Aquesta activitat, que es farà a la sala Obac, està pensada per fer-la amb nens i adults conjuntament. Finalment, a la sala de les Taules, hi haurà un espai per compartir des de la vivència de cada educador amb un intercanvi d'experiències a l'entorn de la pau. A les dues del migdia, hi haurà el dinar al restaurant de Montserrat i seguidament el comiat. (C.C.)

Pasqua jove a Sant Martí Sarroca

SANT MARTÍ SARROCA.— Un any més, durant els dies de Setmana Santa, una bona colla de joves de la JARC (Moviment de Joves Cristians de Comarques) i dels grups de postconfirmació i de revisió de vida de les parròquies dels arxiprestats de Vilafranca, de Sant Sadurní i de Piera-Capellades es van aplegar per celebrar la Pasqua jove. Enguany la trobada va tenir lloc a la masia La Guàrdia, de Sant Martí Sarroca (Alt Penedès).

La Pasqua jove va començar el Dijous Sant a la nit, després que tots els joves havien participat en les celebracions del sopar del Senyor a les respectives parròquies. Evidentment, les primeres hores van servir per conèixer-se i presentar el que seria l'eix de la Pasqua.

Divendres Sant va ser un dia de reflexió sobre el misteri de la creu i de la Passió de Jesús. Al matí, uns testimonis van ajudar els joves a comprovar com avui dia hi ha molta gent que comparteix l'experiència de la creu de Jesús. En grups es van comentar els testimonis i es van preparar

La trobada va tenir lloc enguany a Sant Martí Sarroca.

les estacions del viacrucis de la nit. Després de dinar, hi va haver una estona de lleure, amb la visita religiosa i cultural a

l'església i el castell de Sant Martí Sarroca. I al vespre, la culminació del Divendres Sant, amb la celebració de la Passió, el

viacrucis i la vetlla de la creu.

El dissabte al matí va tenir un to de recés, amb la reflexió a partir dels punts que va oferir el bisbe auxiliar de Barcelona Joan-Enric Vives i l'estona personal que la va prosseguir. Durant aquesta estona hi va haver la possibilitat de rebre el sagrament del perdó. I a la tarda, ja tot apuntava a la preparació de la gran celebració joiosa de la nit, la Vetlla Pasqual, que enguany els participants van compartir amb la comunitat de la parròquia de Sant Genís, de Torrelles de Foix (Alt Penedès).

La gresca va continuar fins ben entrada la nit i el diumenge al matí només va quedar temps per recollir i acomiadar-se. Això sí, amb els objectius ben complets: viure amb profunditat l'experiència de la mort i la resurrecció de Jesús, com un mitjà formatiu i d'iniciació dels joves al que és el centre de la seva fe: el misteri pasqual del Senyor.

La propera fita de la pastoral de joves comarcal serà la Festa de l'Esperit, que tindrà lloc el dissabte de Pentecosta, el dia 10 de juny a la tarda, que se celebrarà enguany a Sant Sadurní d'Anoia. (Xavier Aymerich)

Lleida

III Assemblea del Pla Diocesà de Pastoral

LLEIDA.— Més de 200 diocesans van participar el 7 de maig en la celebració de la III Assemblea del Pla Diocesà de Pastoral, que en aquest curs s'ocupava de reflexionar sobre la promoció de les vocacions al ministeri sacerdotal.

L'assemblea es va iniciar de bon matí a la sala d'actes del Col·legi Episcopal amb la sessió plenària durant la qual es va fer la introducció de la jornada, alhora que el president del Consell de l'Acció Catòlica, Amadeu Bonet, va presentar l'informe sobre el seguiment del segon objectiu *Vers un laïcat cristianament adult*, que va ser el tema del curs passat. El vicari general, Bonaventura Pelegrí, va presentar l'informe del treball fet aquest any per les parròquies, les comunitats i els moviments sobre la promoció vocacional. El matí va acabar amb la realització de treball en grups.

A la tarda va tenir lloc la sessió plenària amb la presentació de les conclusions a què havien arribat els assembleistes. La majoria feien referència a la necessitat que la pastoral vocacional arribi de debò als joves ja que té el seu fonament en la pastoral juvenil i és en aquesta que hi ha d'entrar plenament i explícitament. En aquest sentit, l'assemblea va demanar que es presentin models de referència engrescadors per als joves i que la pastoral vocacional s'iniciï en la catequesi de Confirmació, alhora que es va veure la

necessitat que es potenciï des de la família.

L'assemblea va presentar un prec al bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, perquè escrigui una carta pastoral per fer una crida a la comunitat cristiana davant de la necessitat de nous preveres i de persones consagrades a la vida religiosa, així com la revitalització de la Delegació diocesana de Vocacions. El bisbe, que va presidir i va participar durant tota la jornada en el desenvolupament de l'assemblea, va assenyalar que la pastoral vocacional és avui una tasca difícil, però no impossible. «Vivim una crisi de la cultura vocacional no solament en l'Església, sinó en la societat en general. Hi ha crisi de la cultura vocacional humana i cristiana. El nostre món no vol sentir a parlar de sacrifici, d'esforç i de renúncia», va dir. El bisbe va convidar l'assemblea a treballar en la promoció vocacional sense problematitzar el problema: «Cal buscar-hi solucions a la vegada que llegir la realitat des de Déu i no des de nosaltres, amb una perspectiva esperançadora.»

Jordi Curcó

Castelldans celebra el seu aplec

CASTELLDANS.— El poble de Castelldans (Garrigües) va celebrar el seu tradicional aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat o dels Pins, que va ser aixecada fa 46 anys. A les dotze del migdia va tenir lloc una ofrena floral a la Moreneta pels infants i va continuar tot seguit amb la celebració d'una missa davant de l'esplanada de l'ermita, presidida pel rector, Mn. Joan Bisart.

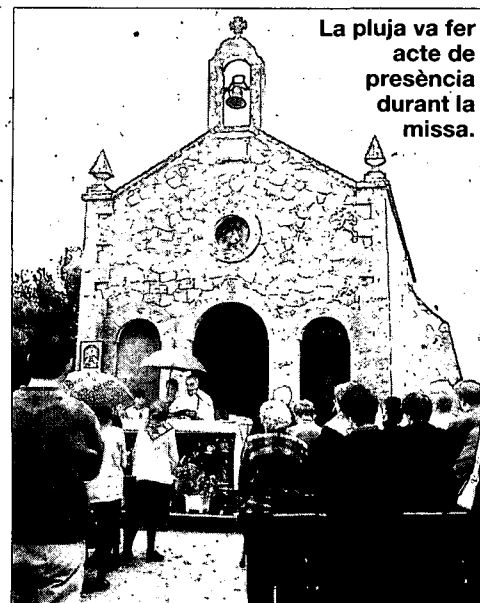

Foto: Jordi Curcó

La pluja suau que no va deixar de caure durant tota la celebració no va deslluir, però, l'afluència ni la devoció dels que en gran nombre van pujar a l'ermita de Montserrat. La celebració va acabar amb els originals *Goigs a la Mare de Déu de Montserrat de Castelldans* amb música del *Virolai*, mentre els fidels pujaven al cambril de la Verge per venerar-la. Una ballada de sardanes i després el dinar de germanor van posar punt final a la diada.

Enguany l'aplec, que va tenir lloc el 30 d'abril, va tenir com a pròleg la celebració del primer dia del tridu de la Confraria de Montserrat de Lleida, que es va organitzar enguany de forma itinerant. El primer dia va tenir lloc a l'església de Castelldans, el segon, a la parròquia de la Partida de Montserrat a l'horta de Lleida, i el tercer, el dia 27 d'abril, festa de la patrona de Catalunya, a la catedral, seu de l'altar de la Moreneta i de la confraria, amb una missa concelebrada i presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. (J.C.)

usted puede oír mucho mejor

¿Está usted empezando a notar que...

- ...le cuesta seguir algunas conversaciones?
- ...necesita subir el volumen de la televisión?
- ...le tienen que repetir las cosas a menudo?

Si le pasa alguna de estas cosas, es posible que usted necesite una ayuda auditiva.

Nosotros podemos ayudarle TOTALMENTE GRATIS

En GAES, empresa nº 1 en soluciones auditivas, le regalamos la Guía de la Audición. En ella encontrará información sobre los diferentes problemas auditivos y su tratamiento

y sobre las ayudas de última generación: aparatos de un tamaño prácticamente invisible capaces de ofrecer una audición natural.

Además, sólo durante los próximos 15 días, un regalo exclusivo.
¡No lo deje escapar!

CENTROS AUDITIVOS

Solicite su Guía de la Audición cuanto antes: sólo tiene que enviar el siguiente cupón con todos sus datos a GAES, S.A. Av. Diagonal, 474, 08006 BARCELONA

cupón reserva de regalo

☐ **Sí, deseo recibir totalmente gratis la Guía de la Audición de GAES y un regalo sorpresa.** Para ello envío este cupón de reserva con mis datos.

GAES, S.A. Av. Diagonal, 474, 08006 BARCELONA

NOMBRE Y APELLIDOS:

DIRECCIÓN:

..... PISO: PUERTA:

POBLACIÓN:

C.P.: PROVINCIA:

TELÉFONO:

FECHA DE NACIMIENTO:/...../.....

☐ También me gustaría que me realizasen una revisión auditiva totalmente gratis.

La información que nos facilita quedará recogida en nuestro fichero. Usted tiene derecho a acceder a esta información y rectificarla o cancelarla, de ser enónea. Si desea que sus datos permanezcan en nuestros archivos, pero no desea recibir informaciones comerciales de otras empresas, háganoslo saber. (Ley orgánica 5/1992)

CC0500

Barcelona

«És l'acte d'obediència més gran de la meva vida»

■ La mare Gertrudis Nin és la nova abadessa de Sant Pere de les Puel·les

BARCELONA.— Si bé l'elecció de Gertrudis Nin i Barbany (Barcelona, 1941) com a abadessa del monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les es va fer efectiva el dia 12 de gener, la benedicció abacial no va tenir lloc fins al dia 6 de maig passat. La mare Gertrudis Nin, que va prendre el compromís de fidelitat amb la comunitat i amb l'Església davant del cardenal Ricard M. Carles, substitueix en el càrrec la mare Maria Lurdes Solé.

—Entre el 12 de gener i el 6 de maig han passat molts dies...

—Sí, el nomenament es va fer el 12 de gener passat, però, és clar, calien uns preparatius per a la benedicció, que requereix una certa solemnitat. La Quaresma no ens va semblar el moment més indicat per fer-ho i, en conseqüència, la benedicció s'ha retardat més del que hauríem volgut. Amb tot, d'aquesta manera, celebrant-ho el dia 6 de maig, ha coincidit amb la dedicació de la nostra església i per a la comunitat aquesta és una festa molt entranyable que celebrem sempre d'una manera molt plena. I és que el temple per a nosaltres no és només el lloc de trobament amb la comunitat sinó d'encontre amb Déu mitjançant la pregària; no es limita només a la consagració de les parets sinó que, d'alguna manera, ve a ser la consagració de totes nosaltres. Per a mi, doncs, ha estat doble motiu d'alegria.

—Com es du a terme l'elecció, en aquest cas, de la nova abadessa?

—El nomenament és democràtic, per dir-ho d'una manera entenedora. L'abadessa anterior ho ha estat durant vint anys, però, tot i que tenim establert un termini per raons d'edat, en aquest cas s'han donat alguns motius per fer-ho abans. Va semblar que era el moment oportú per al relleu perquè potser d'aquí a uns quants anys hauria estat més difícil en no haver-

hi actualment gaires monges joves. Pel que fa a l'acte pròpiament de l'elecció, vam comptar amb la presència del delegat episcopal per a la Vida Consagrada, Mn. Josep A. Arenas, que el va presidir, i del nostre capellà, Mn. Francesc Vergés, i es va dur a terme a la Sala Capitular, on cada monja va triar amb vot secret el nom de la persona que va creure més adient per fer d'abadessa.

—Parlàvem de sistema democràtic. Es presenten candidatures...?

—No..., i en general no és una cosa que te la busquis, ni de bon tros. Crec, sincerament, que la persona que rep l'encàrrec d'anar al capdavant de la comunitat ha de ser una persona d'experiència de Déu, un mestre espiritual, i, en aquest sentit, a mi em passa, i m'imagino que deu passar en general, que em trobo molt pobra perquè, qui es pot atribuir aquesta capacitat? En el moment de l'elecció vaig dir a la Sala Capitular que potser es tractava de l'acte d'obediència més gran de la meva vida, ja que en la comunitat he dut a terme molts serveis, des de sagristana o mestra de novícies fins a restauradora de llibres antics, però aquest és el que em costa més. L'acceptes, realment, perquè els altres t'ho demanen.

—En la tasca que li ha estat encomanada, prosseguirà la trajectòria iniciada per la seva antecessora?

Foto: Sara González

Gertrudis Nin, abans de ser nomenada mare abadessa de la comunitat, va treballar en el taller de restauració de llibres antics.

—L'elecció no sorgeix com un bolet, sinó que l'anterior abadessa va anar preparant el canvi i a poc a poc ho va anar comunicant a la comunitat. El denominador comú ha estat que a totes les monges ens va costar molt el canvi, perquè Maria Lurdes Solé és una monja que s'ha fet estimar, però amb una estimació no gratuïta sinó fonamentada. És una persona amb molts valors espirituals i humans, i ha fet una gran tasca en la comunitat.

Si bé la regla de sant Benet marca la funció i la missió de l'abadessa (en aquest cas concretament són dos capítols, el segon i el seixanta-quatre, que parlen de la figura de l'abat), dintre de cada monestir hi ha unes característiques pròpies i tam-

poc no hi ha dues persones iguals. Aleshores, a mi ja m'agradaria seguir una mica la seva trajectòria, però també veig que sóc diferent i, com a tal i dintre de les meves possibilitats, duré a terme aquest servei tan bé com pugui, sempre amb l'ajuda de totes les monges, que s'ho miren amb esperit de fe. I és que una de les coses que deia sant Benet és que la comunitat ha de veure en l'abat o en l'abadessa la figura del Crist i, evidentment, això representa una gran actitud de fe tant per part meua com per part de les altres monges.

—La crisi de vocacions és un tema recurrent. Hi ha alguna cosa a fer-hi o només es pot confiar en l'Esperit Sant?

—Ens hem d'adaptar a la realitat dels temps i, tot i que hem d'estar obertes, no hem d'anar a la recerca de les persones. En aquest sentit, crec que la crisi de vocacions no ens ha de fer perdre el son, sinó que el millor que podem oferir és intentar viure la nostra vida amb autenticitat i amb coherència, amb uns valors d'Evangeli i de vida monàstica que per ells mateixos han de ser transparents o eloqüents. Comprenc que avui dia no és fàcil perquè hi ha uns valors que són molt atractius per als joves i que en un moment donat poden ser fins i tot substituïts d'una vida autèntica, però cal anar molt

a fons per poder descobrir aquest pinyol de l'Evangeli i de Jesucrist.

—Per on passa el futur de la vida consagrada?

—Crec que ha d'evolucionar, però per part nostra ha d'haver-hi una fidelitat a l'essencial de la nostra vida. Les comunitats van minvant, i caldrà un nou replantejament. És qüestió d'estar atent, d'una banda, a l'Esperit i, de l'altra, a la realitat del nostre món, i és qüestió d'anar caminant segons ens porti la confluència d'un i altre. De cara a la comunitat, voldria el mateix, estar atenta a les necessitats i a les seves exigències i anar obrint camí.

Carme Munté

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DE 1979

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTARIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

932 175 607
932 377 663

Viajes Magister

TERRA

SANTA

Dates: del 7 al 14 d'agost i del 15 al 22 de setembre del 2000

Llocs que es visitaran:

Tel-Aviv, Galilea, Canà, Benaunces, Cafarnaüm, Tabgha, Riu Jordà, Jericó, Mar Morta, Jerusalem, Muntanya de les Oliveres, etc.

Eucaristies a:

Natzaret, Llac Tiberiades, Muntanya del Tabor, Betlem, Cenacle i Sant Sepulcre.

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67 - 69, 4- B
08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590
e-mail: viajesmagister@worldonline.es

De Mataró al món

Celebració del 150è Aniversari de les Missioneres de la Immaculada Concepció

Quadre al·legòric de la Congregació.

La mare Alfonsa Cavin i tres religioses més arriben a Mataró el 4 de juny del 1846, vénen amb un contracte firmat pels seus superiors majors i per l'Ajuntament de Mataró per fer-se càrrec de la instrucció de les nenes pobres. «...*Conviene en que cuatro señoras de dicha asociación den la instrucción a las niñas pobres y otra enseñe a planchar y a rizar, recibiendo las maestras habitación, ajuar, ropas y utensilios necesarios y siete reales diarios por plaza, satisfechos por trimestres anticipados; además, médico, cirujano, y farmacéutico, cuyas conductas irán a cargo del Ayuntamiento. Lo firman Joaquín Martí Andréu, alcalde; Antonio Boter, regidor; Joaquín Martí, prevere; Marcos Castanyer, Pvre. y José Bofarull, testigos.*»

Comença l'activitat a les dependències de l'antic convent dels Pares Carmelites, confiscat per l'Estat en temps de la desamortització i cedit a l'Ajuntament per obres socials. En el mateix any, davant les necessitats econòmiques i les nombroses demandes, s'obre l'ensenyament superior, pel qual es paga una mòdica quantitat. Amb els estalvis de la comunitat s'inicia en el mateix establiment un orfenat, que s'ampliarà amb la constitució d'una Junta de Senyores encarregades de vetllar econòmicament per ell. L'any següent arriben de França dues religioses més per atendre les àvies de la Beneficència.

Molt aviat apareixen les dificultats entre els interessos i la ideologia dels superiors francesos i les autoritats polítiques i religioses de Mataró, tampoc s'està d'acord amb la formació d'un noviciat de noies catalanes supeditades a les lleis i a l'economia de França. La mare Alfonsa i les religioses que en aquells moments estaven a Mataró intueixen i veuen venir que l'exigència de la missió i l'adaptació al país on s'han inserit, les portarà fins i tot a trencar amb la seva congregació.

Elles han après la llengua i s'han examinat per tal d'accedir a la titulació oficial espanyola: títol de Mestre d'Instrucció Primària Elemental i més tard el de

Les Concepcionistes són presents a diferents barris, com el de Ciutat Meridiana (Barcelona).

Mestra d'Instrucció Primària Superior. Les dificultats continuen i escriuen al bisbe de Barcelona, Josep Domingo Costa i Borràs, per tal de posar-se sota el seu consell.

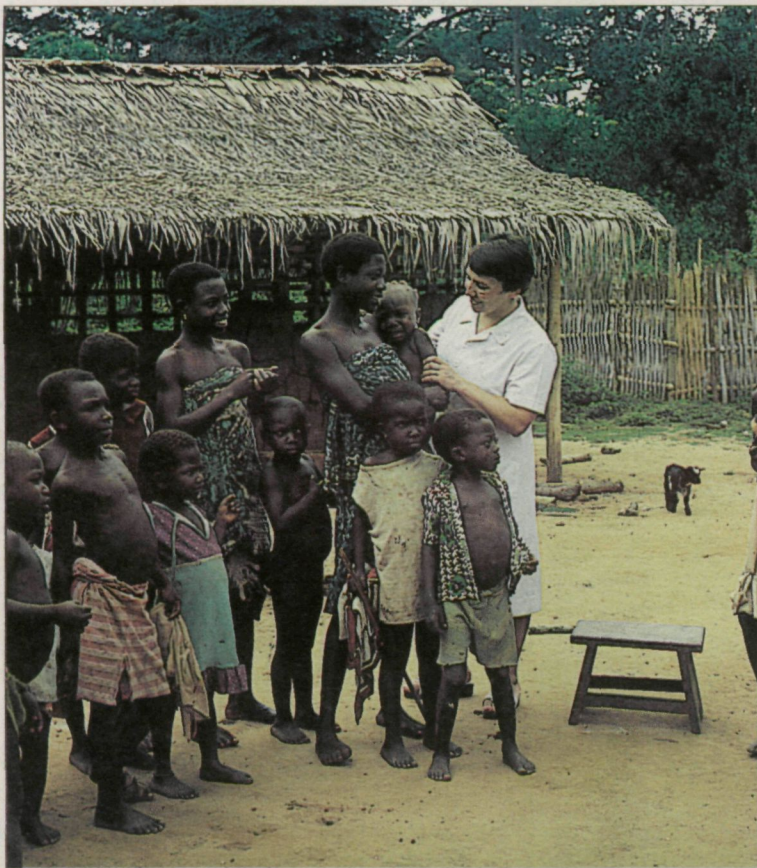
El 13 de juny del 1850 Mn. Gabriel Batllell, rector de la parròquia de Santa Maria, i l'alcalde presenten a les senyores franceses de la Sagrada Família les condicions per poder continuar treballant a Mataró. No s'arriba a un acord i a

partir d'aquest moment es produeix la ruptura amb Bordeus.

NOVA CONGREGACIÓ

El dia 4 d'agost del 1850 es constitueix la nova congregació religiosa amb el nom de Germanes de la Puríssima Concepció amb una celebració solemne presidida pel senyor bisbe de Barcelona Costa i Borràs amb l'assistència de l'Ajuntament i del poble de Mataró. De l'acte, en queda constància detallada en la crònica local del *Diario de Barcelona* del dia 5 d'agost del 1850 i en els arxius de Santa Maria. 26 religioses i 6 postulants formen el nucli de la nova congregació.

Les religioses són reclamades per altres ajuntaments i es produeix una ràpida expansió en vida de la fundadora. Sis dies més tard, el 10 d'agost del 1850, quatre religioses es fan càrrec del col·legi i hospital de Sitges, l'1 de maig del 1851, de l'hospital i col·legi de Vilassar de Dalt. El 1854, del col·legi de Terrassa. El 1857-58, de l'hospital i col·legi de Vilanova i la Geltrú; el 1858, de la casa de la Misericòrdia de Reus; el 1860, de la maternitat de Tarragona; el 1860, del col·legi c/ del Carme a Barcelona; el 1862, del col·legi de Reus; el 1865,

Poblat d'Asafo (Ghana).

del de Logronyo. Primera sortida de Catalunya.

L'any 1854 es declara una gran epidèmia de còlera morbo i les Concepcionistes s'entreguen de manera abnegada davant d'aquella calamitat. Des d'aquests moments la missió no es tanca en formes específiques sinó que s'obre a totes les activitats que portin a guarir i promocionar la persona com a receptora de la Bona Nova de Jesús.

La congregació religiosa creix i comença la seva expansió fora de Catalunya.

El 1880 s'obre un col·legi a Agramunt (Lleida). El 1886 es funda el col·legi de Ceuta, el 1887, el de Tàrrida, i el 1889, el d'Algesires, i s'inicia així la presència concepcionista a Andalusia, i el 1892, a Navarra. I la posterior expansió en aquelles terres. El 1912 els Missioners del Cor de Maria (claretians) tornen a demanar els seus ser-

Assumint un repte

El 24 d'octubre del 1884 surt de la casa generalícia, instal·lada des de l'any 1879 al carrer València, 252, de Barcelona, la primera expedició formada per cinc religioses cap a terres africanes. Arriben a l'antiga illa de Fernando Poo, avui Bioko (Guinea Equatorial), després d'un accidentat viatge de tres mesos dalt del vaixell de vela *Ferrolana* el 27 de gener del 1885. Van a evangelitzar juntament amb els missioners claretians i seran les encarregades de formar i educar la dona guineana durant diverses generacions.

veis a l'Argentina: Córdoba, Tucumán i San Francisco. La congregació adquireix un compromís missioner i evangelitzador que marcarà la seva identitat de manera definitiva, i incorporarà, al nom primitiu, el qualificatiu de *missioner*. L'any 1934 s'obre el col·legi de Roma.

Els fets històrics que vivia Espanya marcaven també el procés de la congregació. La Setmana Tràgica a Barcelona va viure la crema del col·legi del carrer València i, el naixement de la II República va fer necessària la creació a Mataró d'una Mútua de Pares de Família al carrer del Torrent per tal d'assegurar la continuïtat

Sant Josep de Mataró: primera casa de la congregació.

de l'ensenyament religiós. Durant la guerra civil, moltes escoles van haver de tancar i les religioses van deixar els convents i es van refugiar, les que en tenien, amb les seves famílies o en cases de coneguts amb el que això va suposar de compromís per part dels que les acollien. Altres van sortir cap a Itàlia, França o l'Argentina. Dues religioses, Nativitat Comerma i M. Milagros Roca, van pagar amb la seva vida la intolerància descontrolada d'aquells moments. Només queda, a Mataró, una comunitat que va continuar durant tot el temps atenent i tenint cura del servei de l'anomenada Beneficència de Sant Josep. Acabada la guerra, comença la dura tasca del retrobament i el recomençar de zero. Tots els serveis i accions d'educació i sanitat en escoles i hospitals, a poc a poc, es van consolidant. Les nombroses vocacions religioses van permetre assumir les fundacions posteriors i ampliar les presències missioneres: 1954, Veneçuela; 1967, Libèria, Colòmbia, Ghana, Paraguai. Aquestes últimes fundacions van ser possibles per la sortida de les germanes de Guinea Equatorial després de la independència. Deu anys més tard, enderrocat ja el president Macias, es torna a entrar al país. 1984, Mèxic; 1995, el Camerun.

El Concili Vaticà II, acabat al desembre del 1965, planteja a l'Església el gran repte de viure en la societat i des de la societat l'experiència del regne de Déu. La vida religiosa accepta el repte i comença la tasca d'adequació. La relectura aquí i avui dels carismes congregacionals, l'actualització de la missió, i les diferents relacions en la vida de comunitat porten a replantejar el que es considera propi de la vida religiosa en l'Església de Jesucrist en els anys setanta, vuitanta, noranta. La teologia de l'alliberament arriba a les congregacions a través de la interpel·lació, en els capítols generals, de les germanes que viuen i treballen a Llatinoamèrica.

L'opció preferencial pels més pobres i, estar presents allà on hi hagi més necessitat de promoció, és assumida per la nostra congregació. Aquesta opció coincideix en el moment d'una gran davallada de vocacions religioses i amb molt de dolor i sacrifici comencem a deixar obres tradicionals que poden ser portades per altres o que no necessiten la nostra presència, per obrir-nos a altres realitats. El nostre caminar entre els més pobres ens fa viure en situacions menys visibles i precàries.

ARA

Hem anat revisant les nostres obres i comunitats. A Espanya hem iniciat noves presències, en general, petites comunitats inserides en barris obrers de les ciutats. Vivim en pisos en les mateixes condicions que els altres veïns, participem en el teixit social dels barris, en la parròquia, en els moviments de joves, en l'acollida i promoció dels emigrants, en la tasca d'alfabetització i en camps de treball al Ter-

cer Món. Col·laborem amb institucions o col·lectius que s'esforcen per dignificar la vida dels que ho tenen més difícil.

A Amèrica Llatina treballem enmig de comunitats camperoles, i compartim el seu estil de vida. Intentem crear un entorn que permeti lluitar per sortir de les situacions d'injustícia i facilitar l'organització de grups per trobar camins de creixement i superació i fomentem la seva participació en l'animació de petites cooperatives.

A Àfrica, el tema de l'educació i promoció de la dona continua sent un repte per a les generacions actuals. La sanitat i l'educació per a la salut ocupa també un espai preferencial en aquest continent i acompanyem el desig de tants joves que descobreixen en l'Evangeli el Déu encarnat que camina entre tots nosaltres.

Volem ser testimonis del Déu que ens descobreix Jesús. Un Déu que és Pare de tots, sense distinció de races i cultures, que ens vol germans i preocupats pels més desfavorits. Celebrem la nostra fe enmig d'una Església que voldríem senzilla, preocupada pels problemes humans i més sensible davant el tema de la dona. Estem joioses de poder celebrar amb tots vosaltres els nostres 150 anys de fidelitat a Jesucrist i als homes i dones del món, en la seva Església.

Josefina Ramos i Solà

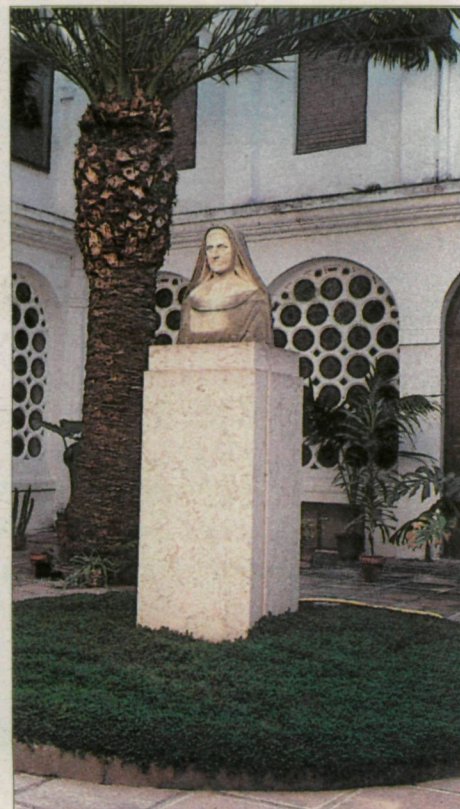
Missionera de la Immaculada Concepció

Animació de comunitats populars a Mèxic.

Col·legi de la Immaculada Concepció (carrer València de Barcelona).

Bust de la fundadora al claustre del convent de Sant Josep de Mataró. Aquí Alfonsa Cavin va fundar la congregació el 1850.

Dades de la fundadora

Louise Felicia Cavin neix a Scey-sur-Saône (França) el 17 de novembre del 1816. És la sisena filla del matrimoni Jacques Cavin i Thérèse Millot. La família treballava en la forja del ferro, motiu pel qual eren molt freqüents els canvis de casa i població. Amb 26 anys va ingressar a la Societat de la Sagrada Família de Bordeus, branca de la Concepció a Martillac (França). En professar canvia el seu nom, com era costum en aquella època, i pren el d'Alfonsa M. de Ligor.

El 4 de juny del 1846 arriba a Mataró (Barcelona) amb tres companyes més, per fer-se càrrec de la fundació d'una comunitat que la congregació de la Sagrada Família i l'Ajuntament havien contractat per atendre l'educació de les nenes de la ciutat. L'adaptació al medi i el servei a les persones, la porten, amb molt de dolor, a trencar amb la seva congregació religiosa i a iniciar, sota la protecció del bisbe de Barcelona Josep Domingo Costa i Borràs, la institució coneguda avui amb el nom de Missioneres de la Immaculada Concepció.

El 4 d'agost del 1850 és nomenada superiora general, com a responsable de la nova congregació religiosa que neix a Mataró. La mentalitat i cultura franceses li comportaran greus preocupacions i patirà les dificultats de no-acceptació d'una part de les seves germanes de religió. Presenta la seva dimissió com a superiora general i el 8 de març del 1864 és substituïda en el càrrec per Bernarda Anyés. L'envien a Logronyo el 1865 per dirigir un col·legi. Mor en aquesta última ciutat el 3 de gener del 1868.

Vic

El Mijac Sagrada Família celebra trenta anys

MANRESA.— El cap de setmana del 6 i 7 de maig va tenir lloc l'acte central de celebració del 30è aniversari del Mijac Sagrada Família de Manresa al pati de l'escola Anselm Cabanes. Jordi Caballol, responsable del moviment, ha explicat la seva satisfacció per l'èxit de la jornada.

Els actes van començar la tarda de dissabte amb l'assistència d'uns 200 nens dels diferents esplais de Manresa que van participar en diverses proves, des del clàssic joc de trencar l'olla fins a una prova de gladiadors. Després d'un berenar per a tots els assistents, la solidaritat també es va fer palesa amb una donació de sang organitzada pel banc de sang de Manresa. Un sopar, adreçat als pares, als nens i als monitors, va aplegar unes 240 persones aproximadament i, seguidament, va tenir lloc el concert del grup Plus Eidem i l'actuació del disc-jockey Rhythm.

El 7 de novembre passat el Mijac va organitzar la primera caminada popular memorial Joan Vila.

El diumenge, amb motiu d'aquest trentè aniversari, va tenir lloc l'eucaristia d'acció de gràcies presidida pel bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix, i concelebrada per tots els consiliaris que han passat pel moviment. L'eucaristia va estar acompanyada també pel grup de música de la parròquia, Sostinguts pel So.

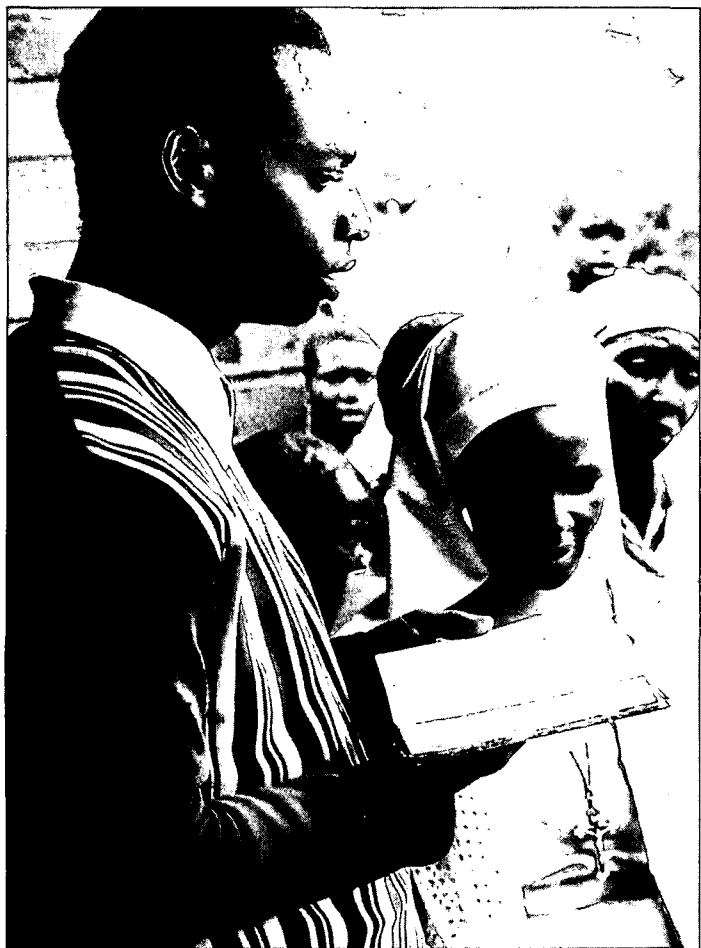
«Amb les ofrenes», es va sentir durant la missa, «volem compartir coses que ens han passat en un moment o altre del Mijac. Són coses que ocupen un espai en el temps, en la memòria, en el cor. N'hi ha tantes, que hem fet una tria. Amb les xirruques oferim tot el que sentim pel nostre entorn natural. Hem escoltat el

vent, la pluja, els camins, les muntanyes i hem descobert el seu so. Ens hem conegut cantant i hem ofert la nostra il·lusió per compartir, com hem fet en moltes vetllades, acompanyats de l'escalfor del foc joliu i d'una guitarra. El Mijac Sagrada Família amb tot el que representa és motiu del nostre esforç, és casa nostra i sobretot és casa vostra. Oferim el nostre agraïment als grups del Mijac de la diòcesi de Vic per ser aquí amb un dibuix, perquè recordeu aquest afecte».

El responsable del moviment ha assenyalat també que l'acte de cloenda de l'aniversari es durà a terme el 26 de maig al pati del Mijac (c/ de Sant Cristòfol, 44-46, de Manresa) i consistirà en una exposició d'orles dels equips d'animadors de totes les èpoques i en un passi de diapositives de tots els anys de vida del Mijac. Finalment, hi haurà una cremada de rom.

«El Mijac no és una guarderia», explica Jordi Caballol, «sinó que inculca uns valors que van més enllà del lleure, de passar una estona amb la canalla. El Mijac educa en els valors de l'Evangeli». En nom del moviment, Caballol agraeix tots els animadors que han col·laborat i han fet possible aquest aniversari. Un aniversari que va iniciar els actes de celebració el mes d'octubre passat i dels quals cal destacar una caminada i una bofetada popular, una matinal d'esports o un sopar de tots els animadors que han participat en el moviment. (C.M.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Solsona

Càritas diocesana: atenció a la infància i als presos

SOLSONA.— Càritas diocesana de Solsona aposta aquest any jubilar per satisfer necessitats urgents d'avantguarda, a més de les habituals de sempre. Tot acollint la petició de Mons. Antoni Deig, Càritas ha presentat dues propostes urgents per destinar-hi la caritat jubilar: atenció a la infància en dos projectes destinats a Sud-amèrica i un lloc d'acollida de persones de la presó de Lleida en dies de permís temporal. Així mateix, el gest del bisbe Pere Casaldàliga, que ha proposat de destinar a Àfrica l'ajuda que des d'aquí li oferien, ratlla en l'heroïtat típica dels missioners.

Les necessitats de les diòcesis d'Abancay (Perú) i de São Félix do Araguaia (Brasil) en projectes a la infància són ben conegudes per la gent del bisbat de Solsona. Els seus bisbes, fills del bisbat, Mons. Isidre Sala, nat a Bergús, prop de Cardona, i el P. Pere Casaldàliga, claretà, fill de Balsareny, solen ser notícia entre els solsonins, i fan saber periòdicament les grans mancances d'aquestes terres del Tercer Món. És amb aquest ànim que la Delegació de Càritas ha pensat en ells.

A Abancay, diòcesi situada entre valls andines, l'ajut jubilar es destinarà a ampliar el Centre Mèdic Santa Teresa amb un mòdul maternoinfantil per atendre les mares pobres que donen a llum i també la salut dels infants, serveis gairebé ignorats en tota la

zona. Cal dir que el bisbat d'Abancay ja participa també en un programa governamental d'atenció a la salut de nens en edat escolar. El bisbe Isidre Sala ha escrit donant les gràcies pel donatiu i anunciant, d'acord amb l'administrador del bisbat, el sacerdot solsoní Miquel Pedrós, la destinació dels diners.

Pel que fa a São Félix do Araguaia, la resposta del bisbe Casaldàliga a l'ofertament ha estat: «Us agraeixo de tot cor, en nom de la nostra Església de São Félix do Araguaia, l'ajuda efectiva que ens doneu i la gran disponibilitat d'ajudar-nos. Us he d'agrair sobretot un altre cop el gran ajut que l'Església de Solsona ens va donar l'any passat. He meditat la vostra ofrena i he consultat amb la nostra administració. En consciència i per fe ens sembla que hem de transferir a Àfrica

aquesta ajuda de Càritas que ens voldríeu donar. Així la nostra petita Església s'uniria a aquesta Església mare de Solsona en un gest de Càritas jubilar. Àfrica està infinitament més necessitada que nosaltres. Precisament ahir llegia una crònica del bisbe Luis María Pérez de Onraita, de Malanje (Angola). Corprèn. Vosaltres mateixos amb tota llibertat, però de part nostra ens sentiríem una miqueta més cristians ajudant indirectament Àfrica amb motiu dels 2.000 anys de l'arribada de Jesús.»

Rebudes aquestes línies, Càritas diocesana es va posar en contacte amb l'esmentat bisbe d'Angola, per tal d'adreçar-li l'ofertament. Ni baixat directament del cel —del cel de l'Araguaia! Tot seguit responia afirmativament el bisbe de Malanje i agraeix l'ajut, que destinarà a recuperar alguna escola de la majoria que durant la guerra van quedar malmeses.

Una de les necessitats que tenen els presos amb permís temporal de sortida i que no tenen família a prop és el lloc on anar. Càritas diocesana, atenta a aquesta urgència, ha proposat de destinar-hi cinc milions de pessetes de la caritat jubilar.

Primordialment, es tracta de satisfer les

sortides periòdiques de presos de les comarques del bisbat, que són uns 39, i d'una manera més concreta dels qui són a la presó de Lleida. Entre aquests presos es prioritzen els que tenen els familiars molt lluny o no en tenen, i els del país.

Els primers contactes per estudiar la viabilitat del projecte s'han portat a terme amb els pares mercedaris, del santuari de Sant Ramon, els quals com a carisma disposen d'una gran experiència en aquest sector de la societat. No cal dir que algun d'ells està entre la colla dels acollidors. S'han establert també les relacions necessàries amb el Departament de Justícia, per tal de legalitzar el projecte.

S'ha fet una crida al voluntariat, i ara es tracta de preparar aquestes persones, vingudes majoritàriament de les comarques del sud del bisbat, per fer realitat el que fins ara s'està projectant. El dia 3 del proper juny començarà un curs de formació destinat a ells, a fi i efecte de capacitar-los per a aquesta tasca tan específica. Els voluntaris no estaran sols, ja que un equip de professionals, vinguts de serveis socioeducatius, anirà al capdavant per tal de ser suport i resoldre els casos i les situacions més delicats.

Per tot plegat caldran uns quinze milions de pessetes, que es pensen recollir de la generositat de tothom que col·labora amb Càritas: cinc milions per a cadascun dels projectes d'infància i cinc més per al pis d'acollida de presos.

Benet Roigé

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

treballa perquè les persones tinguin aquella manera de viure

que sigui **autònoma**

Vine a Lourdes com a voluntari a acompanyar malalts i minusvàlids.

Del 17 al 21 de juny. Preu des de 12.000 ptes.

Per a informació i inscripció a l'Hospitalitat: carrer Diputació, 235 1r 1a, telèfon 93 487 40 09

Girona

Reconciliació amb els capellans secularitzats

GIRONA.— Un grup de cinquanta rectors van fer arribar l'últim divendres del mes d'abril al bisbe Jaume Camprodon un text signat en què es presenta la possibilitat de tenir en compte els sacerdots secularitzats per a tasques pastorals, ja que es tracta de persones formades i sovint amb el desig de participar en la vida de les comunitats cristianes. El text també considera l'oportunitat del Jubileu per demanar perdó «per si no es va saber estar al seu costat quan van decidir renunciar a exercir el sacerdoci».

Aquesta iniciativa pot ser, a la pràctica, com una resposta a la invitació del mateix bisbe en la meditació jubilar del Full Parroquial del 9 d'abril perquè «especialment els preveres s'uneixin espiritualment al gest penitencial de Joan Pau II», que va demanar perdó pel pecat que ha tocat la història de l'Església.

Camprodon va acollir el text, però fonts del bisbat asseguren que no hi haurà cap acció concreta pel que fa a la reincorporació dels excapellans perquè supera la competència episcopal. Així i tot els signants creuen que en l'àmbit diocesà és possible la seva participació en la cura de parròquies sense rector o en serveis diaconals.

Els afectats directament, però, responen que seria una situació incòmoda i no veuen com establir aquesta «reincorporació». Fins i tot, pel que fa a la reconciliació, hi ha qui ha dit que són ells mateixos, els secularitzats, que haurien de demanar perdó perquè «no és l'Església que els ha deixat de banda, sinó ells». (G.F.)

El rector de Pontós, fill adoptiu de la població

PONTÓS.— Mn. Pere Font i Verdager, rector de Sant Martí de Pontós (Alt Empordà), ha estat nomenat fill adoptiu de la població. L'Ajuntament reconeix així «l'eficaç activitat que ha dut a terme pel bé espiritual i la convivència dels feligresos i veïns del poble en general i per haver promogut amb l'ajut de les institucions la restauració de les esglésies de Pontós, Santa Anna, Romanyà, Canelles i Vilajoan». (C.C.)

Jubilació del rector de Sant Julià de Ramis i de Campdorà

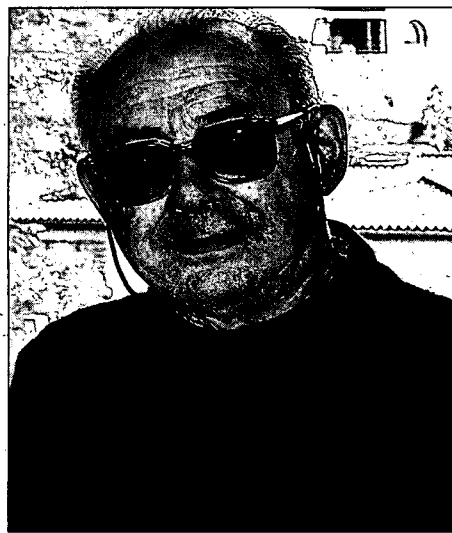
■ Mn. Lluís Adroher ha servit l'Església durant 48 anys

SANT JULIÀ DE RAMIS.— Mn. Lluís Adroher, rector de les parròquies de Sant Julià de Ramis i de Campdorà de Girona, va estrenar la seva jubilació el dilluns de Pasqua passat, el 24 d'abril, després d'haver estat al servei d'aquestes dues comunitats gironines

durant gairebé cinquanta anys. Aquest veterà sacerdot, que té 78 anys, ha estat testimoni dels canvis viscuts en aquestes poblacions en la segona meitat del segle XX, anys durant els quals ha recollit un extens arxiu documental sobre la història de Sant Julià i de la seva església.

Un dels canvis més significatius ha estat l'augment de la població, que s'ha triplicat. Malgrat això, Mn. Adroher ha vist com el nombre de feligresos disminuïa, i ha pogut comprovar que el contacte entre el sacerdot i la població s'ha fet més difícil. «Ara, la feina del capellà consisteix més a parlar amb la gent, però tampoc no hi ha gaires ocasions per fer-ho», reconeix tot recordant que les últimes vegades que es va omplir l'església va ser als anys seixanta amb una missió popular i una setmana mariana.

Al mateix temps, valora com a molt positiva l'evolució que hi hagut en l'Església des del Concili Vaticà II. Ordenat pel bisbe Cartaïa el 1947, també ha conegut Mons. Narcís Jubany, antecessor de Mons. Jaume Camprodon. Diu que s'ha sentit estimat pels tres bisbes, i s'alegra que «des del Concili siguin més propers, ja que no és allò d'"ordeno i mano", sinó

Mn. Adroher.

que ara atenen i escolten».

La parròquia de Sant Julià de Ramis s'ha confiat a Francesc Planella, rector de Sarrià de Ter i Sarrià de Dalt, mentre que

la de Campdorà estarà sota la cura d'Enric Costa, rector del barri gironí de Pont Major. Els dos sacerdots ja s'han trobat amb els seus nous feligresos, i s'han presentat com a servidors del poble amb la voluntat de col·laborar a recuperar la vida de les comunitats als nivells de qualsevol altra, ja que en els darrers anys les activitats s'havien reduït al mínim per l'estat de salut de Mn. Adroher.

Planella preveu que en el futur s'anirà cap a una nova estructura parroquial en què es podran posar en comú les qüestions administratives i la pastoral de Sant Julià, els dos Sarrià i el Pont. De moment, però, se centrarà en la creació d'un consell parroquial per enfortir la comunitat i obrir-la mitjançant activitats de catequesi o cursos prematrimonials en col·laboració amb les parròquies veïnes.

Guillem Farré

Reunió d'exalumnes del Seminari

GIRONA.— Els organitzadors de la reunió d'exalumnes del Seminari diocesà de Girona asseguren que és la primera vegada que s'ha organitzat una trobada d'aquesta mena. I de fet, el resultat va ser molt positiu. El 24 d'abril passat, coincidint amb el dilluns de Pasqua, es van trobar unes 240 persones, de les quals la meitat són exseminaristes. La resta està constituïda per un 30% de sacerdots que exerceixen el seu ministeri, mentre que el 20% final s'han secularitzat.

Segons Pere Madrenys, membre de l'equip organitzador, va ser una trobada molt fraterna que va tenir com un dels moments forts l'eucaristia en què el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, va lloar l'ensenyament cristià i humà que durant tants anys s'ha transmès en el Seminari, encara que els individus hagin

Un moment de la trobada.

escollit camins diferents. Al final de la cerimònia tots els assistents van aplaudir els exalumnes que van acabar tot el recorregut i que fins al dia d'avui continuen exercint el sacerdoci.

Modest Prats, professor de la Universitat de Girona, va afirmar que algun dia «caldrà reconèixer les virtuts humanes i cristianes donades als joves de la ciutat». Aquesta valoració respon al fet que en una anàlisi retrospectiva es pot constatar que fa quaranta anys es començava pel Seminari Menor amb 12 anys, de manera que la institució era responsable de la maduració dels joves. En canvi ara se sol entrar a

partir dels 20 anys i sovint amb un estudi finalitzat, cosa que permet subratllar més les dimensions intel·lectuals i espirituals.

Així i tot els exalumnes no lamenten l'experiència viscuda. Un dels que van passar pel Seminari, el periodista Enric Matarrodona, escrivia que «no es tractava de recuperar cap temps sinó de comprovar que el temps no passa en va sinó que fa pòsit». L'equip organitzador assegura que pensen repetir la trobada encara que no n'hagin fixat la periodicitat, per permetre el retrobament de molts companys, ja que les llistes de possibles assistents és de dues a tres mil persones. (G.F.)

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

LLOGERS • ALQUILERS

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

Joves

Tarragona

Música amb missatge social i de fe

■ Gairebé cinc-cents joves van participar en el Multiconcert del Jubileu celebrat a Reus

REUS.— *Canta la teva fe.* Amb aquest lema es van aplegar el dissabte 6 de maig a Reus gairebé cinc-cents joves d'arreu de la diòcesi de Tarragona per participar i passar-s'ho bé en el multiconcert jubilar. A quarts de vuit del vespre, al poliesportiu del Col·legi La Salle de Reus, sonaven les primeres notes musicals del concert que, amb motiu de l'any jubilar, reunia una colla de grups cristians que fan música amb missatge social i de fe.

Era una incògnita preveure la resposta que obtindria una proposta d'aquesta mena que, per primera vegada, s'organitzava a la diòcesi de Tarragona. A la llum del l'ambient de durant i després del concert, però, els organitzadors de l'acte, els joves de l'arxiprestat de Reus i la Delegació diocesana de Joves de l'arquebisbat de Tarragona, van valorar la trobada com una experiència força més que positiva. Es pretenia que el concert fos un espai on es poguessin trobar nois i noies d'arreu de les parròquies i dels grups eclesials en un ambient de festa i de compartir la fe. Finalment, aquests objectius es van aconseguir amb escreix i gairebé cinc-cents joves van fer cap a la cita per passar un vespre ben animat, tot cantant i ballant alhora que reflexionaven sobre temes com la justícia o el

mateix compromís com a cristians.

Aviat es va crear un bon ambient, gràcies a la simpàtica conducció de l'acte que va anar a càrrec de Mn. Toni Deulofeu i que, caracteritzat de pallaso i sempre amb una pinzellada de bon humor, va trencar el gel inicial alhora que donava entrada a les primeres actuacions. Els seus esquetxos aparentment innocuus van aconseguir cares somrients, però també van aconseguir que hom arribés a prendre consciència de coses tan properes però sovint desconegudes com la soledat d'un africà a Europa o la presència de Jesús com la llum que il·lumina la vida dels joves cristians.

Crit compromès

El primer grup a actuar va ser Eritrea.

Va posar el poliesportiu en situació amb les seves cançons al mateix temps que advertia que allò no seria una nit qualsevol sinó que tots i cadascun dels participants havien de fer sentir la seva veu durant la vetllada, sempre amb un crit compromès de lloança a Déu i de denúncia a la injustícia.

Entre actuació i actuació, les noies d'Alegria, amb les seves precioses coreografies de temes molt coneguts i actuals, van aconseguir que ningú no distragués l'atenció del gran escenari que s'havia instal·lat al polies-

Mn. Toni Deulofeu es va encarregar de la conducció de l'acte.

portiu. L'estil marxós del grup barceloní Ahab va fer moure tot el pavelló al so dels reus ritmes bellugadissos i de les lletres que seguien en la línia inconformista davant de les injustícies del nostre món.

A mesura que es desgranaven les actuacions s'anava fent més caliu i quan ja tothom estava posat a la gresca, els cantàbrics de Comisió van arrencar amb força tot fent moure el jovent al so del seu peculiar estil *dance*. Tot i la calor ningú no va plànyer la suada per tal de ballar, de saltar i de respondre a l'energia del grup.

Els següents a pujar a l'escenari van ser el Voluntariat Consolació, de Castelló. Es tracta d'un grup força nombros de noies que cantaven l'experiència d'haver treballat al servei dels altres als hospitals que les germanes de la Consolació tenen a Castelló i també en terres de missió. La seva actuació va anar acompanyada d'una projecció de diapositives que van ajudar els assistents a conèixer quin havia estat el compromís social d'aquell grup de noies que cantaven tan harmònicament.

Per tancar el concert, i després de tants estils diferents de testimoniatges, va actuar el grup de joves de la parròquia reusenca de Crist Rei. Ells també van voler portar el seu granet de sorra a aquesta vetllada musical i ho van fer oferint un petit tast d'allò que cada diumenge aporten a les celebracions de la comunitat parroquial.

Organització sobre rodes

Malgrat la poca experiència i la complexitat organitzativa que comporta un acte d'aquestes característiques, el des-

envolupament del multiconcert *Canta la teva fe* va anar sobre rodes. El treball previ de l'organització va permetre que la informació s'escampés a tot arreu i que, un cop arribat el moment, no hi hagués cap sobresalt al poliesportiu del Col·legi La Salle de Reus. L'ambientació de l'escenari era austera però plena de simbolismes referents al Jubileu; la il·luminació i el potent equip de so van funcionar sense cap mena d'entrebancs, i encara es va preveure que juntament amb l'entrada (a un preu de 500 pessetes) cadascú rebés a més un tiquet per a una consumició i un entrepà, de manera que tothom pogués recuperar forces sense dificultats durant les més de quatre hores que va durar la vetllada.

La valoració dels joves assistents també va ser força positiva ja que, a més de passar una estona divertida, havien tingut l'oportunitat d'entrar en contacte amb aquests grups musicals cristians que tan difícilment poden ser coneguts en els circuits comercials, de manera que molts dels assistents al concert no sabien ni que existissin. D'altra banda, el fet de trobar-se amb tanta gent jove d'altres indrets també va ser un motiu d'enriquiment i d'esperonament mutu en el camí de la fe. Per a alguns, fins i tot, aquesta va ser una de les primeres ocasions en què sentien parlar de Jesús d'una manera diferent, propera i compromesa amb l'Església i el món.

Per últim, val a dir que dintre del context de celebració de l'any del Jubileu en què s'emmarcava el multiconcert, els beneficis que s'obtinguin aniran destinats als projectes jubilars de Càritas diocesana.

Ignasi Cabré

Canta la teva fe

Amb:
Toni Deulofeu
Eritrea
Ahab
Comisió
ALEGRIA
Voluntariat Consolació

Col·labora:
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
Port de Tarragona
Comarca Joves de l'Arxiprestat de Reus / Delegació Diocesana de Joves Arquebisbat de Tarragona
Tel·lèfon d'informació: 977 24 03 70

Poliesportiu Col·legi La Salle Reus
c/ Josep Mª Prous i Vila
de les 19h fins a les 23h

...i moltes altres sorpreses...

El programa incloïa grups com Eritrea, Ahab, Comisió, Alegria i Voluntariat Consolació.

Medicina per a tothom

■ La concessió del premi Nobel de la Pau el 1999 a Metges Sense Fronteres reconeix la seva tasca humanitària

Metges Sense Fronteres és una ONG, sense ànim de lucre, que intenta preservar la vida i alleugerir el patiment dins del respecte a la dignitat, amb la voluntat de restablir a l'ésser humà la seva capacitat d'elecció i autonomia mitjançant l'assistència sanitària i el compromís personal d'actuar com a testimonis de les víctimes.

Aquesta ONG va néixer fa 28 anys i va reivindicar el dret universal a la salut per a totes les persones del planeta sense distinció de raça, sexe, religió, filosofia, ni ideologia política; el compromís de Metges Sense Fronteres és atendre les emergències on calgui, de la manera més ràpida i eficaç, i crear estructures sanitàries on no n'hi hagi; el seu objectiu últim, però, és el d'ensenyar a les persones a ajudar-se elles mateixes. L'organització MSF ofereix la seva ajuda a les víctimes de les catàstrofes d'origen natural o humà, desenes de milers de persones aporten la seva professionalitat des del 1971, i desenvolupen programes a 84 països, i fan de Metges Sense Fronteres l'organització humanitària independent d'ajuda sanitària més gran del món.

La concessió del premi Nobel de la Pau el 1999 és un reconeixement a la seva tasca humanitària; Amanda Sans, responsable de mitjans de MSF, explica els objectius d'aquesta entitat: «Definim l'organització com una combinació de l'acció i de la paraula. L'acció és proporcionar l'assistència sanitària de la manera més ràpida i eficaç possible a les poblacions més desfavorides i necessitades; fem servir la paraula per denunciar totes aquelles situacions en què es viola el Dret Internacional, tots aquells actes en què es produeixen abusos de poder, violacions dels drets humans...»

Metges Sense Fronteres considera part integrant de la seva feina la sensibilització de la societat, amb la doble finalitat de treure de l'oblit les poblacions en situació precària i canviar les actituds. Per això, testimonia sobre desplaçaments forçosos, violacions massives dels Drets Humans, genocidi, crims de guerra, i emprèn campanyes per promoure canvis en la legislació vigent i influir en els processos de presa de decisions.

Les àrees d'actuació de Metges Sense Fronteres són els llocs on s'ha produït alguna catàstrofe «ja sigui d'origen natu-

ral, com els terratrèmols, huracans o inundacions, o bé conflictes provocats per l'home, com ara les guerres. La nostra missió és intervenir en emergència per intentar ajudar els afectats i prevenir, tant com sigui possible, totes les conseqüències que pro-

zació fa una missió exploratòria per la petició d'ajuda del govern local o de la comunitat internacional o d'organismes de coordinació humanitària. Un primer equip de Metges Sense Fronteres, format per un metge i un equip logístic, es desplaça fins al lloc per avaluar ràpidament la situació i els danys ocasionats, estimar el nombre d'afectats i les necessitats presents i futures. Posteriorment, es redacta un projecte i s'elabora un pressupost per enviar equips tècnics i material a la zona. Gràcies a l'estandardització dels proto-

Un equip de Metges Sense Fronteres atén un nen desnodrit a Àfrica.

voca un desastre, com els camps de refugiats, la fam, les epidèmies...», explica Sans.

Aquesta ONG va néixer a principi dels setanta quan un grup de metges francesos es va adonar que un cop finalitzat el procés de descolonització, l'escenari internacional s'estava transformant i que calia adaptar l'ajuda humanitària a les noves necessitats: ja no n'hi havia prou amb atendre les víctimes, era necessari denunciar les violacions dels drets humans, crear corrents d'opinió a través dels mitjans de comunicació i professionalitzar l'ajuda. Davant de la nova situació calia constituir una entitat, independent, neutral i imparcial l'interès de la qual fos tan sols humanitari. Aquest principi humà sobre el qual es va constituir l'organització, encara continua sent una premissa fonamental de MSF, que compta amb més de dos milions de socis arreu del món i més de 200 professionals.

Abans d'iniciar un projecte l'organit-

cols de feina, l'organització de materials en kits especialitzats i els magatzems a zones franques, en cas d'emergència i en 24 hores Metges Sense Fronteres desplaça a la zona afectada el material i els equips que són operatius des del mateix moment en què aterren.

Els projectes s'avaluen de manera continuada per poder adaptar les activitats a les necessitats reals de la població. El flux d'informació entre el projecte i la seu central és constant. Quan MSF considera que les necessitats que van originar el projecte ja s'han cobert, inicia la retirada gradual dels seus equips o bé el traspasa a alguna ONG local, internacional o al govern del país.

Els recursos econòmics de MSF procedeixen de dues fonts principals: fons propis i fons institucionals. Els primers estan constituïts per les donacions regulars dels socis i les aportacions puntuals

dels col·laboradors. Els fons institucionals provenen d'organismes molt diversos com per exemple la Unió Europea, ACNUR (Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats), Unicef, la Secretaria de l'Estat per a la Cooperació i per a Iberoamèrica (SECIPI), governs autònoms, ajuntaments i diputacions.

Projectes en curs

Els projectes que Metges Sense Fronteres Espanya té actualment en curs es divideixen en tres zones d'actuació: la Banya d'Àfrica, Amèrica Llatina i la conca del Mediterrani, a més de treballar en les emergències que sorgeixen com és el cas de les inundacions a Moçambic, el terratrèmol de Turquia o la crisi de Kosovo. A la Banya d'Àfrica les zones on s'actua són Etiòpia, Somàlia, Uigè i Kenya amb programes nutricionals, i a la República Centreafricana es porta a terme una campanya de vacunació contra la meningitis, amb unes 250.000 vacunes. A Amèrica Llatina les accions de MSF estan concentrades a Bolívia i a Hondures amb un projecte medicosanitari i a Colòmbia, l'Equador, Guatemala amb un projecte d'atenció primària de salut.

A la conca del Mediterrani l'organització treballa al Marroc, Mauritània i Palestina. A Espanya, MSF té programes de desenvolupament a Barcelona i Madrid, Amanda Sans explica en què consisteixen: «Treballem amb el Quart Món, la població marginal de les grans ciutats que està completament exclosa de les xarxes d'assistència sanitària. En el projecte de Barcelona atenem des d'immigrants il·legals fins a alcohòlics i prostitutes, i també tenim un projecte d'atenció sanitària a la població drogodepenent de Can Tunis. A Madrid, portem a terme un programa de desenvolupament molt centrat en la tuberculosi.»

Elisenda Martí

METGES SENSE FRONTERES
C/ NOU DE LA RAMBLA, 26
08001 BARCELONA
TEL.: 933 046 100
FAX: 933 046 102
Web: www.msf.es

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaivol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Fonamentalisme islamista al sud de les Filipines

«Somem convertir el món sencer a l'islam i ho aconseguirem. No som nombrosos però tenim amb nosaltres els àngels i les mans d'Al·là.» Són paraules de Kadafi Janjalani, líder d'un grup armat extremista islamista del sud de les Filipines, anomenat Abu Sayyaf, que compta amb uns 1.500 guerrillers. Aquesta organització ja fa anys que existeix i porta a terme matances, segrestos i tota mena d'accions armades, però va saltar a la fama internacional a partir del 23 d'abril passat quan va capturar deu turistes, set d'ells europeus occidentals, en una illa de Malàisia i se'ls va emportar a l'illa filipina de Jolo.

Filipines, amb setanta-tres milions d'habitants, és l'únic estat catòlic del continent asiàtic, però compta amb una minoria musulmana d'uns quatre milions de persones, al sud de l'arxipèlag. Amb unes quatre-centes illes, majoritàriament musulmanes, el sud filipí és des de fa molts anys un niu de pirates i de revoltes. A partir dels anys cinquanta, el govern de Manila va afavorir l'emigració cap al sud de centenars de milers de persones, cristians. En molts indrets els musulmans van esdevenir minoria i, en general, es van sentir amenaçats per l'afluència de gent del nord. Aquesta migració del nord cap al sud va comportar que, en moltes ocasions, els musulmans es veiessin desposseïts de les seves terres. És en aquesta situació que apareix el 1972 el Front Moro Nacional d'Alliberament (FMNL) que lluita per la independència del sud musulmà de les Filipines. Però el 1996 deixarà les armes després de negociar amb el govern una autonomia que controla el seu cap polític (abans també militar), Nur Misauri. Milers d'antics guerrillers són ara soldats que tan sols obeeixen Misauri.

El 1984 es produeix una dissidència radical que crea el Front Moro d'Alliberament Islàmic (FMLI). Així, la revolta inicialment secular adquireix una dimensió clarament religiosa. Es calcula que aquest segon grup té actualment uns quinze mil guerrillers i no vol saber res de l'autono-

Javier Solana, responsable de Política Exterior i de Seguretat de la Unió Europea, es va entrevistar amb el president filipí, Joseph Estrada, per trobar una solució al conflicte.

mia, vol la independència. I el 1991 una nova dissidència extremista dona origen al grup Abu Sayyaf, que lluita per la creació d'un estat islàmic integrista, que vol reislamitzar tot el sud de Filipines i foragitar els catòlics. Segons sembla, aquesta guerrilla hauria establert lligams de cooperació amb grups integristes de la resta del món com Hamas, Hezbol·là, Front de Salvació Islàmic i hauria rebut diners del milionari saudita Ben Laden, famós per dirigir tot un núvol de grups terroristes.

Una de les fonts de finançament i de reclutament d'Abu Ayyaf són els segrestos. En capturar els occidentals aquesta guerrilla tenia un total de vint-i-un ostatges a l'illa de Jolo i vint-i-set a l'illa de Basilan, aquests últims tots filipins. Abu Sayyaf és un grup famós per la seva crueltat i manca d'escrúpols, ja que té el costum de tallar el cap a les seves víctimes. Tant les autoritats religioses musulmanes com els musulmans autonomistes o la guerrilla independentista islàmica (FMLI) han condemnat els seus mètodes. Un intent de l'exèrcit filipí d'alliberar els ostatges de Basilan va provocar que la guerrilla en matés quatre: tres professors i un sacerdot catòlic, Rhoel Gallardo, de trenta-quatre anys. Primer el van torturar i després li van tallar el cap.

La motivació dels diners

El sacerdot catòlic Àngel Calvo, que s'ha vist obligat a fugir de Basilan, explica que «per als joves, els homes d'Abu Sayyaf són una mica com uns Robin dels boscos moderns; es diuen la veu dels moros (musulmans) explotats durant segles i frustrats per l'immobilisme de la vella guàrdia». Per alliberar els seus ostatges aquesta guerrilla demana que siguin prohibits els vaixells de pesca estrangers a les seves aigües, que es treguin totes les creus de Basilan i l'allibe-

rament del cervell de l'atemptat del 1993 contra el World Trade Center a Nova York, que està empresonat als Estats Units. Però, de fet, sembla que el que busquen són diners per comprar armes. Un metge que va poder examinar els ostatges calculava en tres-cents els guerrillers que els vigilaven «dues terceres parts dels quals són adolescents». Un cap de la policia explicava que «aquests bandits recluten centenars de persones en aquests moments; algunes de les quals són nens de vuit anys als quals ensenyen el maneig de les armes i els prometen participar en el botí, en els diners que trauran a canvi de l'alliberament dels ostatges». Els preus de rescat per un ostatge filipí són d'1,8 milions de pesos, per un ostatge xinès 3 milions i pel lot dels occidentals es parla que demanen fins a 2,6 milions de dòlars. Davant l'olor dels diners, el nombre d'homes armats que vigilen els ostatges occidentals havia pujat de tres-cents a un miler, segons les últimes dades.

Abu Sayyaf fa regnar el terror i persegueix els catòlics. A Jolo, amb 400.000 habitants, hi ha un tres per cent de catòlics, que arrisquen la vida si van a missa. Els capellans estan custodiats per soldats a petició de la població catòlica. A les portes de les esglésies els integristes escriuen: «Convertiu-vos a l'islam o llençarem la jihad (guerra santa) contra vosaltres.» Queda clar que per les aigües del sud de Filipines no és fàcil fer de turista, ni ser catòlic. També allà ha arribat l'ona de l'integrisme islàmic que ha succeït el comunisme com a principal font de preocupació per al món occidental.

Antoni Reig

Periodista i professor de la UAB

ASSEMBLEA GENERAL DE L'ENTITAT

Caixa Penedès augmenta el seu benefici brut

Caixa Penedès, tercera caixa d'estalvis catalana, va obtenir durant l'exercici passat uns beneficis bruts de 10.024 milions de pessetes, que suposen un augment del 26,85% respecte a l'exercici anterior. Deduïts els corresponents impostos, l'entitat va destinar 700 milions de pessetes a l'obra social i 5.920 milions a reserves. Els comptes anuals, l'informe de gestió i la distribució dels resultats de l'exercici 1999 van ser aprovats en assemblea general celebrada sota la presidència de Josep Parera.

El president es va congratular del creixement de la institució «en tots els seus volums comptables», de la disminució de la morositat, «adquirida en períodes difícils» i de la consolidació de l'entitat «com una tercera força de Catalunya». Així mateix, va destacar la capacitat de creació de nous productes «davant l'evolució en declivi dels marges tradicionals».

Parera, que també va valorar molt positivament l'expansió geogràfica, la capacitat de creació de nous llocs de treball i l'obra social, va subratllar la concepció humanista de la institució, basada en la identitat i la responsabilitat social, que defineixen un repte «que no és precisament el de les fusions ni el de les absorcions...».

D'altra banda, el director general de l'entitat, Ricard Pagès, també va informar sobre l'evolució de les principals magnituds econòmiques de l'entitat el 1999, que va qualificar de «bon exercici».

Pagès va destacar el total gestionat de recursos de clients, que s'ha incrementat en un 11,79%, fins a arribar als 784.319 milions de pessetes; va assenyalar l'important augment dels crèdits sobre clients, que ascendeixen a 547.659 milions de pessetes, i va destacar especialment la notable millora de la morositat i l'augment dels fons per a la provisió d'insolvències que van assolir una cobertura del 176,44%.

Per últim, Pagès va informar l'assemblea del pla d'expansió previst en els exercicis 2000-2001, durant els quals està previst l'obertura de 50 noves oficines, bàsicament ubicades a comarques catalanes on la Caixa encara no està present, així com a les comunitats de Madrid, d'Aragó i Valenciana.

...amb un dibuix

societat

L'hora de la família

■ El 15 de maig es va celebrar el Dia Internacional de la Família

El 15 de maig passat es va celebrar el Dia Internacional de la Família i les diverses institucions ens ho han recordat i s'han organitzat diversos actes i celebracions. Benvingudes siguin totes elles; però sense treure importància a aquesta jornada, no deixa de ser un símbol, un mer símbol sens dubte insuficient.

No cal dir que als meus fills no els semblaria prou demostració d'estimació, entrega i responsabilitat que jo els dediqués la meua atenció només un dia l'any, per més espectacular que fos la seva festa d'aniversari. Com a responsable de la direcció de FERT, una associació dedicada a la promoció de la família durant més de trenta anys a través de la realització de cursos d'orientació familiar, vull alguna cosa més per a la família, una realitat meravellosa en la seva quotidianitat que transcendeix el símbol d'una jornada.

En l'actualitat, més que el dia ha de ser «l'hora de la família», el moment de la família, en aquest sentit de protagonisme i de projecció futura que evoquen aquestes expressions. I ho és. És l'hora de la família. La humanitat, ho sabem, no té un altre camí segur en aquesta hora de profundes transformacions socials, culturals, tècniques i demogràfiques. M'he permès d'agafar per a aquestes línies el títol d'un llibre de Tomás Melendo que ja és lectura obligada per a qui vulgui saber en profunditat sobre la família i la seva transcendència en el segle que comença. «Les altres associacions assoliran el seu rang, la seva categoria com a conjunts en veritat humans, en la mesura que participin de les característiques personalitzadores de la societat familiar», afirma l'autor.

Tots volem ser tractats com a persones, valorats pel que som i no per les nostres habilitats o pertinences, no per la nostra

La família és el puntal fonamental de la societat.

més gran o més petita contribució a un objectiu econòmic, artístic, recreatiu... En el més profund del nostre ésser, malgrat el

constant martelleig dels mitjans i la publicitat, a tots ens molesta que se'ns jutgi per la nostra bellesa, per la nostra riquesa, per

la nostra intel·ligència. Volem ser estimats perquè som, no perquè tenim.

Aquest amor irrenunciable que tots anhelem cada vegada es troba més i només en la família. Per això és el nostre deure més urgent l'èxit de famílies fortes, unides i felices, on aquest amor incondicional i irrevocable creï les condicions adequades per a un desenvolupament personal íntegre i harmònic. Només així, amb famílies cabals i autèntiques, aconseguirem eradicar algunes de les xacres que afligeixen la nostra societat (violència, odi, insolidaritat...).

Nosaltres —i com nosaltres, tants!— seguirem obstinats amb els nostres cursos en què aquest amor biològic subjacent a l'amor familiar s'enforteixi i creixi fins a convertir-se en un amor d'autèntica persona, que cada dia i a cada hora tria la seva dona, el seu marit, cadascú dels seus fills per estimar-los pel simple fet de ser, d'existir sense cap altra exigència i passi el que passi. Mentrestant, ens felicitem del dia tan lluminós que ha estat el 15 de maig.

Javier Vidal-Quadras Trias de Bes

Director de l'associació FERT

O P I N I Ó

La mà perversa de «Gran Hermano»

Curiosament, Tele 5, que al desembre passat va llançar la campanya «12 causes, 12 mesos» per conscienciar el públic sobre valors humans —ajuda als nens sense llar, integració de discapacitats, contra el maltractament de la dona, entre altres—, va

presentar el Diumenge de Pasqua un controvertit programa anomenat *Gran Hermano*. A primera vista no aporta cap missatge nou, formatiu ni il·lustratiu a l'audiència d'un país on la televisió és un servei públic.

Deu persones, dones i homes, conviuen en un «captiveri voluntari», en una casa muntada especialment als afores de Madrid, aïllades de tot contacte exterior, controlades per trenta càmeres i seixanta micròfons instal·lats fins i tot als banyos, per aconseguir vint milions de pessetes i la fama. Els concursants posen en joc la seva pròpia resistència física, psíquica i moral, quan intenten compartir durant noranta dies amb persones que no havien conegut mai i encara que aconseguixen ser amics i camarades, cada dues setmanes, han d'assenyalar dos del grup perquè abandonin la casa. Les càmeres ho vigilen tot i ho mostren tot. Així l'audiència es pot entretenir amb les escenes a la dutxa, al llit i amb alguna altra escena de caràcter amorós i eròtic.

Aquesta és, més o menys, la trama d'una història que segons els productors la construeixen els mateixos participants. Tanmateix, les notes més crítiques aparegudes a la premsa amb relació a la seva estrena no estalviaven paraules per acusar la producció d'un «gran muntatge». La cadena promotora diu que ofereix un producte d'interès per a les ciències socials i de la ment; llavors apareixen les denúncies; poca sociologia i poca psicologia; molt d'espectacle i molt de negoci.

Gran Hermano com a producció no presenta res de nou i menys d'experiment periodístic. A aquestes alçades no exis-

teix res —abans del programa— que la televisió no hagi mostrat, des del més públic fins al més privat, des del més humà fins al més salvatge, d'allò que és més formatiu fins al que és més destructiu. La televisió és una gran finestra del món al món, però també és un gran negoci, que en la seva pròpia experiència ha comprovat que resulta més fàcil explotar el morbo dels televidents per conèixer detalls íntims dels altres que potenciar altres valors.

La intimitat com a espectacle

És un producte de la neotelevisió que pretén oferir una espècie de radiografia de la societat en què viuen els telespectadors. Els *reality shows*, aquells programes on la gent va «voluntàriament» a explicar els seus drames personals, familiars i de parella, exposats a l'opinió del públic, són un exemple de barreja d'informació amb entreteniment, realitat amb espectacle i mitjà amb públic. *Gran Hermano* s'apropa molt a aquest format.

És aquí on es deixa veure la mà perversa del negoci. Aquesta construcció del periodisme televisiu es concep com un instrument per conrear rèdits econòmics més grans a costa de l'audiència. Fins i tot la pròpia crítica en contra contribueix a incrementar l'interès de l'audiència potencial i evitar deixar indiferent l'espec-

tador. Com més seguidors, més publicitat; com més publicitat, més guanys per al canal que emet el programa. La intimitat es converteix en espectacle, i l'espectacle en negoci.

Aquesta neotelevisió—que Umberto Eco ja havia anunciat feia anys— en realitat està passant per un procés de transició, d'adaptació a les noves tecnologies. *Gran Hermano* és un producte audiovisual pensat per a televisió com una reacció a l'accelerat creixement d'Internet, mitjà en el qual circulen avui productes molt semblants i menys restringits. És el signe d'una televisió que competeix amb un nou mitjà (Internet) que trenca les barreres del rànquing; si bé per això es val de la xarxa per cobrir una bretxa de públic important; des d'una pàgina web els internautes poden seguir la història de *Gran Hermano*. També és el començament del que vindrà: programes de cadenes televisives a Internet, fins i tot Internet a la mateixa pantalla del televisor.

En aquesta competència per l'evolució mediàtica, sense adonar-nos-en, tots nosaltres som clients potencials d'un gran centre de compres on la ficció, la informació, l'espectacle i la publicitat, avui dia són difícils de distingir clarament.

Jorge García Riart

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Salut i dietes

La dieta del restrenyiment crònic

El restrenyiment crònic és una malaltia definida quan es produeixen menys de tres evacuacions setmanals durant un temps prolongat. Si l'excrement és suau i passa sense dificultat en realitat no hi ha restrenyiment.

El restrenyiment crònic pot ser a causa d'una dieta amb poca fibra pròpia de la societat occidental, i sobretot en els habitants de les grans ciutats que han perdut els seus reflexos intestinals naturals a causa de les seves ocupacions, o la seva ansietat en general, que els impedeixen evacuar amb regularitat. També ho causa la presa escassa de líquid, el sedentarisme, l'abús de laxants, alguns medicaments (codeïna per a la tos) o el costum de no anar a defecar quan se'n sent la necessitat. Fins i tot les hemorroides i les fissures anals, ja que arriben a inhibir l'activitat intestinal per por al dolor que es produeix durant la defecació, i certs trastorns de tipus psicològic, com la depressió o l'estrès.

Tractament dietètic i hàbits saludables

Hi ha molts anuncis en els mitjans de comunicació sobre l'ús de laxants per tractar el restrenyiment, però molta gent podria ajudar-se a si mateixa, amb petites modificacions en la seva dieta. La recomanació alimentària principal és la ingestió de fibres. Les fibres presents en aliments integrals, verdures, llegums, fruites i fruits secs són riques fonamentalment en cel·lulosa, la qual no és des-

La recomanació alimentària principal per tractar el restrenyiment és la ingestió de fibres.

truída pels sucus gàstrics ni intestinals i no és absorbida a l'intestí. Aquesta fibra constitueix un enreixat que facilita l'absorció i la retenció d'aigua, i provoca l'estovament dels excrements i un augment de volum. Tot això facilita el trànsit intestinal i l'evacuació. Aquí teniu alguns suggeriments:

- **Fruita:** mengeu com a mínim dues racions de fruita al dia, una d'elles en forma crua, incloent-hi la pell i les llavors. Incloeu suc de pruna o prunes a la vostra dieta. Fruïtes: poma, puré de poma, plàtan, móra, pera, maduixes i taronja.
- **Verdura:** mengeu dues racions de verdura al dia, almenys un de cada dos

dies que estiguin crues. Per exemple: el bròquil, la col, els espinacs, la coliflor, l'enciam i l'api. També són excel·lents alguns vegetals com els raves, els naps, la còl, les pastanagues i el tomàquet.

- **Patates:** consumiu patates cuites, de qualsevol tipus, en lloc de puré de patata. La pell de la patata és una bona

font de fibra.

- **Líquids:** la ingesta diària de líquids no ha de ser menor a 1,5 litres, que poden incloure la llet, l'aigua, els sucus, el tè o el cafè.
- **Pa, cereals i midó:** consumiu pa de farina integral i cereals en lloc de pa blanc o cereals molt molsos. Exemples d'aquests cereals són el segó (All Bran), els flocs de blat de moro (Corn Flakes), el gra sencer, la civada, i les crispets. Productes comercials com: Corn Flakes, Rice Crispies, Quick, All-Bran, Nabisco, Kellogg's Bran Ruds, Raisin Bran, Quaker Oat Bran, Wheaties, etc.

Pel que fa als horaris, acostumeu-vos a tenir hores regulars per menjar; feu-ho amb temps. Mengeu a poc a poc. Acostumeu-vos a anar al lavabo diàriament —més o menys a la mateixa hora— i sense presses ni interrupcions. Ajuda molt beure un líquid calent abans d'anar al lavabo. No ignoreu mai el desig de buidar els intestins.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del
Dr. Ferran L. Tognetta

Colònies i campaments per a infants i joves diabètics

BARCELONA.— L'Associació de Diabètics de Catalunya ha anunciat recentment la convocatòria dels quatre torns de colònies i campaments per a infants i adolescents que es faran aquest proper estiu. 121 nois i noies amb diabetis participaran en activitats pròpies de la seva edat en colònies o campaments convencionals, però amb l'afegit que es vetllarà d'una forma especial per garantir-los un bon autocontrol dels seus nivells glucèmics. Amb aquest objectiu, cada torn compta amb metges, infermeres i dietistes que complementen el treball dels monitors, alguns dels quals són també diabètics.

Es tracta, en definitiva, d'ajudar en la formació dels nois i noies amb diabetis i donar-los els elements que els facilitin el coneixement de la malaltia i que s'esforcin a controlar-la per tal de ser autosuficients i portar, així, una vida el més normal possible, tot mantenint a ratlla la diabetis i evitant les complicacions cròniques.

Com a novetats respecte a anys anteriors, cal ressaltar la creació d'un quart torn per a nois i noies de 16 i 17 anys, anomenat Multiaventura, i que consisteix en una estada a l'alberg que té la Generalitat de Catalunya als Aiguamolls de l'Empordà, i l'ampliació de l'edat mínima per accedir al

torn dels petits (7 anys en lloc dels 8 vigents fins ara).

Aquestes colònies i campaments es duen a terme gràcies al suport i patrocini tant del Consell Assessor de la Diabetis del Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya com de la Fundació Sardà Farriol, així com també per la participació de diversos centres hospitalaris i patrocinadors privats. Per a més informació: Associació de Diabètics de Catalunya, c/ Balmes, 47, entresòl 2a - 08007 Barcelona, tel. 934 513 676, fax 934 546 616, a/e: adc@diabetis.org i Internet: www.diabetis.org. (C.C.)

PRIMERS PLATS

Flam de peix a la Palermitana

Ingredients

300 g de lluç	35 g de mantega
400 g de rap	1 pastanaga
12 musclos	1 ceba
3 ous	20 g de farina
1 trufa	2 grans d'all
200 g de pèsols	mig full de paper de barba
300 g de tomàquets	oli, sal, pebre, nou moscada

Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la tietà Montserrat".

Un preu realment econòmic, només 10.990 ptes.

Un mapa religiós per a Barcelona

■ Les dades sobre les diverses entitats religioses de la ciutat es podran consultar a partir del mes de setembre en una pàgina web

BARCELONA.— El problema interreligiós ha esdevingut en aquests últims anys una de les prioritats de l'Ajuntament de Barcelona. Des del 1998 la regidoria de Drets Civils treballa en l'obertura d'un centre que pugui convertir-se en punt de trobada de

les diferents tradicions religioses de la ciutat. Abans, però, i com a pas previ a aquesta propera inauguració, s'ha presentat un estudi en el qual es recullen de manera completa i rigorosa els equipaments i entitats religioses de Barcelona.

Barcelona està canviant, i no només en els aspectes socials, econòmics o culturals, sinó també en tot allò que fa referència al tema religiós. El fort corrent migratori i l'alt intercanvi intercultural que viu la ciutat ha provocat en aquests últims anys un creixement substancial de la pluralitat religiosa. Tant és així que la regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona fa temps que treballa en aquest camp amb una dedicació especial. El gran objectiu és la creació d'un centre interreligiós l'obertura del qual està prevista per al proper mes de setembre.

Un dels instruments més valuosos amb què comptarà el centre és el mapa religiós de la ciutat establert a partir de la completa base de dades que recentment ha presentat l'Ajuntament. L'estudi ha estat elaborat pel departament d'Investigacions en Sociologia de la Religió de la

Van participar a l'acte de presentació, Joan Estruch, professor de la UAB, Roser Veciana, regidora de Drets Civils, John Taylor, assessor de l'ONU en matèria religiosa, i Joan Botam, director del Centre Ecumènic de Barcelona.

UAB i segons el seu director, el professor Joan Estruch, constitueix «una base de dades exhaustiva, rigorosa i riquíssima, que proporciona un coneixement precís i exacte del mapa religiós de Barcelona».

Conèixer els horaris de culte a la sina-

goga, les activitats d'un temple budista o la localització d'un monestir catòlic estarà a partir d'ara a l'abast de qualsevol a través de la regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona. Després de l'estiu, fins i tot, s'espera que aquesta informació pu-

gui estar disponible a través d'Internet.

Tot i que aquestes utilitats pràctiques, la raó última de ser de la base de dades ha estat la de proporcionar un coneixement exacte de la realitat religiosa de Barcelona per tal de potenciar l'acceptació i la tolerància mútua entre religions. És el punt de partida d'un centre interreligiós que a partir del mes de setembre reunirà a la Torre Jussana (Horta) les diferents religions i creences que hi ha a la ciutat.

El detallat estudi de la realitat religiosa barcelonina recull 1.287 entitats amb dades estandarditzades de cadascuna d'elles. Tres quartes parts pertanyen al catolicisme, unes 1.000, mentre que gairebé un 13%, força significatiu, pertany a les Esglésies evangèliques. La resta de religions o corrents religiosos ja són força minoritaris, encara que cal destacar entre ells els Testimonis de Jehovà, amb un 3% dels equipaments, i el budisme, amb un 1,3%. Malgrat la supremacia catòlica, es percep en aquest col·lectiu un perfil de membres d'edats bastant avançades o fins i tot la pèrdua de la vinculació catòlica d'algunes entitats. Les dades de l'estudi no fan més que constatar un canvi constant i creixent en l'àmbit religiós, amb la immigració com la principal causant de tanta pluralitat.

Samuel Gutiérrez

PRIMERS PLATS

Forma de preparació:

Agafeu el peix, traieu-li la pell i les espines i trinxeu-lo ben fi. Després, barregeu-lo amb els 3 ous, la meitat de la trufa trinxada, la meitat de la mantega i assaoneu-ho amb sal, pebre i nou moscada. Unteu una flamera amb mantega i poseu-hi al fons un disc de paper de barba. Aboqueu-hi el preparat i coeu-lo al bany maria, al forn, aproximadament durant 1 hora. Si afaga massa color tapeu-lo amb paper de plata.

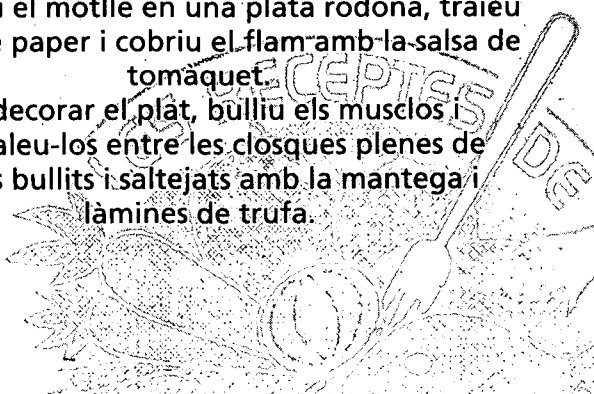
Salsa de tomàquet:

Amb l'oli sofregiu la ceba i la pastanaga tallades a trossets. Quan tingui un color daurat afegiu-hi els alls trinxats, la farina, els tomàquets oberts per la meitat, un quart de litre d'aigua, les espines del peix i sal i deixeu-ho coure tot lentament durant mitja hora. Quan ja estigui fet passeu el resultat per un colador.

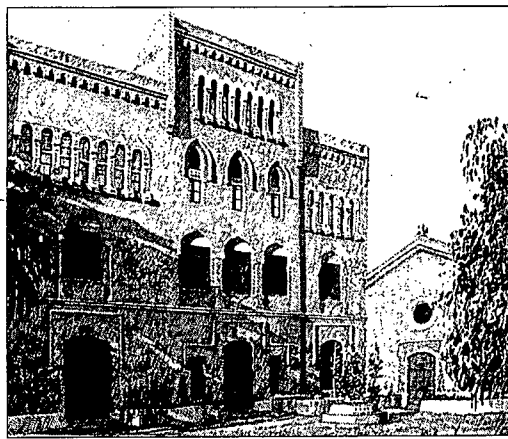
Per servir:

Aboqueu el motlle en una plata rodona, traieu el disc de paper i cobriu el flam amb la salsa de tomàquet.

Per decorar el plat, bulliu els musclos i intercaleu-los entre les closques plenes de pèsols bullits i saltejats amb la mantega i làmines de trufa.

FUNDACIÓ COL·LEGI SAGRAT COR SARRIÀ

c/ Sagrat Cor, 25
08034 Barcelona
Tel. 932 030 200
Fax 932 802 049

Els cicles formatius
disposen d'una borsa
de treball

A més d'Educació infantil
Primària
ESO

OFERIM TRES NIVELLS TAMBÉ CONCERTATS
amb el Departament d'Ensenyament

- CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR
 - Integració Social (2 cursos)
 - Secretariat (1 curs)
 - Educació infantil (2 cursos)
 - Comerç Internacional (2 cursos)
- CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJA
 - Gestió administrativa (1 curs)
- BATXILLERAT amb les modalitats:
 - Ciències de la Naturalesa i la Salut (2 cursos)
 - Humanitats i Ciències Socials (2 cursos)
 - Tecnològic (2 cursos)

<http://www.pangea.org/sagrat.cor.sarria>
a/e: sagrat.cor.sarria@pangea.org

Des d'ara, en un sol telèfon hi trobaràs la resposta a infinitat de qüestions d'arreu de Catalunya.

012

La resposta

Un nou servei. Un nou telèfon* que pot resoldre alguns tràmits sense haver-se de desplaçar, que dóna resposta i orientació, principalment, sobre temes relacionats amb l'Administració de la Generalitat i també sobre d'altres serveis.

El 012 posa, a l'abast de tothom, infinitat de dades d'interès.

Només cal telefonar.

**atenció
ciutadana**

 InfoCat

**Generalitat
de Catalunya**

*91,2 ptes. els 3 minuts o fracció.

cultura

Conèixer la història de l'Església

■ La jubilació pot ser un bon motiu per aprofundir en la cultura cristiana

El nostre conjunt matrimonial, des de la meua jubilació com a químic, té més temps lliure, en part hipotecat pel fet que tenim cinc fills casats i deu néts, i sovint necessiten ajuda. Amb tot, encara queda un bon romanent de temps per dedicar-lo a coses que sempre ens hauria agradat fer, però que la falta de temps impedia. Així, jo he pogut repassar i aprofundir certs punts de la història, que sempre m'havia preocupat conèixer més a fons.

Després d'haver treballat algunes d'aquestes efemèrides històriques, un bon dia em vaig dir: «Començo a estar tip de guerres, reis i revolucions; en canvi, no m'han parlat mai de la història de l'Església.» La resposta va ser comprar llibres sobre el tema, començar a llegir-los, estudiar-los, comentar-ho amb persones erudites, debatre tot això amb la meua esposa i arribar a unes conclusions.

El resultat ha estat que tots dos entenem ara més bé l'Església. Això ens ha ajudat a estimar-la més, tot i estar plenament d'acord que ha tingut, té i tindrà molts defectes, dels quals ha fet bé de demanar perdó i fer ferm propòsit d'esmena.

Hem après a distingir la seva part divina, com a Mare i Mestra, assistida per l'Esperit Sant, i la part relativa a la seva organització i actuació lligada a les limitacions humanes. Pel que fa a aquesta última part, ara entenem millor que Crist, tot i deixar-nos en aquest món, on ens hem de moure i treballar per millorar-lo, no vol que els cristians siguem d'aquest món.

La doctrina de l'Església

Després de 2.000 anys d'història, vistos els fets, creiem que no hi hagut ni hi ha cap personalitat amb poder, del color que sigui, que no hagi procurat servir-se de

l'Església per a afers temporals de conveniència personal o política pròpies. Per això, no els creiem autoritzats per tirar-li la primera pedra, ara que l'Església ha confessat els seus errors.

Igualment creiem que, en major o menor grau, també la majoria dels fidels comuns intentem imitar els poderosos, en lloc de pregar perquè el Senyor beneeixi la nostra actuació personal de manera que contribueixi a ajudar i fer brillar més la de l'Església. Ah!, no cal dir que si les nostres idees només són bones per a nosaltres, més val que esperem asseguts, perquè drets ens cansaríem fins a veure les realitzades en l'Església.

També hem après que, fins i tot en l'àmbit conceptual, ha estat a poc a poc que l'Església ha anat perfilant la seva doctrina. Recordem que tan sols gràcies a la bona voluntat, a l'estudi i als treballs dels Pares de l'Església al llarg dels quatre primers concilis ecumènics —el darrer l'any 451, ben entrat el segle v— es va arribar a concretar la naturalesa humana-divina de Crist. Hem repassat una mica alguns escrits de l'època i assegurem que també llavors es van dir moltes coses rares, fins i tot per part de sants que, amb humilitat i obediència, van acabar canviant les seves idees per les conciliars.

No cal dir que l'organització de l'Església també ha canviat al llarg de la seva

corregit, amb el nostre Concili Provincial Tarraconense.

Canvis en l'organització eclesial

Ens plau de recordar que els canvis en l'organització de l'Església són compartits pel papa Joan Pau II en la seva encíclica *Ut unum sint*, que va recordar amb èmfasi el 26 de febrer passat durant la seva visita al Caire davant d'altres jeràrques de les Esglésies copta, cop-tecatòlica i grecoortodoxa d'Egipte.

Pensem que conèixer una mica a fons la història de l'Església pot ajudar molts cristians, tal com ha fet amb nosaltres. Si tiren a integristes, es convencerien que encara que hi hagi canvis, convenients i necessaris, no per això l'Església es debilita, ans al contrari. L'únic inconvenient és l'esforç personal que hem de fer per comprendre, compartir i fer nostres aquests canvis. Si, contràriament, tiren a reno-

Sant Atanasi, un dels Pares de l'Església.

vida. Per a nosaltres ha estat positiu saber que no sempre va ser la tridentina que estem vivint, molt centralista, d'acord amb la forma de fer de les institucions de tot ordre d'aquella època, que acceptaven que era la millor forma d'organització. El mal, segons la nostra opinió, ha estat que el que va donar bons resultats per enfortir la necessària Contrareforma s'hagi «sacralitzat i dogmatitzat» fins al punt que per a molts catòlics sigui una organització inalterable. Per això, a nosaltres no ens estranya que no s'hagin aconseguit encara moltes de les metes i canvis acordats en el Concili Vaticà II, i encara ens estranya menys que passi el mateix, augmentat i

vadors, es convencerien que l'Esperit bufa quan és oportú i convenient. Això augmentaria la seva paciència i humilitat, unes virtuts molt adients als fidels, encara que hagin de rebaixar una mica la confiança en la seva capacitat profètica.

Escrivim això per cridar l'atenció de les autoritats eclesiàstiques pertinents, perquè s'animin a crear i fomentar cursos, cursets, cercles d'estudis, conferències, etc. sobre la història de l'Església. I ho fem, ni més ni menys, amb el testimoni que a nosaltres ens ha ajudat a conèixer millor l'Església i estimar-la més.

Torquat Notó i Pepita Brullas

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Climent VI

Climent VI (Malmont, 1291 - Avinyó, 1352) és el nom que va prendre Pèire Rogièr de Beaufort en ser elegit Papa. Benet XII va morir el 25 d'abril del 1342 i Pèire Rogièr de Beaufort va ser elegit Pontífex el 7 de maig pels cardenals (sembla

probable que tan sols van ser setze) reunits en conclave. El 19 de maig va ser coronat Papa a l'església dels dominics a Avinyó, la residència llavors dels Sants Pares.

El 1343 Climent VI va reduir el Jubileu a cinquanta anys. Va introduir aquest canvi per diferents raons: la importància del número cinquanta en l'Antic i en el Nou Testament, el fet que els pobles cristians li havien demanat que concedís més sovint els tresors de la misericòrdia divina i la brevetat de la vida humana, atès que ben poques persones arribaven als cent anys, una circumstància que privava molts fidels de gaudir d'un favor tan gran.

Jesucrist 2000

TERRASSA.— La propera setmana, en el número 1.079 de *Catalunya Cristiana*, sortiran publicats els veredictes del XI Concurs de Redacció Bíblica, del XV Concurs Bíblic i del I Concurs de Dibuix Premi «Catalunya Cristiana». El tema de treball ha estat «Jesucrist 2000». El Grup Avanç de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics, han estat els organitzadors d'aquesta iniciativa cultural adreçada als alumnes del cicle mitjà i superior d'Educació Primària, d'ESO, dels IES i també dels grups de catequesi dels Països Catalans. (C.C.)

Formació teològica per a periodistes

MONTSERRAT.— Per tercer any l'abadia de Montserrat i la Delegació General de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona van organitzar les Jornades de Formació Teològica per a Periodistes. Els dies 8 i 9 de maig una vintena de professionals de la comunicació van participar en aquestes

jornades, l'objectiu de les quals és proporcionar als periodistes les eines bàsiques de coneixement i lèxic per poder dur a terme amb rigor la seva tasca informativa en relació amb temes religiosos. En el proper número us oferirem tota la informació sobre aquesta trobada. (C.C.)

Llibres

Com afrontar la viudetat

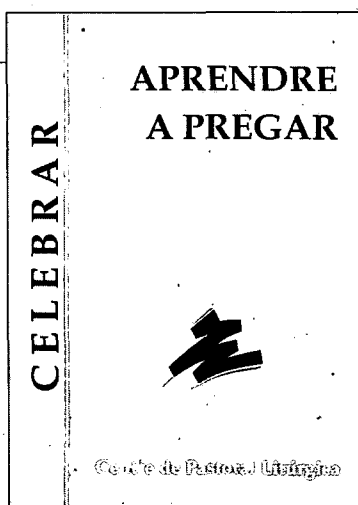
El principal propòsit d'aquest llibre és aportar una mica de consol a aquelles persones que han perdut el seu cònjuge i l'existència de les quals es troba completament trastornada per la seva mort. Les quaranta-sis cartes que conformen aquest llibre estan basades «en la vida real, en gent real, en sofriments reals», com afirma l'autora, Alice von Hildebrand, doctora en Filosofia, en la introducció. Se centra en les temptacions clàssiques a què se solen enfrontar les persones que es queden viudes, com són l'autocompassió, la soledat, l'egocentrisme, la depressió i, fins i tot, la desesperació. Hildebrand intenta mostrar com el sofriment, sota qualsevol de les seves formes, pot

ser fèrtil i que «aquesta fertilitat se satisfà oblidant-se d'un mateix i abocant-se vers els altres». (C.C.)

Alice von Hildebrand, *Cartas para el recuerdo. Cuando la muerte nos separa*. Editorial Palabra, Col·lecció Libros mc, Madrid 1999, 139 pàg.

Aprender a pregar. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 1999, 34 pàg.

L'abecedari de la pregària

En aquest volum se suggereixen uns quants mètodes senzills, que es poden emprar tant individualment com en família o en grup, per resar: «"Ensenyeu-nos a pregar" és la requesta de molts, que volen refer el camí de la pregària personal o familiar, després d'haver vist enderrocades les formes tradicionals de pregària, considerades com un formalisme o una rutina», s'explica en el pròleg. La pregària parteix de la premissa de voler expressar a Déu, espontàniament, la veritat de la nostra existència en forma de lloança, agraïment, súplica, penediment, etc. La pregària és, doncs, un tracte íntim amb el Senyor i una obertura a l'acció del seu Esperit, que transforma la nostra vida. Segons s'expressa en el llibre, «la pregària no és pas el gust per l'intimisme, sinó educació per a la disponibilitat i per a l'acolliment dels altres». (C.C.)

Visió nova de la vida de Jesús

Varoni, el centurió que va reconèixer Jesús com a Fill de Déu, al peu de la creu, escriu suposadament un cinquè evangeli des del seu desterrament a Lícia. Els dos mil·lennis que, en la ficció, el separen dels lectors actuals no són obstacle per a la sintonia d'aquests amb el seu escrit. Rigorosament fidel a l'esperit dels evangelis, aquesta nova presentació de la vida de Jesús, des de la poètica tendresa de la infantesa fins a la tragèdia de Getsemaní i el Gòlgota, inclou un conjunt d'episodis inèdits on l'extraordinària humanitat de Jesús sobresurt amb especial versemblança. En un paràgraf de l'obra, Varoni adverteix: «No visqueu en falsa tranquil·litat: perquè Déu us ha donat un poder immens i el vostre mal obrar podrà destruir el món. Però viviu en esperança: perquè també podeu crear un nou món d'amor i de pau si arribeu a ser fills de Déu a semblança del Fill primogènit.» (C.C.)

Federico Blanco Jover, *El evangelio del centurión. Un apócrifo*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció A los Cuatro Vientos, Bilbao 2000, 263 pàg.

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM 93.7 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf	BISBAT DE BARCELONA
104.4 FM	Solsonès	BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM 107.5 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat) Andorra (Ràdio Principat)	BISBAT D'URGELL

El llibre de la setmana

Crònica d'una frustració

No sé què pensaria Ramon Llull, d'altra banda tan comprensiu i liberal, si llegís l'obra de M. M. Roca, que acaba de ser guardonada amb el premi que porta el seu nom... Segurament quedaria perplex de la història que s'explica a *Delictes d'amor*, encara que el més probable és que a la seva època també hi hagués gent com el sabater gironí Narcís Besora.

Perquè l'escriptora empordanesa ha escrit la llarga crònica dels periples interiors i exteriors d'un home que és incapaç de situar-se en la vida com un ciutadà qualsevol. Triomfa en el seu negoci, però fracassa en les relacions humanes. Si més no, a la vista dels seus plantejaments laberíntics, davant la necessitat de manifestar la seva capacitat masculina d'estimar les nenes que no passen dels sis o set anys.

No podem negar perseverança i coherència en aquesta narració, que podria passar a un arxiu de casos clínics, encara que sembla que tot s'hi desenvolupa amb normalitat. Però és la normalitat de

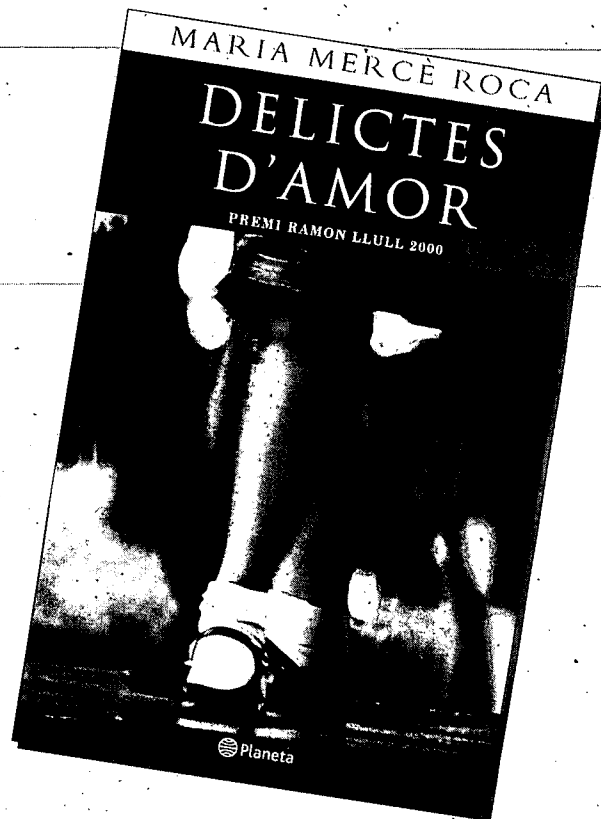
Maria Mercè ROCA,
Delictes d'amor.
Planeta, Barcelona 2000, 195 pàg.

la anormalitat.

Perquè, malgrat totes les obertures i comprensions de què fa gala la nostra societat, el cas de Besora és un cas estrany que la societat accepta com la resposta marginal d'una sexualitat malaltissa. I que si es dona —que es dona— direm que és per desgràcia.

Delictes d'amor és una novel·la ben escrita, més completa i pensada que *Temps per perdre*, per exemple; menys atractiva que *Cames de seda*. Però, la veritat, no ens ha agradat gens.

Perquè, tot i els monòlegs interiors d'un home obsessionat amb el fet d'anar

a Tailàndia, i trobar la seva satisfacció personal amb una nena, tot això és massa lineal, i les descripcions dels ambients resulten d'una simplicitat tan elemental, com la justificació que intenta donar-se a si mateix, en nom d'una idealització utòpica de les seves intencions.

Si Maria Mercè Roca ha volgut presentar un cas clínic, hi té tot el dret, i s'ha atrevit amb un argument que més aviat fastigueja.

Una novel·la, certament, ha de ser reflex de la realitat, però també ha de servir perquè el lector s'hi trobi a gust durant la lectura. Novel·lar no és fàcil, i

la presentació d'aquesta mena d'històries exigeix un nivell narratiu més gran que el que manifesta aquí M. M. Roca.

Delictes d'amor neguiteja, tot i que està escrita amb correcció i sense violar les regles que imposa el sentit comú quan es tracten aquests temes... Però m'ha fet la impressió d'una anàlisi massa fàcil, mancada de vigor, com si es tractés de delectar amb una xafarderia sobre la vida d'un pobre desgraciat, esclau d'una manera de ser que el condemna a la soledat i a l'aïllament social.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

L'any de la tenora

Els esdeveniments per adherir-se a l'any de la tenora, en complir-se els 150 anys de la seva incorporació a la cobla, són continus.

El dia 6, a la ciutat de València, amb motiu de l'estrena de l'espectacle Germania 2007, de Lluís Llach, la Federació Sardanista de Catalunya es va afegir a aquesta iniciativa i va promoure la participació de la cobla Reus Jove i un conjunt de 14 tenores, per assistir a la gran cercavila de cultura popular que va precedir l'estrena de l'espectacle. Es va comptar també amb la col·laboració de l'Acció Cultural del País Valencià.

També hem de fer menció de la inauguració, el dia 13 de maig, a Figueres, de l'exposició 150 anys de la Tenora, en coincidir aquesta efemèride amb el 125

aniversari de la mort de Pep Ventura, un dels artífexs de la incorporació de la tenora al conjunt instrumental de la cobla. L'exposició, instal·lada al teatre municipal El Jardí, es pot visitar fins a finals de mes, ja que després iniciarà un itinerari per diverses poblacions, la primera de les quals, a partir de l'1 de juny, serà Sant Feliu de Guíxols.

I encara l'anunci per al dia 27 d'aquest mes, d'un homenatge que han preparat els organitzadors de l'Aplec de Perpinyà, amb l'estrena d'una obra musical per a sis tenores, original de Robert Serrade, titulada *Fraternitat*, després de la interpretació de la qual es ballarà una gran sardana de germanor.

Josep Ventura

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números).

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments
semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou anys, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

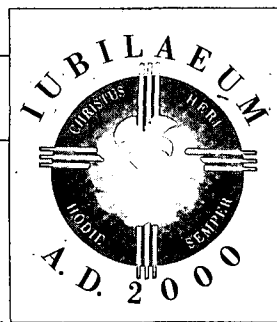
Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

El Gran Jubileu del 2000 (18)

Barcelona

El Jubileu dels Treballadors reivindica la dignitat en el món laboral

■ El cardenal Carles denuncia la precarietat dels contractes temporals que influeix en l'augment de la sinistralitat

BARCELONA.— Enguany la celebració del Primer de Maig va coincidir amb el Jubileu dels Treballadors. La Delegació de Pastoral Obrera de Barcelona va viure la seva festa anual el diumenge 30 d'abril amb una jornada a l'arxiprestat de Cornellà on es va analitzar la degradació creixent de les condicions de treball.

La jornada va començar a primera hora del matí quan per segon any consecutiu els diversos moviments de la Delegació de Pastoral Obrera de Barcelona van celebrar el Dia del Treballador en un arxiprestat, en aquest cas el de Cornellà.

Toni Mora, secretari general d'Alimentació de CC.OO. del Baix Llobregat i membre del consell de la parròquia de la Verge del Pilar que va acollir els participants, va analitzar *La creixent degradació de les condicions de treball*. Segons Mora, davant d'aquesta situació, el col·lectiu obrer està poc associat per reclamar els seus drets, i «cada vegada hi ha més empreses que exigeixen plena disponibilitat d'horaris: bars, supermercats, restaurants, etc.». El líder sindical va demanar la democratització de les empreses, i la necessitat de la formació permanent per posar-se al dia en les noves tecnologies.

A continuació es va celebrar una eucaristia preparada per tots els moviments i es va llegir el manifest del Primer de Maig.

Acte de comunió amb l'Església

«Aquest és un acte de comunió i de joia amb el cardenal que ens envia a evangelitzar el món obrer.» Amb aquestes paraules definia Tano de Casacuberta, delegat de Pastoral Obrera de l'arxidiòcesi de Barcelona, l'acte que va aplegar un centenar de militants obrers a la catedral per celebrar el Jubileu aquella mateixa tarda.

Abans de començar l'eucaristia, Delia Viedma, membre del Secretariat de Pastoral Obrera va fer una breu introducció: «La passió i la voluntat de veure la realitat amb la competència de qui viu cada dia en el món del treball l'experiència de la tendresa de Déu pels problemes dels homes, i també la passió de poder celebrar i anunciar la Bona Nova de Jesús enmig de la vida, i la passió de continuar formant militants cristians perquè la memòria transformadora de l'Evangeli no mori mai en els treballadors, i un dia tots puguem celebrar el Déu Salvador.»

El cardenal Ricard Maria Carles va celebrar l'Eucaristia acompanyat, entre altres, de cinc capellans del món obrer. Amb motiu del Primer de Maig va parlar de la difícil situació de molts treballadors, especialment els joves, els immigrants —que no són

A la tarda, un centenar de militants cristians del món obrer van anar a la catedral per guanyar el Jubileu. El cardenal Ricard Maria Carles va fer una homilia en què va denunciar l'augment espectacular dels accidents laborals, i l'abús de contractes temporals, que té greus repercussions en les persones que els pateixen i en les seves famílies.

Un obrer va entregar un casc al Papa al final de la missa del Jubileu dels Treballadors.

Per una globalització al servei de l'home

ROMA.— «L'home no és súbdit, sinó protagonista dels mecanismes de producció. L'empresa s'ha de convertir en una autèntica "comunitat de persones".» Amb aquestes paraules, el papa Joan Pau II es va dirigir el 2 de maig passat a un nodrit grup d'homes d'empresa, de les finances i sindicalistes.

Segons el Sant Pare, el progrés de les noves tecnologies ha de servir perquè «totes les forces que determinen el sistema socioeconòmic o que d'ell resulten estiguin al servei de l'home i de la societat». El Papa es va referir als reptes que planteja la globalització dels mercats, un fenomen que pot oferir grans possibilitats o fer molt de mal. «Tot depèn si la globalització es posa al servei de cada home, o si serveix exclusivament per al profit d'un desenvolupament desvinculat dels principis de la solidaritat i de la participació.»

Joan Pau II en aquesta cita amb uns 250 representants del món del treball, va demanar una «globalització de la solidaritat» que ha de construir-se a través d'una nova cultura, de noves regles i noves institucions d'àmbit mundial.

La trobada va servir per posar punt final al Jubileu dels Treballadors, que el Papa havia presidit el dia anterior a l'esplanada de Tor Vergata, als afores de Roma. Una cita amb el món laboral, sense precedents, en què hi van participar més de 200.000 persones. Hi van assistir federacions sindicals de tots els corrents d'Europa i les primeres autoritats polítiques italianes. A la tarda es va celebrar un gran concert que tenia com a finalitat la cancel·lació del deute extern dels països més pobres, un dels punts en què més ha insistit el Sant Pare en aquest històric Jubileu. Aquesta causa social va aconseguir ajuntar en el mateix escenari cantants de fama internacional com Noa, Alanis Morissette, Phil Collins, Lou Reed o Max Gazzè, entre altres. (Zenit)

Quart Món, sinó treballadors d'aquí» — i els sectors més desfavorits del sistema. L'abús de contractes temporals augmenta: el 50% dels treballadors de la construcció tenen aquests contractes. L'arquebisbe de Barcelona va alertar d'aquesta precarietat que repercuteix en les persones que la pateixen i en les seves famílies: «Aquests treballadors cobren menys que els de contracte indefinit i no poden rebre els cursos de formació que els caldria per tal de millorar. I la probabilitat d'accidents de treball es multiplica per tres. La temporalitat porta sovint a l'atur fins a trobar una nova feina. Si els contractes han estat molt curts, aquests aturats a vegades no tenen dret al subsidi d'atur.»

Augment dels accidents laborals

Però, per a Mons. Ricard Maria Carles el fet més greu en les condicions de treball en les empreses és l'augment «espectacular» dels accidents laborals, i la degradació de la salut dels treballadors, sobretot la psíquica. «Més d'un membre d'una família treballadora m'ha dit: "Quan tenim algú de la família a l'atur, no solament és ell o ella qui està aturat, qui pateix, sinó que és tota la família la que queda impactada per la seva situació"», va explicar el cardenal Carles.

Els accidents laborals ha estat la reivindicació sindical d'enguany. En els últims quatre anys s'han registrat més de cinc milions i mig de baixes per accidents laborals arreu del món. Segons les dades que va aportar Mons. Carles, 4,3 treballadors moren cada dia a Espanya a causa d'accidents greus. Els altres països de la Unió Europea no tenen una sinistralitat tan alta com la d'aquí ja que la temporalitat dels contractes —que aquí augmenta— és un factor de risc, i molt particularment en la construcció.

Mons. Carles també va destacar altres temes que afecten les condicions de vida dels treballadors com les variacions horàries de la jornada i dels llocs de treball, que impedeixen planificar la vida personal i familiar.

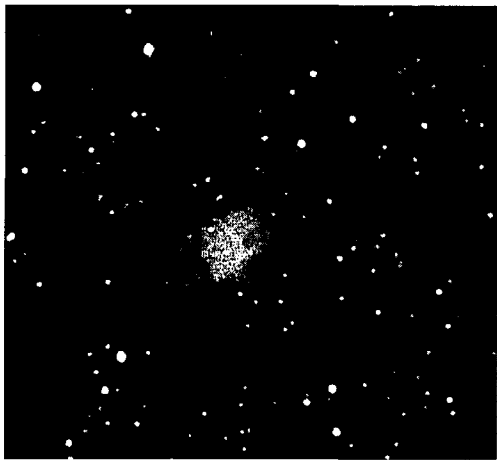
Què podem fer com a cristians per millorar aquesta situació? Mons. Carles es va dirigir als militants obrers i els va animar perquè proposin el Crist com a model de comportament. «Jesús apel·la al canvi del cor de les persones, a la transformació de les mentalitats que subordinen o no reconeixen la seva prioritat i la submissió de les estructures socials a les necessitats i als drets de les persones.» D'aquesta forma, Mons. Carles es va afegir a una de les preocupacions del Sant Pare que insisteix que la feina no és només un dret o un deure sinó una oportunitat perquè una persona es pugui realitzar com a tal.

Glòria Carrizosa Servitje

S'han trobat dos planetes més a l'entorn d'altres estrelles

Ja passen d'una trentena els planetes que s'han detectat al voltant d'altres estrelles lluny del nostre Sol. Però els dos últims descoberts han estat notícia per les seves dimensions: són els més petits de tots els trobats fins ara. No gaire petits encara; tenen una massa inferior a la del planeta Saturn, això sí, però molt més grans que la Terra. Els trobats anteriorment tots eren de massa superior o semblant a la del nostre Júpiter, que té un volum com de 1.310 Terres i una massa 318 vegades la del nostre habitacle. Saturn, amb un volum de tan sols 750 Terres, té una massa 95,16 vegades més gran. Doncs bé, els dos últims planetes descoberts són un xic més petits. Això ha fet pensar als astrofísics que segurament encara n'hi deuen haver de més petits, d'una mida semblant a la de la Terra i qui sap si amb éssers vius i tot. Per això s'ha donat una importància especial a aquesta última descoberta.

La troballa ha estat feta gràcies al telescopi *Keck* que els americans tenen a

superfície es troba a 4 o 5 centenars de graus. Però fan pensar en la possibilitat que en la nostra galàxia hi hagi encara moltes més estrelles amb planetes. Hi haurà també éssers vius? Hem de respondre per ara: només Déu ho sap!

Hawaii, per l'astrònom Geoff Marcy, amb els seus col·laboradors Paul Butler i Steve Vogt. Aquest telescopi s'està fent cèlebre per les noves troballes que fa de molts ordres. Els dos planetes que ara ha «vist» són un a l'entorn de l'estrella HD 46375 que es troba a 109 anys llum de nosaltres, i té una massa del 80% de la de Saturn (unes 76 Terres). Gira al voltant de l'estel en uns tres dies; cosa que el fa molt proper a l'astre. L'altre és a l'estrella núm. 79 de la constel·lació de la Balena, a 117 anys llum, i la seva massa encara és inferior, un 70% de Saturn, o sigui 66,6 Terres, i fa la volta a la seva òrbita en uns 75 dies; ja és més lluny de l'estrella que no pas l'altre, però encara no massa, aproximadament com el planeta Mercuri respecte al Sol. Aquests dos planetes no tenen possibilitat d'aixoplugar la vida perquè la seva

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

24 Niccolò Tartaglia, Gerolamo Cardano i l'equació cúbica

A la nostra narració dels homes que han construït la ciència matemàtica hem arribat a l'època del Renaixement. Quan aquest comença a sorgir es publica una obra que per a alguns historiadors marca el començament del període modern de les matemàtiques. És l'*Ars Magna sive de Regulis Algebraicis* del 1545, escrita per un metge italià anomenat Gerolamo Cardano (o Cardan). Aquest tractat conté una novetat veritablement sorprenent per a l'àlgebra: la resolució de les equacions cúbica i quàrtica, cosa que contradeia el que Luca Pacioli havia dit, que eren irresolubles en el cas general (el franciscà ho creia així, però, és clar, no ho havia pogut demostrar). Com s'arribà a aquesta resolució? La història és un xic enredada. Certament no era pas l'autor d'aquella *Ars Magna* qui havia aconseguit trobar el mètode que hi portava. Creiem que és interessant explicar el que se sap de com va anar la cosa:

Qui s'ha de dir que va ser el primer a resoldre l'equació cúbica?

La resposta a aquesta pregunta no es pot donar amb tota certesa. Hi ha tot un embolic encara no ben desembullat. Explicarem el que n'hem pogut escatir: Niccolò Fontana (aprox. 1500-57) nasqué a Brescia i quan tenia uns dotze anys, el 1512, a la caiguda d'aquesta ciutat en mans dels francesos, refugiat amb la mare a la catedral, rebé d'un soldat un cop de sabre a la maixella que el deixà amb dificultats per parlar correctament tota la vida. D'aquí el sobrenom que se li donà de Tartaglia (=tartamut) amb què és més conegut i com ell mateix s'anomenava sense cap mena d'inhibició. Havent perdut el pare de petit i sent de família pobra no va poder rebre instrucció adequada però fou un autodidacte que

aconseguí guanyar-se la vida fent de professor de matemàtiques a Brescia i de *computista* (=calculador) públic i acabà essent professor a Verona, a Milà, a Placència i a Venècia.

És a Tartaglia que se sol atribuir la primera resolució de l'equació cúbica, però això no es pot dir veritat del tot. Un professor de Bolonya que es deia Scipione del Ferro (aprox. 1465-1526) l'havia obtingut abans que ell en el cas particular de presentar la forma $x^3+px=q$, però no la publicà; només la confià a un alumne seu, Antonio M. Fior. I ara ve l'interrogant: es pogué assabentar Tartaglia del mètode de del Ferro? O només li arribà la notícia del fet de la seva troballa? El cert és que ell, pel seu compte o basant-se en el que aquell havia descobert, retrobà la resolució i arribà també a la del cas en què l'equació fos del tipus $x^3+px^2=q$. Aleshores manifestà que per primera vegada l'equació cúbica havia estat resolta i que ell havia trobat la manera de fer-ho. Això originà una polèmica pública entre Fior—que volia que se'n reconegués el seu mestre, ja mort, com autor—i Tartaglia. Cada contendent proposà trenta equacions a l'adversari per resoldre-les en un temps fixat. Tartaglia les resolgué totes però no Fior, que amb les del tipus $x^3+px^2=q$ no sabé com fer-s'ho. Tartaglia resultà vencedor. Era el 1541 i un metge molt interessat per les matemàtiques, Gerolamo Cardano, va convidar el guanyador a casa per demanar-li amb bones maneres que l'informés del mètode que havia trobat per resoldre aquella mena d'equacions. Tartaglia s'hi resistí, però acabà comunicant-li-ho després que l'altre es comprometé amb un solemne jurament a no publicar-ho ni dir-ho a ningú.

Però Cardano va faltar al que havia jurat; el 1545 publicava l'obra *Ars Magna* que hem dit abans, on tot fent una magnífica

exposició de total l'àlgebra hi exposava també amb tot detall com es podia resoldre l'equació cúbica. A més hi incloïa la resolució de l'equació de quart grau que havia obtingut no ell sinó un alumne seu, Ludovico Ferrari (1522-1565), aquesta vegada amb la plena anuència de l'interessat. No cal dir la indignació de Tartaglia, que, en una obra que publicà, *Quesiti et inventioni diverse*, en parlà censurant durament el qui havia faltat d'aquella manera a la paraula donada. Encara que Cardano li reconeixia l'autoria del mètode de resolució, ell no en tenia prou. Hi hagué polèmica, però Cardano deixà que anés en representació seva el deixeble Ferrari a la disputa pública que sobre l'assumpte es preparà el 1548 a Milà, i aquesta vegada, obligat a explicar-se, el pobre tartamut es vegi en inferioritat i s'hagué de retirar ofès i amargat.

Tartaglia publicà també, a més d'una traducció dels *Elements* d'Euclides que va arribar a tenir cinc edicions, un *General Trattato de numeri et misure*, que havia d'esdevenir un dels millors textos per a tot el segle XVI. No contenia gaires novetats però la seva exposició era modèlica. Es publicà entre 1556 i 1560, l'última part quan l'autor ja havia mort, cosa que ocorregué el 1557 mentre feia de professor a Venècia.

L'obra de Gerolamo Cardano

També és interessant conèixer la personalitat de l'autor de l'*Ars Magna* que hem dit. En sabem la vida gràcies a una autobiografia que publicà el 1575. Va néixer el 24 de setembre de 1501 a Pavia, fill il·legítim d'un jurisconsult milanès, enmig de guerres, calamitats i pestes. Malaltís de constitució, estudià a Pavia i a Pàdua, on acabà la carrera de metge el 1526. Però no fou admès al Col·legi de Metges per ser fill il·legítim. Va casar-se el 1531 però amb estreptors econòmiques que s'aguditzaren per culpa de la seva passió pel joc dels daus. Aconseguí desfer-se'n i publicà un llibre, *De ludo aleae* (Del joc dels daus), en què tracta de la matemàtica aplicada a aquest joc. Com a metge va anar adquirint fama i uns amics li'n proporcionaren una plaça a

Milà el 1534 i cinc anys més tard, per fi, aconseguia poder ingressar al Col·legi de Metges.

Però va conèixer moltes misèries: un dels seus fills va morir ajusticiat condemnat per haver enverinat la seva esposa i un altre resultà un dissolut depravat. El seu estimat deixeble Ferrari moria el 1565 enverinat per la pròpia germana. Ell estigué a la presó per no pagar un deute i també hagué de respondre una vegada, el 1570, davant del tribunal de la Inquisició per les seves idees no gaire ortodoxes. Només els últims cinc anys de la seva vida van ser d'una relativa pau, vivint a Roma on, com a metge pontifici, el Papa li concedí una pensió, i a Roma va morir el 1576, als 75 anys.

Enmig d'aquesta vida tan atribolada tingué temps d'escriure obres de matemàtiques i exercir la medicina. A més de l'*Ars Magna sive de Regulis Algebraicis* (1545), on exposa tota la matèria magistralment, acompanyant-hi raonaments geomètrics (s'ha dit que en aquest moment es pot considerar Cardano com el millor algebrista d'Europa), i *De ludo aleae* (on presenta per primera vegada un càlcul matemàtic de probabilitats) que ja hem dit, havia publicat el 1539 *Practica Arithmetices*, on resolvia com a novetat que podem citar el problema de racionalitzar un denominador amb arrels cúbiques.

També va escriure *De subtilitate rerum* (1550), obra de valor històric perquè és la més representativa de les tendències de la seva època. Hi posa a discussió la física aristotèlica i la filosofia escolàstica, bo i entusiasmant-se amb els nous descobriments de l'època. Cardano va ser un científic ple de contrastos com ho era el seu temps, perquè mentre feia matemàtica rigorosa, gairebé amb mètode modern, creia també en l'astrologia, en la quiromància i en la «màgia natural». També es fiava molt del significat dels somnis, i en aquest punt hem de dir que en alguns aspectes s'avança a Freud. Probablement és una llegenda el que es diu que, havent arribat l'any que, segons els seus càlculs astrològics havia de ser l'últim de la seva vida, es negà a menjar per morir d'inanició i fer que es complís el seu vaticini.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
Reflexió matinal a les 7.00 hores.
Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
Comentari de l'Evangeli a les 2.00, 7.30 i 15.30 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (economia). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (actualitat internacional). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Ubeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailla.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat i dirigit per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (família). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (cultura). Presentat i dirigit per Oriol Garangou i Aure Farran.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música en català). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (esports). Presentat i dirigit per Xavi Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Ubeda i Roger Padullés.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Mòrlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (òpera). Presentat per Toni Roig.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (i V part) al Dr. Rafael Higuera y Álamo, canceller-secretari de la diòcesi de Jaén i autor del llibre *Lolo, La alegría vivida en el Dolor*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

TELEVISIÓ

Diumenge 21

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
«La cultura de la paz.» (Comunitat musulmana.)
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 15).
«El infierno de Gihembe.» El programa ha visitat el camp de refugiats de Gihembe, al nord de Ruanda.
10.00 *Últimas preguntas*
«Francisco y Jacinta, los pastorcillos de Fátima (II).» La beatificació de Francisco i Jacinta, dos dels tres pastors a qui es va aparèixer la Mare de Déu, té molt a dir a la família i als nens.
10.25 *Testimonio*
«La virginidad perpetua de María.» La nostra fe confessa que Maria va continuar verge després del part per privilegi diví.
10.30 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral Santa Eulàlia de la catedral de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Domènec Col's. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
11.20 *Ésglésies de Catalunya*
Dilluns 22
17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 20

- 09.30 *Signes dels Temps*
«Barcelona, ciutat multireligiosa.» Presentació de l'informe sobre les religions de la ciutat. Entrevista a la regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, Roser Veciana, i a Joan Hernández, coautor de l'informe.
Els esmorzars de sor Genoveva. Reportatge sobre l'acompanyament de marginats, per part de religioses i voluntaris, al barri de la Barceloneta.
Altres temes:
—Com lligar ciència i religió? Entrevista al periodista científic Santiago Ramentol. Presentació del seu darrer llibre *Els silencis de la ciència*.
—Les activitats d'estiu de la Fundació Pere Tarrés. Entrevista a Mireia Muñoz, coordinadora dels casals d'estiu (FPT).
—Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín. (Presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després del programa *Gol a Gol*), pel Canal 33.

Divendres 19

- 20.30 *Creure avui*: La Pastoral de la Salut, amb Mn. Juan Sánchez. Presenten: Dolors Fernández i Marta Loire. Coordina: Albert Dresaire.
El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.
L'últim dijous de mes
23.00 *Aquí, tots*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **TERRA SANTA.**— www.ivemo.org és un espai procedent de Terra Santa, dedicat sobretot al diàleg ecumènic i interreligiós. Està realitzat per la Família Religiosa del Verb Encarnat. Ofereix documents de la Santa Seu, articles i notícies. Destaca un enllaç dedicat a la visita del Papa a Terra Santa. També presenta activitats de diàleg que tenen lloc a l'Orient Mitjà.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— El 28 de maig, la comunitat de Turballos organitza una experiència de silenci i contemplació. Més informació: apart. 36, Muro del Comtat - 03839 Alacant.

Barcelona

• **CANT CORAL.**— El 19 de maig, a les 21.00, concert a càrrec del Cor Àgora de Capellades (dirigit per Elisenda Carrasco), el Cor Kodaly de Cervera (dirigit per Xavier Català) i el Cor del Centre Cristià dels Universitaris de Barcelona (dirigit per Enric Llorens). Interpretaran peces de musicals de Broadway i cants hongaresos, entre d'altres. Més informació: c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368, fax 934 546 890, a/e: ccu@pangea.org

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 21 de maig, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics, que interpretarà peces de Dunhill, Locatelli, Manfredini, Coll i Buscarons. El 23 de maig, a les 19.30, recital de Marc Guinjoan (violoncel·lista) i Carme Cesena (pianista), amb obres de Breyer, Goltermann i Saint-Saëns. Més informació: tel. 933 150 399.

• **CONCERTS ESPIRITUALS D'ORGUE.**— Els dies 21 i 28 de maig, i 4 i 11 de juny, a les 19.00, l'oratori de Sant Felip Neri del Barri Gòtic de Barcelona, organitza uns concerts espirituals d'orgue. L'organista serà Bernat Bailbé, organista titular de la casa des de fa 25 anys, membre de l'Associació Catalana d'Organistes.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 22 de maig, a les 20.45, a càrrec de Josep M. Rambla, s.j., sobre *Memòria... de futur. Què ens diuen els temes majors del curs?* Església del Sagrat Cor, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **DIMARTS CULTURAL.**— El 23 de maig, a les 18.00, conferència amb diapositives de Marta M. Moltó, sobre *Viatge per la Bretanya*. Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599, fax 932 151 595.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— El 23 de maig, a les 19.00, Antoni Domènech, catedràtic del Departament de Teoria Sociològica, Filosofia del Dret i Metodologia de les Ciències Socials de la UB, parlarà sobre *El compromís amb la pau de Bertrand Russell*. Més informació: tel. 933 176 177.

• **AMICS DELS GOIGS.**— Aquesta associació barcelonina organitza un cicle de conferències per donar a conèixer els goigs en major profunditat, estímulant així els estudis sobre aquesta temàtica. La propera conferència tindrà lloc el 23 de maig, a les 19.30, a càrrec d'Ignasi Moreta i Tusquets, vocal dels Amics dels Goigs, sobre *El monacat cristià i els goigs*. C/ Ortigosa, 14, 1r 4a - Barcelona.

• **ESPAIMALLORCA.**— El 26 de maig, a les 20.30, teatre amb Els Garrover Taller de Teatre, que presentaran l'obra *Ene-lamir*, basada en textos de la Mallorca musulmana dels segles XI-XIII. Posterior col·loqui sobre l'obra i el treball d'integració dels malalts mentals. Més informació: c/ del Carme, 55 - Barcelona, tel. 934 429 193, fax 933 298 125, a/e: espaimallorca@mx4.redestb.es

• **SOPAR DE LA FAM.**— El 26 de maig, a les 21.00, el Grup 0,7 de la parròquia del Sant Àngel Custodi d'Hostafrancs organitza la setena edició del Sopar de la Fam. Enguany es dedica a la Fundació Arrels, que des de fa més de dotze anys ajuda els «sense sostre». Els diners recollits es destinaran a l'adquisició d'una màquina de centrifugar que els cal per a la bugaderia del centre. Els tiquets es venen a la parròquia, c/ Vilar-dell, 48 - Barcelona.

• **FE I CULTURA.**— El 26 de maig Begoña Román, doctora en Filosofia, coordinadora d'Ètica de la Universitat Ramon Llull i professora de la Universitat de Barcelona, impartirà la xerrada *Educar la consciència moral a l'empresa* al col·legi Pare Manyanet de Barcelona. Més informació: tel. 933 398 325, 934 102 121 i 936 683 604.

• **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMIS-TAT.**— El 27 de maig realitzaran la seva romeria anual mariana. Serà al santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera (Torrelló). La sortida des de la plaça Lesseps-Pérez Galdós a les 8.00, amb el res de laudes a l'ermita de la Mare de Déu de Lourdes de Tona. Les vespres seran a Nostra Senyora de l'Ajuda de Balanyà. Informació i inscripcions: c/ Gran de Gràcia, 237, principal, 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **SECRETARIAT DE PASTORAL DE MIGRACIONS I GITANOS.**— El 27 de maig, a les 11.00, reunió de la pastoral amb migrants cristians per preparar la celebració jubilar amb els migrants, que tindrà lloc l'11 de juny. Casa de l'Església, c/ Rivadeneyra, 6, 8è - Barcelona.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El 27 de maig, d'11.00 a 13.30, el Seminari Conciliar de Barcelona ofereix un àmbit on el jove pot aprofundir en el seu discerniment vocacional. Es mira de facilitar als joves amb certes inquietuds vocacionals uns mitjans com són la formació i el contacte personal amb qui pugui orientar-los. Inscripcions: tel. 934 541 600 i 934 549 012.

• **CONCLUSIÓ DEL MES DE MARIA.**— El 27 de maig, a les 22.00, s'iniciarà una solemne processó amb la imatge de la Mare de Déu de Fàtima,

envoltada de torxes, i resant i cantant el Rosari per adreçar-se a la basílica de Nostra Senyora del Pi, on es farà l'acte de cloenda del mes de Maria i la santa missa. Organitza: Unió Seglar Sant Antoni M. Claret.

• **ENCONTRE CATÒLIC PER A PROMESOS.**— Els dies 27 i 28 de maig, a la casa d'exercicis de Sarrià de Barcelona, trobada per a aquelles parelles que desitgin preparar-se per a la seva futura vida en comú. Es lliurarà el certificat d'assistència equivalent al dels cursos prematrimonials. Més informació: tel. 933 508 925 i 933 526 030.

• **MONTSERRAT.**— El 28 de maig, 20a trobada de Ball de Gitanes del Vallès. A les 11.00, missa conventual; a les 12.15, actuació a les places.

• **TROBADES DE LLOANÇA I ADORACIÓ.**— El 28 de maig, adoració al Santíssim i escola de pregària amb els salms a l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica. Parròquia de Santa Perpètua de Mogoda, de 17.30 a 19.30. Informació: tel. 936 307 710 i 934 112 382.

• **CONSELL GENERAL DE GERMANDATS I CONFRARIES.**— El 28 de maig, pregó de Glòria, a càrrec de Mn. Joaquim Messeguer, a Santa Maria del Mar de Barcelona. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona.

• **FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL.**— Els dies 3 i 10 de juny, de 9.30 a 13.30, curs d'entrevistadors-informadors. Més informació: c/ Grassot, 3, 2n - Barcelona, tel. 934 589 906, fax 934 589 905, a/e: fcvs_bcn@suport.org

• **CASA DE MISERICÒRDIA DE BARCELONA.**— Exposició dels treballs fets durant el curs per les nenes d'aquesta institució. Oberta fins al 10 de juny, tots els dies de 10.30 a 13.00 i de 16.30 a 19.00. C/ Elisabets, 8-10 - Barcelona, tel. 933 183 181.

• **EXPOBÍBLIA JESUCRIST 2000.**— Fins al 18 de juny es pot visitar la magna exposició cultural internacional sobre «El Món de la Bíblia» a Terrassa. El propòsit de la mostra és elevar una mica el nivell

Infants en risc social

II JORNADES FUNDACIÓ TERESA GALLIFA

Dia 26 de maig a les 19 h.
Dia 27 de maig a les 17 h.

Lloc: Llobet Vall-Iloera, 12
08032 Barcelona

Informació: tel. 934 363 957 - 934 160 052

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

De tot cor, molt agraïts.

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Associació Prudenci Miralles per a Ancians

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356 - NIF: G-08862781.

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Des del carrer

El P. Miquel Rodríguez es convertirà ben aviat en la versió catalana del «padresito». I no perquè s'assembli a Mario Moreno «Cantinflas», sinó perquè així és com molts dels immigrants vinguts a Barcelona des d'Amèrica Llatina es dirigeixen a ell. Per a molts, ell és l'única esperança que tenen quan arriben aquí, una persona que els acull i que posa tots els mitjans perquè aconseguixin una vida digna. Des de Conesti, el P. Miquel Rodríguez fa 10 anys que s'ha abocat a aquest col·lectiu cada cop més nombrós i desprotegit.

Foto: Samuel Gutiérrez

«Qui veu el que jo he vist, per insensible que sigui, s'estova»

P. Miquel Rodríguez és el president de Conesti, associació per a gent necessitada al barri del Raval

—Què és Conesti?

—Nosaltres som netament una associació cultural, cristiana, catòlica i social. Fem moltes activitats dirigides a tota persona necessitada, però la més important és l'acolliment espiritual de tots aquests immigrants que van arribant a Barcelona i que potser és la necessitat actual més accentuada de la nostra ciutat. Hi ha una immigració massiva, perquè vénen aquí pensant en el seu futur i fugint del seus països com quan es cala foc en una casa.

—Què troben aquestes persones a Conesti?

—Troben el que jo anomeno missa, taula i caritat, perquè a més de l'acolliment espiritual actuem en tota necessitat i pobresa. Actuem en tot l'aspecte social: aliments, roba, arreglar papers, cercar feina... i crec que, malgrat les diferències, es troben acollits. El dimecres és el gran dia, el dia de la conferència, la missa i el menjar tots plegats. Vénen de molts llocs, de L'Hospitalet,

de Bellvitge, de la Via Júlia.

—L'associació té, a més, un ideari ben definit.

—La nostra mística és conèixer i estimar, que és d'on neix el nom de l'associació (Conesti), però no conèixer l'exterior, sinó les seves pobreses i necessitats, i estimar-los tal com són. Per això la gran novetat d'aquest acolliment és que vam anar a veure les famílies als seus països d'origen, sobretot a Amèrica Llatina, que és d'on ve la majoria de gent que atenem. Hem conegut les situacions d'on vénen i en part els podem entendre millor.

Hem nascut específicament, per buscar tots els detalls perquè la persona humana sigui coneguda, respectada i estimada. A més, als valors transcendents d'aquesta persona els donem la màxima dignitat quan li fem descobrir que el Déu Pare que els ha creat els estima.

—I vostè, per què fa tot això?

—Jo ja havia treballat amb malalts,

persones grans i terminals, amb el grup d'Amics de Vells i Malalts de Sant Martí de Porres. Va ser meravellós, i vam arribar a tenir prop de 400 fitxes de malalts. Des de fa 10 anys he vist aquesta gran necessitat de la immigració i m'hi he llençat, i la gent es repenja i no puc dir que no. Qui veu el que jo he vist, per insensible que sigui, s'estova i això m'ha passat...

—Fa mitja hora que parlem i ja hi ha una cua llarga de gent que l'espera. Aquesta gent confia molt en el P. Miquel, oi?

—Quan veuen que els estimes, que estàs per ells, que tens detalls, això els anima i els alegra molt. Uns cerquen residència, altres casa, roba o aliment. Ells es mouen per la necessitat material, però alhora se senten agrupats per la fe. Porten valors com l'estimació, la família o la fe, aquest és l'únic patrimoni que tenen i jo els animo a defensar-lo amb les dents.

Samuel Gutiérrez

«I love you»

Vet ací tres parauletes angleses que fan il·lusió. Com el nostre «t'estimo». Sempre que siguin dictades amb sinceritat de cor. Sempre que no siguin una ficció que el vent s'endugui enllà de l'horitzó... Sempre que s'insinuïn amb sinceritat iniciant un diàleg que pot durar per sempre.

Sempre que no siguin dictades a través d'un ordinador connectat a la xarxa d'Internet amb intenció de bromejar sense pensar que la broma pot traduir-se en una greu malaltia, en virus letal que pot destruir tots els amors, tots els arxius i estudis seriosos, il·lusions de futur, inicis esperançats.

Les primeres notícies atribueixen l'autoria del desastre a un o uns adolescents. Segons sembla els responsables ja són més crescutets i podien haver pensat el mal que podia fer el seu innocent «I love you»... Jugaven potser innocentment. Però cal tenir sempre present que quan hom està davant d'un ordinador és molt difícil poder prevenir què passarà si es tecleja erròniament. Pot desaparèixer la feina feta, i el difícil és recuperar-la, si és que es pot. I davant d'un ordinador connectat a la xarxa mundial d'Internet, l'error, acceptem que no sigui intencionat, pot estendre's com taca d'oli, pot arribar a confondre milions d'aparells instal·lats arreu del món, barrejar tots els termes i veure's en la temptació d'engagar-ho tot al botavant.

Cal reconèixer, però, que la paraula era ben escollida: «T'estimo»... «I love you».

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

L'altra frontera

Quan es parla de cristianisme fronterer sovint es fa referència al diàleg intel·lectual entre fe i cultura. O a moviments apostòlics amb voluntat missionera. O, fins i tot, a posicionaments flexibles, amb la bona però no sempre reeixida intenció de facilitar l'apropament dels allunyats... En canvi, no tothom valora prou uns altres cristians fronterers: els qui treballen en la frontera humil dels infants de Primera Comunió i dels joves que reben el sagrament de la Confirmació.

Es tracta de catequistes abnegats que dediquen una quantitat extraordinària d'hores a un treball realment missioner: l'acolliment a l'Església de les noves generacions i el difícil diàleg amb una gran quantitat de famílies no practicants. M'agrada de dir-los, sempre que en tinc ocasió, que en la nostra situació actual el seu treball, a més de catequètic, és evangelitzador. Quants nens i nenes senten per primera vegada el nom de Déu i el de Jesucrist de llavis del catequista. Per a quants adolescents aquest és el primer creient que han conegut. L'experiència d'haver trobat una persona de fe clarament confessada sovint durarà més i resultarà més eficaç, al llarg de la vida de l'infant o del noi, que els coneixements apresos.

He conegut catequistes que, més enllà de la catequesi estricta, han esdevingut, en el marc del poble o del barri, un punt de referència, uns consellers, els padrins de la fe de molts. Aleshores creix la seva projecció missionera.

Malgrat tot això, no és difícil de trobar catequistes desanimats o, si més no, amb un baix nivell d'autoestima. Són dues, sobretot, les realitats que els entristeixen: l'ambigüitat de la motivació que porta molts a demanar el sagrament i a acudir a la catequesi, i els escassos índexs de perseverança després de la Primera Comunió o la Confirmació. Aquestes són preocupacions que tots compartim, és cert. Com ho és que hem d'esforçar-nos a millorar tot allò que és al nostre abast. Però ens cal, també, una relectura d'aquesta situació, a la llum de la fe.

En aquest sentit, proposo als catequistes, en primer lloc, d'aprofundir en aquest text de l'evangeli de Joan: «Us ho ben asseguro: vosaltres no em busqueu perquè heu vist senyals prodigiosos, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut» (6:26). És a dir, això que la gent vingui a nosaltres per motius desenfocats... ja li passava a Jesús. L'important és, a partir d'aquí, fer descobrir una altra realitat: «Jo sóc el pa de vida; qui ve a mi no passarà fam» (6:35).

I de recordar, en segon lloc, aquest altre: «En aquest cas té raó la dita: un és el qui sembla i un altre el qui sega» (Jo 4:37). En continuarem parlant la setmana que ve.

Ara mateix

Impromptu